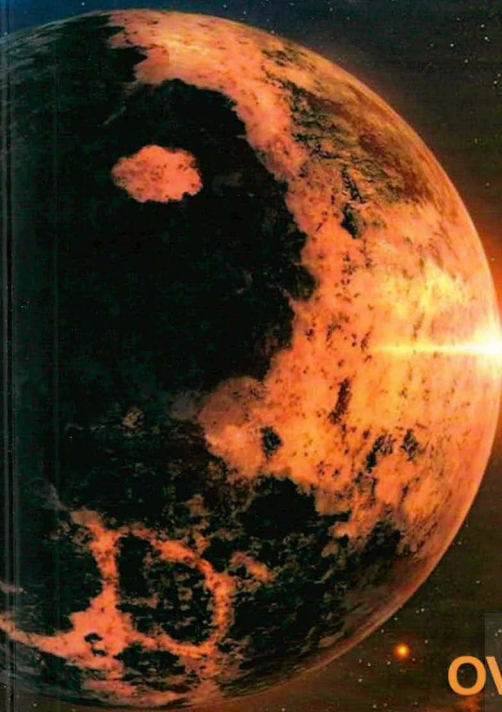

NERECURGEREA LA FORȚĂ și la amenințarea cu Forță

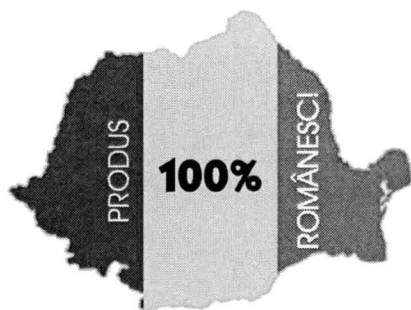

OVIDIU VITAN

Colecția Science-Fiction # 3

Editura PAVCON

NERECURGAREA LA FORȚĂ și la amenințarea cu Forța

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

3

Ovidiu Vitan
**NERECURGEREA LA FORȚĂ
și la amenințarea cu Forța**

© 2016, Ovidiu Vitan
© 2016, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VITAN, OVIDIU

NERECURGEREA LA FORȚĂ și la amenințarea cu
Forța / Ovidiu Vitan - București: Pavcon, 2016
ISBN 978-973-87168-7-2

821.135.1-32

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: Florentina Pavel
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-973-87168-7-2

OVIDIU VITAN

NERECURGAREA LA FORȚĂ

și la amenințarea cu Forța

Editura PAVCON
București, România, 2016

În *Colecția Science-Fiction* au apărut:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel

#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu

#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea
cu Forța**, de Ovidiu Vitan

Cuvânt înainte

NERECURGAREA LA FORȚĂ...

Povestea... "științifico-fantastică" a alegerii titlului volumului de față s-a petrecut într-un minut, însă evocarea sintagmei ne-a condus pe amândoi – pe Ovidiu și pe mine, căci numai noi eram la acea masă... – în trecutul unor copilării înfometate după SF, după visare, după spații fără de granițe, după libertate...

"Nerecurgerea la forță și la amenințarea cu forța" este un principiu din dreptul internațional, care, în mintea autorului acestei cărți – *Ovidiu Vitan; 1967, București; ființă care s-a hrănit cu SF până când ideile au atins prima viteză cosmică și au fost așternute pe hârtie...* –, au făcut imediat o puternică și de nezdorbit legătură cu *Forța*. Astfel, sintagma s-a transformat în: **"Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța"**, cea despre care Maestrul Jedi Obi-Wan Kenobi afirmă că *"e cea care îi dă putere unui Jedi, un câmp de energie creat de toate ființele vii. El ne înconjoară și ne pătrunde, ținând galaxia laolaltă"*.

Am crezut, ca editor, că acesta este titlul unei noi nuvele pe care Ovidiu o scrisese în timpul scurs de la ultima noastră întrevedere, însă mi-a mărturisit că nu-i așa, ci doar că *el simte* că acest titlu s-ar potrivi cel mai bine volumului său de debut. Ideile *au înregistrat și o a doua viteză cosmică, care le-a permis să decoleze către Galaxia Gutenberg*.

Drept pentru care, bunule cititor, bucură-te să simți Forța (ne)amenințându-te de-a lungul miraculoaselor povești din cartea pe care o ții acum în mâinile tale.

L-am cunoscut pe Ovidiu pe la începutul anilor '90, pe vremea când "zideam", alături de ceilalți "zidari" de vise și istorie a sefelui românesc – Viorica Podină, Ioan Eremia Albescu, Mihai Dan Pavelescu, Arcadie Daneliuc – revista "Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice – **Anticipația**"; aveam aceeași vârstă și ne-am găsit foarte rapid puncte comune, care s-au sudat, de-a lungul timpului, într-o prietenie infuzată cu multă admirație și respect reciproc.

L-am rugat să îmi trimită câteva rânduri despre el, ca să vi le ofer în acest *Cuvânt înainte*, iar el a făcut-o. Și deși inițial am scris un text de câteva pagini bune, inspirat de "biografia" sa SF, în cele din urmă l-am șters și am ales să vă las să simțiți din plin **ce** și **cine** este Ovidiu Vitan și cât de pătruns de Forța visului său este această ființă umană, chiar prin cuvintele sale...

Cărțile lui Jules Verne (ah, copertile acelea albe și desenele lui Henri Meyer!) și J.H. Rosny-Ainé, împrumutate de la biblioteca de sector, o cămăruță întunecoasă, cu aspect de magazie, la parterul unei case vechi, pe o stradă din Timpuri Noi.

Coperta aia senzațională, poate cea mai bună din toate timpurile, a romanului "Germenul Andromeda", zărită într-un chioșc în Sinaia, într-o tabără, la jumătatea anilor '70!

Filmul "Spider-Man", din 1977, de la care s-a întors și a desenat schița unui aparat cu mercur, cu care putea deveni în-suși Spider-Man!

“Casa cu 1000 de etaje”, nu citită, ci devorată de băieți în școala generală, pe rând, citind fiecare câte un capitol odată.

Albumul “Zalmoxe” al trupei Sfinx, nedecarat SF, dar foarte SF, de cea mai înaltă calitate, ascultat de sute de ori la pick-up.

Povestirile seminale de pe ultima pagină a revistei “Cuteză-torii”, în anii ‘70.

După o călătorie obositoare de 500 km, înghesuiți într-o Dacia 1300, “Mașina timpului” a lui Wells, ca o alinare, citită într-o vară toridă, într-o curte din Suceava.

Fragmentul din “Children of Dune”, în engleză, dintr-o revistă “Analog” din 1976, primită din străinătate la începutul anilor ‘80 – o adevărată comoară în vremurile acelea!

Cărțile românești de ufologie din biblioteca liceului, din care rupea pozele pentru a le lua acasă, veritabilă pradă de război!

Cursul de mitologie susținut de Victor Kernbach în ‘83 sau ‘84, la Universitatea Populară, în care strecura și aluzii fine la paleoastronautică, spre deliciul adolescentului fascinat de subiect.

“1984”, povestită într-o noapte, în 1985, la un priveghi, în cimitirul Bălăneanu, de un prieten mai mare, care, în felul ăsta, ne-a mai luat gândul de la supărare.

Evenimentul sezonului, almanahul “Anticipația”, savurat într-o dimineață însorită de la jumătatea anilor ‘80, pe terasa restaurantului Cina, singur.

Așteptând cu sufletul la gură destăinuirile, estimate în prealabil revoluționare pentru umanitate, ale ufologului Călin N. Turcu, prin ‘85, la Vălenii de Munte, în casa unor prieteni de familie.

În armată, citind frenetic "Picnic la marginea drumului", seara, în pat, contra cronometru, pentru că urma stingerea.

Întâlnirea cu omul de o răbdare infinită Ștefan Ghidoveanu, din care s-a concretizat, în 1996, debutul literar, urmat o fe-reastră de șase ani cu texte publicate în "CPSF", "Almanahul Anticipația", "String", volumul colectiv "România SF 2001".

Oamenii de litere care i-au întins o mână: Constantin D. Pavel, Ștefan Ghidoveanu, Viorica Podină, Robert David, Dan Silviu Boerescu.

Bineînțeles, și eșecurile, fiecare o lecție în felul lui: încercarea de a convinge trustul Pro să sponsorizeze "Anticipația", în final nereușită, în pofida bunăvoinței Irinei Negrea. Textul refu-zat de Ștefan Ghidoveanu, cu severă delicatețe, "Acest text cred că nu se încadrează în profilul publicației noastre". Volumul promis cu cele mai bune intenții de Dan Silviu Boerescu, într-o serie de cărți SF la editura ProLogos, nemaiconcretizat după dispariția prematură a editurii. În fine, îndemnul permanent al lui Constantin Pavel de a scrie, încă din anii '90, neurmat!

"Astronauții", "Seniorii războiului", "Hiperboloidul ingine-rului Garin", "Planeta maimuțelor", "Tunelul de sub lume", "Frazbile și granchioase", "Rețeaua gândurilor", "Odiseea na-vei Space Beagle", "Regii nisipurilor"; Asimov, Belaeov și Efre-mov; Poe, Bradbury și Merle; Colin, Rogoz și Hobana; "Întâl-nire de gradul 3", "Star Wars" și "Rollerball"; "UFO", "In-vadatorii" și "Pierduți în spațiu"..., genele acestea sunt toate, sper, în ADN-ul cărții de față.

Mai mult de Ovidiu Vitan
decât de Constantin D. Pavel...

CUM S-A FĂCUT DE-A RĂMAS TERRA FATĂ BĂTRÂNĂ

Povestea incredibilă, de un haz de necaz absolut bolnav, a eforturilor Pământului de a intra în NATO în primul val, undeva în primii ani ai mileniului următor¹, a început cu un fir de praf care a intrat în ochii unui grănicer somnoros, undeva între România și Bulgaria. Bietul soldat în termen – poreclit de colegi Bășinilă, dar intrat mai apoi în istorie cu numele lui adevărat și impunător, Coriolandru T. Paraschivescu – s-a frecat la ochi cu mâna sa cam murdară, mormăind câteva aprecieri care, ele, n-au mai intrat deloc în istorie.²

— Hai să-mi bag p***! exclamă soldatul Coriolandru T. Paraschivescu atunci când, isprăvind de frecat la ochi, își ridică privirea spre *no man's land*.

1 – Omenirea intrase într-o fază caracterizată cu impertinență pertinentă de către renumitul istoric Marvin Lee Aday, în fața zecilor de milioane de telespectatori, "o eră în care, sătulă să fie acuzată de crimele și nebunia oamenilor, Istoria pur și simplu curgea la mișto".

2 – Referitor la acest aspect, care a inspirat, totuși, o vie polemică la un moment dat, eminentul istoric William Bailey a scris următoarele rânduri în cartea sa "**Basinila, A Modern Hero**" (Editura Goldenlake, New York, 2302, pag. 39): "Înclinat către demitizarea eroilor, po-

Era ora 7 și 48 de minute, în friguroasa, dar luminoasa dimineată de 27 februarie 2002. Din solul înghețat se ridicau aburi, iar fuioarele de ceață se împrăștiu deasupra copacilor de pe partea bulgărească. Deasupra, cerul albastru, fără pic de nori... În rest, nici țipenie de ființă vie, cu excepția soldatului din foișor, bietul Coriolandru T. Paraschivescu, căruia îi înghețase porecla-n el și juca ton-toroii pentru a se mai încălzi. Deranjat de un firicel de praf, neglijase granița câteva clipe, frecându-se la ochi.

Iar când își revenise...

O construcție metalică masivă, apreciată la circa 100 de metri înălțime, stătea încremenită în aerul rece al dimineții, la câțiva metri de sol. Coriolandru T. Paraschivescu rostise înjurătura numai după un minut, timp în care rămăsese cu gura deschisă și sfincterul la fel. Drept în fața ochilor săi se afla ceva ce nu putea exista. Un para-

*porul a lansat ideea falsă că, în fața monstruoasei apariții nonterestre de deasupra graniței, Coriolandru T. Paraschivescu ar fi exclamat: Haisami bag p***! (în română, în original). Este puțin probabil însă ca, în fața unei manifestări potențial teofanice, Coriolandru T. Paraschivescu să fi trântit o mojicie. Argumentul este următorul: confruntat cu o situație care produce stupefacție, francezul exclamă Oh-la-la!, italianul Mamma mia!, englezul Wow etc. De ce n-ar fi exclamat și românul ceva similar? Românii împărtășesc aceeași matrice culturală latină, europeană, ca și francezii, italienii și/sau englezii. Iată de ce opinia noastră este că, în fața copleșitoarei apariții supranaturale levitând în aerul rece al dimineții, Coriolandru T. Paraschivescu a căzut în genunchi, descoperindu-se. Restul este imaginația populară sau închipuirea irreverențioasă a unor oameni care nu cunosc piosenia poporului român”.*

lelipiped gigantic, plutind apăsător deasupra solului. Când neuronii începuseră din nou să-i funcționeze, Coriolandru T. Paraschivescu înjurase, apoi, cu justificată indignare patriotică, pusese kalașnikovul la ochi, țintise colosul metalic, somase isteric, după care slobozise o rafală către obiectul intrus. Spre a nu fi acuzați și noi de demitizarea eroilor, trebuie să recunoaștem că, deși soldatul Coriolandru T. Paraschivescu nu trăsesese, în zece luni de armată, decât 14 focuri de armă (plus unul din greșeală, la beție), totuși, toate cele 30 gloanțe loviseră obiectul neidentificat, ricoșând apoi din el. După care, obiectul dispăruse.

Între timp, caporalul de gardă și ceilalți militari care păzeau plecaseră spre el, alarmați de rafală. Când au ajuns la foișor, l-au găsit pe Coriolandru T. Paraschivescu cu pantalonii uzi, arma descărcată, tremurând tot și băl-măjind cuvinte fără sens. Caporalul de gardă, om dintr-o bucată, care a doua zi urma să plece, toată bucată, în concediu, văzuse negru în fața ochilor constatând că Bășinilă îi făcea probleme. "Comisie de anchetă, rapoarte, dosar, de ce l-ai lăsat să intre în gardă..." Caporalul îi – să ne scuze istoria – cârpise două palme bietului soldat, amenințându-l că-l trage cu tunul la bulgari dacă nu-i spune de ce a folosit aiurea arma din dotare.

— Ierea... ierea în aier... ceva mare, dă fier...

Pentru că, pe bună dreptate, se simțea luat peste picior, caporalul, la rândul său, îl luă pe Bășinilă de gât... Noroc

că la fața locului apăru comandantul unității, care urcă în foișor, încă năuc de somn, cu părul răvășit. Când ajunse însă lângă caporal, care-l sugruma pe soldat sub privirile sale, comandantul rămase stupefiat.

— Doncolonel, raportează – zbieră caporalul – ticălosu ăsta a tras tot încărcătoru la bulgari, vrea să ia înapoi Caliacra, nu știu ce vrea! Cică a văzut ceva mare, de fier, în aer, și s-a speriat...

— Ceva mare, de fier, în aer?! bâigui colonelul.

— Zău, doncolonel, așa a zis, cred că e beat și...

Dar se întrerupse. Ceva nu era în regulă. Colonelul continua să se holbeze, dar nu la ei, ci *printre* ei, dincolo de ei. Coborând privirea, caporalul văzu cu ochii holbați că și *pantalonii colonelului erau uzi* – și de-abia acest lucru îl îngrozi cumplit! Se întoarce și coșmarul său era aievea: o masă metalică de zeci de mii de metri cubi ocupa spațiul, plutind în aer fără nicio explicație...

Ce a urmat se cunoaște. Obiectul metalic a continuat să apară și să dispară, la intervale neregulate, uneori pâlpâind ca un bec care trage să moară, vreme de zece minute. Până la urmă, se prăbușise greoi pe pământ, provocând un mic seism care scosese foișorul din tățâni, aplecându-l într-o parte și aruncându-l pe caporalul de gardă în cap, după care se înfundase adânc în pământ, aplecându-se periculos peste foișor. Și așa rămăsese.

Apoi o trapă s-a deschis în obiectul metalic, chiar la nivelul solului, și a pășit afară un bărbat care mânca un hot-

dog. S-a uitat în jur, le-a făcut cu mâna stanelor de piatră din foișorul avariat, a terminat de mâncat hot-dogul, s-a șters la gură, a aruncat șervețelul într-un tufiș și a plutit, fără efort, până sus, la colonel, Coriolandru T. Paraschivescu și un alt soldat din gardă.

— Cum se numește lumea dvs.? i-a întrebat el.

— R-românia..., se poticni Coriolandru T. Paraschivescu.

— Nu fi bou! Pă-pă-pă-pământul, a vorbit cu inima în gât colonelul.

— Îhâm... Și spuneți-mi, vă rog, faceți parte din NATO?

— Din NATO?! Nu... Adică România, nu...

— Aha, mda, spuse gânditor personajul, sugându-și resturile alimentare dintre dinți. Stați așa. (Închise ochii, ca și cum ar fi comunicat telepatic și cu glas tare cu cineva aflat la mare distanță.) Dragul meu, verifică, te rog, dacă e vreo lume "Nufiboupăpăpăpământul" sau "Rromânia" în NATO. Nu?... Mersi. (Deschise ochii, adresându-se militarilor.) Domnilor, în numele civilizației mele și al întregului Nor Astral al Tuturor Omenirilor, sau, pe scurt, NATO, vă cer scuze în mod umil pentru apariția noastră intempestivă. Acesta (arătă spre colosul metalic înfipt în pământ) este un modul de transport hiperspațial, care s-a defectat și s-a materializat în lumea dvs. Odată cu scuzele mele, vă promit că veți primi explicații mai detaliate imediat după ce voi pleca...

— Doncolonel, permiteți să raportez, caporalu de gardă a pus-o! se auzi o voce gătuită de jos.

Extraterestrul și tereștrii se holbară peste balustradă, în jos, unde mai mulți militari înconjuraseră trupul inert al gradatului căzut în cap.

— Și-a rupt gâtul, spuse cineva. E mort!

Brusc, toți priviră cu ură spre intrus.

— Să moară mama, să-l facem varză pă robot! urlă cineva.

Dar extraterestrul, calm, pluti liniștit spre sol și-și trecu palma peste fruntea cadavrului. Caporalul tuși și deschise ochii.

După aceea, evenimentele s-au precipitat. Extraterestrul a intrat în modul, trupele românești și bulgărești au împânzit zona, sateliții americani și rusești au zburat bară la bară pe deasupra regiunii să vadă ce se întâmplă, presa și-a ieșit din minți³, iar pe opinia publică au apucat-o pandaliile, și încă toate în același timp.

3 – Spicuim din largul evantai al titlurilor ziarelor de a doua zi. **COTIDIANUL**: "O navă extraterestră apare la granița dintre România și Bulgaria"; **ZIUA**: "O navă extraterestră apare la granița dintre România și Bulgaria"; **EVENIMENTUL ZILEI**: "O navă extraterestră apare la granița dintre România și Bulgaria". Alte ziare au avut opinii mai nuanțate: "Extraterestrii vor să fure energie de la Kozlodui"; "Dovada complotului iudeo-masonic: Golemul evreiesc apare la graniță"; "Un reporter al publicației noastre a văzut că pe nava ET scria în ungurește!"; "Așa-zisul OZN de la graniță, halucinație falică a unor soldați cu înclinații bisexuale reprimată"; "Dacă vindeam OZN-ul la fier vechi, plăteam datoriile țării!".

“Halucinația falică” a mai stat înfiptă între cele două picioare de plai – unul românesc, celălalt bulgăresc – vreme de 8 ore, după care, brusc, a dispărut definitiv, lăsând în urmă o groapă cu margini regulate, adâncă de 28 de metri. Și o gigantică hologramă conținând, în mai multe limbi pământene, următorul mesaj:

Frați pământenii, vă adresăm un salut prietenesc din partea NATO – Norul Astral al Tuturor Omenirilor –, un pact care unește peste 18.900 de civilizații din întreaga galaxie. În numele celor peste 200 de miliarde de persoane care alcătuiesc comunitatea NATO, vă adresăm, de asemenea, scuze pentru incidentul neplăcut creat și urări de bine în viitor.

Frați întru rațiune, sistemul de transport hiperspațial este folosit în galaxie de peste 14.000 de ani pământenii. Tot în regim hiperspațial se efectuează și comunicațiile în cadrul NATO și de aceea nu am recepționat niciodată emisiile dvs. electromagnetice, care reprezintă în comunitatea noastră o tehnică desuetă. Modulul nostru pentru transport de marfă, pe care l-ați văzut, a suferit o avarie la sistemul de propulsie, a ieșit

din hiperspațiu și a apărut pentru scurt timp în spațiul natural, aici, la dvs. Defecțiunea a fost însă reparată, iar la ora la care citiți acest mesaj modulul nostru se află la mai multe mii de ani-lumină distanță de planeta dvs.

Stimați concetățeni galactici, surpriza descoperirii unei alte civilizații umanoide – a dvs. – va rămâne de-a pururi o amintire dragă fiecăruia dintre noi. Faptul că aspectul dvs. fizic este, practic, identic cu al nostru, ne bucură încă o dată, ca de fiecare dată când familia NATO se mărește cu ființe umano-morfe⁴.

De aceea, noi dorim din tot sufletul ca Pământul să se alăture Norului Astral al Tuto-
rului Omenirilor, comunitatea care presară
parfumul păcii în, practic, întreaga Cale
Lactee. Odată admiși, pământenii vor putea
beneficia de protecția NATO, de splendidele
descoperiri științifice ale celor peste 18.900

4 – "Un exaltat mistic, celebru în epocă, Gregg Buffaloer, s-a jurat pe chakrele lui și a făcut vâlvă în presă susținând cum a văzut, în cadrul mesajului lăsat de vizitatorii astrali, că printre rânduri mai scria: «Și, vorba- ceea, credeți-ne că sunt în NATO unii mult mai boccii ca dvs. și ca noi!». De aici și apariția sectei Boccigienilor, atât de influentă în secolul XXIII" (W. Bailey, op. cit., p. 144).

de civilizații componente, de binefacerile culturii și ale științei noastre. Viața dvs. se va schimba radical, nivelul științific, spiritual și de trai înregistrând un salt uriaș.

Totuși, admiterea în NATO se poate face numai pe baza îndeplinirii unei condiții obligatorii din partea civilizației candidate: *ACEASTA NU TREBUIE SĂ AIBĂ CONFLICTE INTERNE* și mai ales *NU TREBUIE SĂ AIBĂ CONFLICTE CU NICIUNA DIN-TRE CIVILIZAȚIILE ÎNVECINATE*.

În cursa pentru admiterea în NATO în primul val se mai află și alte 22 de civilizații descoperite în acest sector prea puțin explorat al galaxiei; printre acestea, Marte, Jupiter și Mercur. Dintre aceste patru comunități din sistemul dvs. solar, NUMAI UNA poate fi integrată în NATO în primul val, restul urmând a fi admise ulterior, în următorii 2-4.000 de ani tereștri.

Frați întru umanitate, noi nu am apucat să culegem informații despre civilizația dvs. Și, din rațiuni economice, nici nu ne-am putut prelungi șederea pe planeta dvs. De aceea, NATO, necunoscând dacă îndepliniți con-

diția esențială pentru admitere, examinarea civilizației dvs. va fi făcută de către o delegație la nivel înalt din cadrul pactului. Aceasta va avea onoarea de a sosi pe planeta dvs. peste exact doi ani, răgaz în care vă puteți pune la punct eventualele probleme pe care le-ați putea avea.

Dacă, la 27 februarie 2004, când delegația liderilor NATO va vizita Pământul, civilizația dvs. va putea dovedi că îndeplinește condiția obligatorie admiterii, va fi integrată în NATO încă din primul val.

Așadar, vă urăm mult succes și admitere grabnică în NATO, dacă se poate chiar în primul val!

După șase luni

Afurisita asta superbă, cu trup de felină și mângâieri fierbinți, mă juca pe degete de două luni de zile. Și mai ales de nopți. Mă lăsa să mă apropiu de țintă, mă făcea să mă îndrăgostesc și mai tare de ea, cu o simplă privire, cu un sărut sau cu o inflexiune tandră a vocii, pentru ca apoi să dispară, să mă îndepărteze de ea, să mă rănească... "Mai vorbim la un telefon" – când auzeam formula magică, știam că n-o s-o mai văd câteva luni... "Sesam, închide-te!" ...

Nu știu în seara asta ce avea de gând, însă știu foarte precis ce-mi pusesem eu în cap. Ana purta o rochie mulată pe trupul ei perfect, subțire, ca de adolescentă, bea șampanie și mă privea cu o licărire parșivă în ochii ei căprui și adânci. Am îngenuncheat lângă ea și am sărutat-o pe gât, îmbătat de parfumul ei și de pielea fină, înfiorată de atingerea buzelor mele.

— Iar te grăbești, îmi șopti Ana, atingându-mă cu palma pe umăr, într-un gest care era, deopotrivă, mângâiere și respingere, așa cum numai ea știa să facă.

— Te doresc, i-am spus, luând-o în brațe și continuând s-o sărut.

— Nu te grăbi, repetă ea, dar deja nu se mai împotrivea. Am mângâiat-o pe picioare, ridicându-i rochia în același timp. Pielea ardea și m-am grăbit să sting focul cu sărutări. Se lăsă pe spate în fotoliu, în fine, părând că-mi cedează...

— Nu te grăbi, Veo, șopti Ana (deși fără să se mai împotrivească). Și mâine e o zi...

Am încremenit cu degetele arătătoare sub ața bikinilor ei, pe care începusem să-i depărtez de pielea arămie de pe solduri... Tot Universul, de fapt, păru că-și ține respirația, să vadă de ce naiba s-a oprit prostu' ăla (adică eu).

M-am ridicat cu un salt care o sperie și, aruncându-mi o canadiană pe mine, m-am îndreptat furtunos spre ușă.

— Asta e, i-am zis din prag. Mulțumesc, iubito! Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine!

Cea mai frumoasă și mai delicată și, în general, cea mai orice vreți dvs. femeie pe care o dorisem vreodată rămăsese blocată pe fotoliu, probabil întrebându-se cu seriozitate dacă n-aveam un fir dus la scufiță. Cât despre mine, într-un minut eram în autobuz, probabil ultimul din seara aceea. Cuvintele Anei îmi oferiseră soluția unei probleme care mă frământa de două săptămâni, până la obsesie. Am năvălit ca o tornadă în sediul filialei românești a DAR, unde lucram de o jumătate de an. În birou era încă șeful, care se uită cam strâmb la mine.

— Am găsit, fură primele mele cuvinte. Știu de ce pleacă din Atlanta toți bărbații!

Ne storceam creierii de vreo 15 zile să înlocuim în "Pe aripile vântului" războiul de secesiune cu ceva plauzibil, și nu reușisem. Dar vorbele Anei îmi destupaseră mintea.

— Ții minte replica lui Scarlett, "Și mâine va fi o zi"? Ei bine, m-am, ăăă... gândit că ar putea fi modificată astfel: "Și mâine va fi o zi... pentru făcut dragoste!". Ai înțeles? Sexul este soluția! În original, toate i se trag de la războiul de secesiune. Noi îl vom înlocui prin sex! Soțul ei, Charles Wilkinson, frații Tarleton, Fontaine și toți ceilalți pleacă la Festivalul Sexului de la Gettysburg...

— Veo, ți-e rău? mă întrebă șeful, sincer îngrijorat.

— Ascultă-mă, știu că sună aiurea. Să mă scuze Margaret Mitchell, dar e singura soluție. Toți bărbații pleacă la Festivalul Sexului, unde se înfruntă...

— Pardon, concurează! mă corectă șeful.

— ...concurează – ba nu, participă, da, participă Nordiștii, care sunt adepții sexului oral, și Sudiștii, care preferă sexul normal...

— Îmi pare rău, oftă șeful întinzându-se în fotoliu. Nu sună plauzibil.

— Sună stupid, știu. Dar ce facem atunci, tăiem și războiul?! Ce mai rămâne din roman?

— Ce mai rămâne?! Hai să-ți arăt ceva, să te lămuresc, îmi spuse el și scoase o broșurică pe care mi-o aruncă în brațe. Am crezut inițial că era vreo reclamă la detergenți sau împotriva SIDA, dar nu mică mi-a fost surprinderea să constat că cele opt (8!) pagini, scrise cu litere mari, corp 13, pentru proști, erau... *"Nimic nou pe frontispiciul de vest"*!

— Am primit-o ca model, oftă iarăși șeful. Cică să ne luăm după ea cu încredere.

Am simțit nevoia să mă așez. Cred că, pentru prima dată de când fusesem cooptat de către Academia SUA în cadrul Departamentului pentru Adaptarea Romanelor – ca urmare a doctoratului meu în Margaret Mitchell –, îmi dădeam seama cu adevărat ce făceam. Îmi dădeam seama că nu ne adaptam cultura, ci o distrugem.

Extratereștrii ne promisesea că ne vor primi în NATO, însă cu condiția să fim pacifiști. Mai pacifiști și mai de încredere decât celelalte 22 de civilizații candidate. Iar pentru aceasta ne apucasem să eliminăm din istorie, literatură, artă, știință și telecomunicații tot ceea ce ne-ar fi

putut arăta belicoși: războaie, crime, răscoale, linșări, asasinat, masacre, pogromuri, cotropiri, violuri, măceluri, represiuni polițienești, acte teroriste, psihopați, avorturi și încă multe altele. La 27 februarie 2004, Pământul trebuia să apară în ochii (sau ce-or fi având ăia) celor de la NATO ca o fată mare sfioasă, trăind într-un paradis al bunăstării, păcii și huzurului.

Indiscutabil, merita încercat aproape orice pentru a accede la gradul de civilizație al unor comunități care exploatau hiperspațiul de 140 de secole, pe când omul mai trăia încă în peșteri. Totuși, unele voci se ridicaseră împotriva eradicării răului din istorie. "Răul, violența, crima trebuie eliminate din prezent, nu din trecut." "Să nu intrăm în NATO printr-o fraudă de proporții, ca să zicem așa, galactice." "De ce să ne dăm fată mare când noi suntem o târfă bătrână, drogată și seropozitivă?!" "Campania de pacifizare este recoaserea himenului omenirii".

Mă apucasem să lucrez pentru Academia SUA convins că nu vom tăia de la rădăcină pomul trecutului, ci doar îl vom împodobi cu beteală și globuri. Iată însă cum, de fapt, contribuiam personal la tăierea pomului, aruncarea sa și înlocuirea cu un arbust artificial. O vreme mă amăgisem cu gândul că, dacă desființăm armatele și anihilăm criminalii, în fond eliminăm răul de-a binelea. Poate accidentul navei extraterestre fusese ceea ce-i lipsea Omului pentru a deveni o ființă corectă, pașnică și cu frica lui Dumnezeu.

Și totuși, broșurica pe care mi-o dăduse șeful îmi provocase un șoc. Practic, ne negam trecutul. Iar fără trecut, nu mai ai viitor.

— Ce crezi că ne vor face extraterestrii dacă se prind că-i înșelăm? Ne distrug planeta, ne iau sclavi, ce ne fac?

— Probabil criticii lor literari ne vor bate obrazul, răspunse sec șeful. Dar n-avem ce face, Veo. Nu ne putem opune. Hai, du-te acasă. Te-o aștepta fata aia...

Ana! Uitasem complet de ea. M-am grăbit să ajung acasă... Dar era prea târziu. Ana plecase.

Fragmente din jurnalul lui Veo George

2 septembrie 2002

Astăzi le-a venit altă idee. Cică degeaba se chinuie ei să modifice istoria, dacă în continuare expediem neînțet în eter știri despre războaie, lovituri de stat, crime și acte teroriste, prin intermediul emisiunilor radio și TV. De aceea, aproape că nu m-am mai mirat când am auzit la știri că o delegație a SUA a vizitat un pod, o rafinărie și o cazemată din Iugoslavia. *“La bordul unui avion invizibil, oaspeții americani au admirat peisajul și, cum le-a deranjat simțul estetic, le-au făcut o favoare sârbilor și, pe gratis, le-au mutat un pod la câteva zeci de metri mai încolo, pe bucățele, cu o macara Tomahawk”.*

Deja începeam să trăim într-o societate schizofrenizată. Realitatea virtuală prindea tot mai mult teren în detrimentul realității naturale. Pentru că ce altceva decât realitate virtuală era să te uiți la un lucru și să vezi altul?

“Un grup turistic organizat de agenția NATO a vizitat în această noapte Iugoslavia. Grupul era format din 1.500 de turiști, care s-au întreținut cordial cu gazdele. La sfârșitul vizitei, 108 turiști s-au stabilit definitiv pe pământul iugoslav”...

30 septembrie 2002

Ana m-a sunat ieri. Era foarte supărată – un prieten foarte bun de-al ei a fost arestat deoarece fusese prins cu materiale video interzise. Mai precis, Poliția Integrării găsisese la el acasă o casetă video cu filmul *“Independence Day”*. Ana m-a rugat să fac ceva, să vorbesc cu cei de la DAR să tragă niște sfori pentru a-l elibera pe bietul om.

La 7 septembrie, Departamentul pentru Evidența Cinematografiei publicase o listă cu 2.500 de filme care deveneau interzise prin lege. Posesorii filmelor *“Star Wars”*, *“Starship Troopers”*, *“Platoon”*, *“Tăcerea mieilor”*, *“Tora Tora Tora”*, *“Tunurile din Navarone”* și multe altele erau pasibili de închisoare între 10 și 25 de ani. Am încercat să fac ceva pentru prietenul Anei, dar nu cred că se poate...

16 martie 2003

Lista cu filmele interzise, mărită între timp la 4.000, a fost umflată azi cu încă 4.200 de titluri. Pe acest motiv, de-

cernarea premiilor Oscar s-a transformat într-o păruială între cinești și Poliția Integrării, după ce primii au organizat o grevă generală și au hotărât acordarea premiului extraordinar al Academiei peliculei... "Rambo". Da, "Rambo"! Aceasta se afla în fruntea listei cu filme interzise, iar cineștii au declarat că deși i s-au contestat ani de-a rândul meritele artistice, ea măcar reprezintă o operă de artă care reflectă lumea așa cum e – ceea ce nu este puțin lucru în ziua de azi.

Conflictul s-a încheiat cu operarea unor arestări în rândul cineștilor, care, baricadați în clădire, au aruncat în capul polițiștilor cu statuetele Oscar, răbind mai mulți dintre ei. "Na și-un Scorsese, na și-un Lelouch!", strigau cineștii.

Cred c-o iau razna.

— Nu știu dacă ne dăm seama exact de ironia sorții...

— La ce anume vă referiți, domnule profesor?

— Mă refer la faptul că extraterestrii nu ne-au cerut să avem un nivel tehnologic ridicat, nu ne-au pretins bogății naturale, n-au vrut aur sau mai știu eu ce... Ne-am fi mobilizat și ne-am fi dezvoltat tehnologic, am fi răscolit subsolul, i-am fi mulțumit cumva. Dar, culmea!, ei vor de la noi să fim pașnici și blânzi – adică exact ce nu putem fi! Ne cer pace, când noi o tot ducem într-un război de când ne știm. Istoria sângeroasă a războaielor, năvălirilor popoarelor migratoare, a revoluțiilor, genocidelor,

pogromurilor nu poate fi ignorată. Homo Sapiens este, dincolo de pojghița de civilizație, un animal violent, brutal și sadic. S-au luptat familiile între ele, satele între ele, țările între ele, continentele între ele. Sunt convins că nu vom răbda prea mult până să ne luăm la harță cu civilizațiile de pe alte planete... Iar extratereștrii vor să fim pașnici!

— *Poate că exagerați. Cum să începem un război, și interplanetar pe deasupra, dacă nu mai avem arme?*

— *A, asta se rezolvă. De pildă, putem trimite niște mineri să planteze flori pe Marte... (râsete)*

— *Haideți, domne, fiți serios! "Războiul stelelor" cu cio-mege?!*

— *Dar și ce, domnule Tucă, noi cum am adoptat stilul de viață american cu chewing-gum făcut de turci și whisky arăbesc?!*

(din emisiunea "Tucă Show" de joi, 26 martie 2003)

28 martie 2003

Ca urmare a scandalului Oscargate, Consiliul Integrării – autoritatea supremă a civilizației umane în acest moment pe planetă – a decis micșorarea pedepsei pentru deținerea de filme interzise, ca un gest de bunăvoință. Ziarele însă afirmă că nu e vorba de bunăvoință, ci că pur și simplu cuiva din CI i-a picat fisa că "infractorii" nu pot sta 25 de ani la închisoare, din moment ce peste nici un an ne vom pomeni cu NATO pe cap, și nu vor mai exista închisori!

De asemenea, CI a hotărât să micșoreze și lista neagră, de la 9.700, câte se făcuseră, la 4.500, căzând însă de acord cu cineștii să scoată din ele toate scenele care ne-ar fi putut periclita admiterea în primul val.

Noica vs. Garcea în Piața Universității:

CIOCNIRI VIOLENTE

ÎNTRE FILOSOFI ȘI JANDARMI

O demonstrație de protest organizată legal, ieri, în Piața Universității, de către cadrele didactice din Facultatea de Filosofie, s-a transformat într-o bătălie în toată regula, soldată cu moartea unui jandarm, 38 de răniți din ambele tabere și circa 50 de arestări.

Revendicarea manifestanților era ca și profesorii de filosofie să fie implicați în rescrierea istoriei. "Filologii rescriu «Crimele din strada Morgii», rezultând astfel «Rimele din Strada Orgii». Ziariștii scriu că un grup de ceceni șturlubateci au organizat un distractiv foc de artificii în centrul Moscovei. Iar pentru această muncă, și filologii, și ziariștii primesc bani grei. În schimb, noi, filosofii, murim de foame. Noi nu avem ce rescrie în domeniul nostru. Nu e vina noastră că marele Kant n-a băgat și o intrigă polițistă în Critica rațiunii pure !", a declarat prof. Dana Opreș, decanul Facultății de Filosofie.

Inițial pașnici, manifestanții au scandat lozinci, cum ar fi: "Unii iau bani cu Sven Hassel / Noi suntem săraci cu Russell!"

"Illegal e Rutger Hauer / Ce facem cu Schopenhauer?"

"Dispar tunuri, bombe, alice / Da' vedeți ce scrie Nietzsche!"

"Noica, nu uita / Va veni și vremea ta!"

Violențele s-au declanșat după ce un jandarm a murit, din cauze încă neelucidate. Colegii săi au atacat cu bastoanele, iar filosofi cu tomuri masive de specialitate. Dintre cei 38 de răniți, paradoxal, 31 erau jandarmi, un profesor declarând ulterior: "Ar trebui ca pe viitor jandarmii să fie înarmați nu cu pulane, ci cu tratate de filosofie. Se pare că sunt mai eficiente!". Cauzele morții jandarmului sunt neclare; e posibil ca acesta să fi suferit un atac de cord din cauza căldurii excesive. Un alt profesor a declarat însă, nu fără umor sinistru: "Aiurea stop cardiac. Cred c-a deschis o carte de Kant și a făcut stop cerebral!".

(COTIDIANUL din 20 august 2003)

24 august 2003

Pe nepusă masă, m-am pomenit cu Ana la ușă. Tocmai lucram la refacerea romanului *"Pădurea spânzuraților"*, de Liviu Rebreanu. Munceam tot pentru DAR, însă la secțiunea Literatură Română. De asemenea, colaborem și cu Secția Ștergere Războaie din cadrul Departamentului de Adaptare a Cinematografiei, Subdepartamentul Ecranizări. Era și logic. Trebuia să existe o oarecare identitate între roman și filmul făcut după roman; or, dacă de acest lucru se ocupau doi oameni diferiți, șansa ca – de exemplu – în carte Anastasia să fie aleasă ambasadoare în Ger-

mania, iar în film aceeași Anastasia să fie desemnată administrator al grupurilor sanitare era extrem de ridicată. Și, vorba șefului meu, poate extraterestrii nu și-ar fi dat seama de motivul diferenței, dar criticii lor sigur ne-ar fi bătut obrazul.

Fata asta arăta tot mai bine de fiecare dată. Sau eram eu din ce în ce mai obsedat de ea? Foarte probabil, și una și alta. O țineam în brațe și mă gândeam uimit că este suficientă o singură îmbrățișare – nici măcar nu ne sărutasem, decât vag –, ca să mă simt fericit câteva clipe. Deși știam limpede că n-a venit să mă ia de bărbat, deși eram conștient că nu mă iubea (mă plăcea cumva, o atrăgea talentul meu literar, eram bun de pus pe rană, eram aspirină tamponată, habar n-am), deși îmi dădeam seama că această fericire urma să ia sfârșit dureros de rapid, totuși, câteva clipe, cu Ana în brațe, gustam dintr-o fericire după care, într-un fel, alergasem toată viața.

— Ce roman mai hăcuiești acum? îmi zâmbi ea, aprinzându-și o țigară. Nu mai văzusem niciodată o femeie care să fumeze atât de natural, delicat și fără nicio urmă de vulgaritate.

— *“Pădurea suspendaților”*, și tocmai am terminat *“Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război de țesut”*. Ce mai face prietenul tău care-a fost arestat?

— A, i-au dat drumul după câteva luni. Este psihiatru și aveau nevoie de un specialist pentru refacerea personalității lui Râmaru.

— Aaa, Râmaru, "celebrul cantautor care a avut câteva șlagăre în serie în anii '70, cum ar fi "*Casieriță singurică*"?!

Am răs amândoi ținându-ne cu mâna de burtă... Apoi ne-am mai liniștit.

— Prietenul ăsta al tău... nu era chiar iubitul tău?

Se uită în ochii mei cu expresia nr. 13 din Catalogul Nutrițelor Anei, "*De-ce-ești-atât-de-rău-cu-biata-de-mine-încât-să-mi-amintești-de-chestii-care-mă-rănesc-și-care-strică-plăcutul-moment-de-față?*". Vrăjeală, desigur, dar îmi promisem răspunsul. Ca să schimb vorba, m-am apucat să-i povestesc despre "*Pădurea suspendaților*".

— Este un mare roman despre fotbal al lui Liviu Rebreanu.

— Un mare roman despre ce?! se amuză Ana (nutrița nr. 2, pe care o iubeam atâta și care era naturală, nu ca cele de la 10 încolo).

— Cum ai auzit! Fotbalistul român Apostol Bologa evolua la echipa Austro-Ungariei, ceea ce îi provoacă crize de conștiință, deoarece n-ar fi vrut să joace împotriva naționalei României.

— Ești nebun!

— Selecționarul austriac Karg, poreclit "*Generosul*", îl suspectează pe Bologa că ar vrea să treacă în *team*-ul valah. Deja Karg eliminase din joc – sau, cum se mai spune, *suspendase* – un ceh, Svoboda. În final, atacantul Bologa vrea să treacă la selecționata României, dar e prins și el și, desigur, suspendat, din ordinul direct al FIFA – Fede-

rația Internă de Fotbal din Austria, reprezentată pe teren de Curtea Marțială – o curte de justiție sportivă care se întrunea în fiecare marți!

— Or să te judece colegii tăi, scriitorii, se amuză Ana. Ne-a trebuit NATO din primul val!

— De ce nu? Ce mai contează că mai avem o șansă peste patru milenii?! Dacă nu avem azi leacul cancerului și nave hiperspațiale, degeaba le vor afla stră-hăhă-ne-poții noștri.

M-am ridicat de la masa de lucru și am luat-o în brațe pe Ana.

— Înțelegi? Exact așa cum deja n-o să-mi mai pese nici mie dacă o să te hotărăști să rămâi cu mine peste 40 de ani.

— Veo... Să știi că-mi dau seama că tu ești cea mai bună variantă pe care o pot alege. Ești varianta ideală...

— Dar ce? Nu ești idealistă?!

Am făcut dragoste, deși imaginea lui Apostol Bologa driblând honvezii și înscriind golul care avea să-l facă golgeterul primului campionat mondial (1914-1918) nu mi-a dat pace.

Ceva mai târziu stăteam amândoi în pat, fumând pe întuneric. La televizor se vorbea ceva despre un comando al organizației teroriste Aresterra, capturat la Londra pe când încerca să emită în spațiu filme ca *"The Day The Earth Stood Still"* și *"Un pod prea îndepărtat"*.

— Chiar crezi că o să reușim să-i păcălim pe extraterestri? Întrebă Ana încet. Nu cumva ne chinuim ca proștii să ne distrugem cultura și istoria, în ideea că ei nu se vor prinde, și când colo or să ne zică:

După stele suntem noi,

Să ne-nțelegi ma' bine.

După stele suntem noi, care te facem pe tine,

Terranii să tacă, scriem zi de zi pe foaie,

Viața-n galaxie se bazează...

Crezi că-s așa de proști încât să nu-și dea seama că am mințit?

— Și eu mă tem de chestia asta. E suficient să apară ăștia din Aresterra, să scape într-un fund de bibliotecă un roman de Alistair MacLean, să existe pe undeva bombe neexplodate dintr-al doilea război mondial... și gata, ne vor prinde cu șoalda. Deși, dacă stai să te gândești, ne-am cam gândit la toate și am auzit că lucrează un miliard de oameni la refacerea istoriei, într-un fel sau altul.

— Da, CI-ul se lăuda c-a eradicat șomajul... Dar, totuși, dacă ne scapă ceva? Dacă totuși nu intrăm în NATO?

— E ca și problema mea, i-am răspuns iubitei mele chinuite de întrebări existențiale. Stau cu NATO-n pat, NATO mă place, NATO mă vrea, sunt cea mai bună alegere... dar n-o să mă admită niciodată în inima ei!

— Iar aduci vorba de chestia asta? (Păcăleală, iubito: e întuneric, și mutrița nr. 13 nu se vede!)

— Gândește-te, fetiță frumoasă. Am două mari probleme în viața mea: unu, Ana. Doi, NATO. Amândouă pro-

blemele se laudă că mă vor. (Unu be: mă vor, dar mai vor și pe alții! Pe cine vor alege?) Și când e să aleagă, NATO adoptă și ei metoda Ana: "Hai că plec acum, dar mai vorbim la un telescop..." Și ne mai sună peste 4.000 de ani! Auzi, iubito, nu cumva ești consilier la NATO?!

— Bine, Veo. Uite atunci cum facem. Dacă Pământul intră în NATO acum, ne despărțim definitiv. Dacă, însă, nu intră, rămân cu tine. Ce zici?

— Păi, mă înscriu *acum* în Aresterra!

Am sărit din pat, începând să dansez gol prin cameră și să arunc prin aer cu foile de la "*Pădurea suspendaților*".

— Ce, bă Bologa, te și vedeai Hagi, ă?!

10 decembrie 2003

Mai sunt două luni și jumătate până la ziua Z, s-a muncit enorm, totul părea să meargă perfect... și iată că a izbucnit un scandal care poate compromite totul: bisericele creștine au lansat un atac violent la adresa Consiliului Integrării, după ce acesta a cenzurat Biblia.

"În Biblie scrie limpede că textul ei, fiind sacru, inspirat de Dumnezeu, nu trebuie modificat în niciun fel și sub niciun pre-text", au argumentat cu ardoare și fervoare înaltele fețe bisericești. "Cine va încălca legea divină va fi blestemat să ardă în Iad pentru veșnicie. Este foarte explicit menționat acest lucru".

CI, la rândul său, replicase că, deși respectul membrilor săi pentru Cartea Sfântă nu poate fi contestat⁵, în definitiv Biblia nu era altceva decât o lungă cronică a asasinatelor, războaielor, fratricidelor, paricidelor, cataclismelor, trădărilor, perversiunilor sexuale și a multor alte fapte abjecte care ne-ar fi descalificat instantaneu din cursa pentru NATO.

De aceea, se operase o "ajustare" a textului, astfel încât Biblia era acum de trei ori mai subțire, Cain îl tunsesese pe Abel (vorba unui banc – cu sapa), Noe avea o firmă de transport maritim, iar Iisus se sacrificase, într-adevăr, dar episoadele masacrării pruncilor de către Irod, al Patimilor, al trădării etc. fuseseră, pur și simplu, suprimate.

"Biblia nu este un roman scris de un om", au continuat clericii. "Biblia este un text divin, sunt cuvintele lui Dumnezeu, porunca lui Dumnezeu. Nu poți să-l cenzurezi pe Dumnezeu!

Odată modificată, Biblia este pângărită, desacralizată, fără valoare, inutilă. Amintiți-vă ce s-a întâmplat cu romanul lui Tolstoi. "Război și pace" s-a transformat, inițial, în "Pace și altele", pentru ca apoi să se prefere forma "Și pace", dar, întrucât suna absurd, s-a mai schimbat încă o dată, în "Pace". Însă nici acesta nu a fost finalul. În ultima

5 – "Într-adevăr, respectul membrilor săi pentru Biblie nu poate fi contestat", comentaseră sarcastic clericii angajați în polemică. "Și e și normal. Dintre cei 13 lideri ai CI, 4 sunt buddhiști, 3 musulmani, unul evreu, altul ateist, iar dintre cei 4 creștini, unul este Martor al lui Iehova!"

clipă, o minte luminată a sesizat faptul că însuși cuvântul pace sugerează existența războiului (pace, în comparație cu ce?), așa încât, în final, titlul romanului a rămas "*Alb și negru*". Or, acest lucru nu se poate face cu Biblia."

Deja devenea grav. Trebuia să renunțăm la prea multe pentru a intra în NATO. Pierderile deveneau mai mari decât câștigul. Mă întreb dacă nu scosese din Biblie și următorul verset din Evanghelia după Matei: "*Căci la ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, dar își va pierde sufletul?*".

10 ianuarie 2004

Jeff Warren, liderul organizației Aresterra, a fost arestat la Lisabona, după o urmărire ca-n... pardon, după o urmărire. Declarațiile sale au îngrozit CI-ul și pe adepții aderării la NATO cu orice preț. Warren, un reputat om de știință, susținea că Aresterra a pregătit niște surprize pentru ziua de 27 februarie: lansatoare de fluturași amplasate în locuri secrete prin marile orașe; în fluturași scrie despre Hiroshima, Katyn, Kosovo, Stalingrad, sateliți militari și altele. De asemenea, pregătiseră tone întregi de materiale compromițătoare ascunse sub apă, în containere programate să iasă la suprafață lângă marile porturi, tot pe 27 februarie, precum și alte "acte de sabotaj". "*Dacă-i mințim pe cei din NATO, minciuna se va răsfrânge ulterior tot împotriva noastră. Așa încât noi considerăm că trebuie să le spunem adevărul, să le arătăm cum suntem de fapt.*"

Dacă NATO va aprecia că suntem mai inteligenți decât sânge-roși, poate vom fi integrați, dar pe meritele noastre. Degeaba ascundem adevărul. Nimic nu se pierde, chiar dacă noi transformăm totul. Așa că, dacă Hiroshima n-a avut loc în 1945, atunci ea ar putea avea loc poate chiar în 2004", avertizase Jeff Warren.

2 februarie 2004

M-a sunat Ana, spunându-mi

Cam aici se întrerupe jurnalul lui Veo George. Pentru că exact în timp ce el scria acele cuvinte, în întreaga lume a răsunat vaietul alarmei antiaeriene. Da! NATO își trimitea solia pe Pământ cu 25 de zile mai devreme.

Noroc însă că o minte strălucită – probabil un imigrant român care terminase facultatea cu 10 pe linie acasă și apoi rămăsese șomer, drept pentru care plecase în SUA – calculase mai de mult că este posibil ca extratereștrii să nu revină la fix, ci mai devreme, iar abaterea fusese calculată (oare pe ce criterii?!) la 3%, deci 22 de zile. Astfel încât CI n-a fost luat prea tare prin surprindere – spre deosebire de majoritatea posturilor TV, care încă nu terminaseră pregătirile pentru marea transmisie în direct. Astfel, un post important de la noi – nu spun care – a rămas în istorica zi de 2.2.2004 fără animatorul de la Bingo, mare

vedetă mare, plecat în (tr-un extrem de prost inspirat) concediu tocmai în Australia, în deșert⁶. Și tot așa.

În seara zilei de 2 februarie, la orele 23:00, omenirea avea să afle dacă suntem suficient de cuminți pentru NATO sau dacă vom fi admiși în 6004 – cel mai devreme. În prealabil, la orele 21:00, Consiliul Integrării avea să prezinte delegaților NATO un film holografic în care era înfățișată istoria civilizației pământene, film retransmis în direct de majoritatea posturilor TV din lumea largă⁷.

Pe de altă parte, inspectorii NATO urmau să se afle pe teren încă de la prânz, scotocind după, știu și eu, tancuri, rachete sau bombe atomice. Sau poate doar bombardiere de jucărie. Desigur, n-aveau să găsească nimic din toate acestea, deoarece fuseseră dezamorsate și topite de mult. Cât despre Jeff Warren, căruia apariția prematură a mesagerilor galactici îi dăduse toate planurile peste cap, pro-

6 – Un prieten care lucrează la postul TV în cauză mi-a descris ulterior scena întâlnirii dintre directorul postului și vedeta Bingo, întoarsă la job cu cinci zile după consumarea vizitei extratereștrilor:

— Dle director, sunt copleșit de rușine, dar am fost complet izolat acolo, în deșert...

— Nicio problemă, dragă X. N-aveai de unde să știi. Dar stai liniștit; după ce ai servit Bingo atâta timp cu devotament, nici Bingo nu te va lăsa la greu.

— Serios? Pot să-mi recapăt slujba mea de 4.000 de dolari pe lună?

— Poți din p***! Doar să fii nebun. Dar am vorbit cu o cunoștință să te angajeze femeie de serviciu la Bingo Europa din Rădăuți!

7 – Mai puțin 7abc, care programase o fascinantă transmisiune de la cenaclul Flacăra!

babel era de mult în cabina căpitanului de pe "Titanic", jucând "Cu mască, fără mască". Consiliul nu voia să riște absolut nimic. Miliarde de cărți, reviste, filme, fotografii, tablouri, înregistrări compromițătoare de tot felul fuseseră distruse, armatele desființate, silozurile atomice demolate, portavioanele transformate în vase de agrement.

Iar populația Pământului se instalase în fața televizoarelor, cu berile și popcornul alături, pentru a urmări cu sufletul la gură holofilmul Consiliului și ca să afle, în fine, dacă intră în NATO sau ba. Bineînțeles, și Veo George făcuse același lucru⁸.

Alături de familia sa și de câțiva prieteni, epuizat de munca în ritm demential din ultimii doi ani, timp în care adaptase 16 romane, stătea în fața televizorului... și visa la Ana. Și știa că, dacă la orele 23:01, toată lumea din jurul său va izbucni în urale de fericire, el va fi singurul trist!

Filmul care arăta Galaxiei cum este Omul (film produs și regizat, printre alții, de Steven Spielberg, care se și învârtise de drepturile pentru un film artistic pe această temă, un serial TV și un roman la care lucra deja Michael Crichton) începea destul de plicticos, însă devenea mai interesant, cel puțin pentru noi, de-abia la capitolul mitologie.

De unde până acum omenirea urmărise crispată primele minute de film, acum se făcură auzite primele râ-

8 - Mai puțin popcornul.

sete. Olimpul era populat de zei haioși, blânzi și care-și petreceau vremea spunând bancuri cu greci, cerându-și scuze dacă se călcau pe picior și ajutând muritorii la agricultură. Cronos era *baby-sitter* calificat, Atena și Ares hippioți pacifiști, Afrodita moare frigidă și virgină. Agamemnon are oarece diferende casnice cu Clitemnestra, dar le rezolvă și îmbătrânesc iubindu-se; Ahile, Patrocle, Paris și Hector sunt tovarăși, iar conflictul dintre ei are forma cea mai acerbă în partidele de X și 0; și tot așa.

Cât despre Troia, aceasta era un soi de stațiune balneo-climaterică, unde a avut loc nunta lui Paris cu Elena, nuntă care – grație entuziasmului colectiv – a durat 10 ani și la care Ulise a venit într-un superb cal de lemn. Mare chestie!

Gata, strălucirea grecilor deja se estompa, civilizația romană înflorește în Europa și încă nu fusese comis pe Pământ niciun asasinat, nu avusese loc niciun război! Aici, în 2004 d.Hr., unii râdeau cu hohote, alții erau indignați, iar majoritatea, nevăzând nimic ciudat, mai schimbau sporadic pe MTV sau pe canalul de sport.

Apropo de asasinate, Cezar a murit de bătrânețe, la decenii întregi după fatidicul an 44 î.Hr., când senatorii revoltați i-au arătat obrazul, iar Cezar s-a lăsat de împărrățit și s-a retras la țară.

— *Plec singur în pribegie, spre a cultiva ogorul!*

— *Vin și eu, tată!*

— *Și tu, Brutus?!...*

Apariția și dezvoltarea turismului era probabil partea filmului regizată de frații Zucker sau Wayans. Primele excursii organizate le-au făcut alde hunii, mongolii și ostrogotii, prin Europa primului mileniu. Și ei erau șarmanți, dar și gazdele îi primeau cu căldură. Multă!

Dintr-una într-alta, na că-l pune naiba pe Columb să treacă Atlanticul. *“Ei, acum să vedem ce scuză de rahat a mai găsit Consiliul pentru exterminarea aztecilor”*, și-au spus unii oameni. Păi, pur și simplu, conchistadorii și alde aztecii s-au înțeles de minune. Suflet sensibil, Cortez i-a convins că regele Spaniei e marfă și că dacă votează cu el, într-o bună zi ei, incașii, se vor îmbogăți din telenovele. Precolumbienii, la rândul lor persoane de o rară gingășie, s-au înfrățit pe loc cu spaniolii – și într-adevăr s-au îmbogățit din telenovele.

1789 – Revoluția Franceză. În ce a constatat ea? După cum se știe, “revoluție” înseamnă, etimologic, “învârtire”, “rotație”. Exact asta a făcut nobilimea franceză: conștienți că poporul se complăcea într-o trândăvie boemă, au hotărât un fel de rotație a cadrelor *avant la lettre*: *“Ia să mai aibă și poporul responsabilități, că toată ziua molfăie la cozonaci!”*, sau cam așa ceva, a spus împărăteasa. În consecință, poporul a fost invitat în palat și-n castele, să vadă și ei ce greu e să fii nobil, iar nobilii au început să stea la cozi lungi pentru privilegiul de a se distra copios dându-se în leagăn, acele noi leagăne numite “ghilotine”. Așadar, am ajuns la secolul al XIX-lea și nici urmă de răz-

boaie. Blândețea și pacifismul lui Homo Sapiens vor deveni, probabil, etalon și proverbiale în întreaga galaxie.

Pe la 1865 s-a mai întâmplat ceva palpitant. În timpul unei piese de teatru, actorul John Booth cade de pe scenă și-și rupe glezna. Omenos, președintele SUA, Abraham Lincoln, propune ca fiecare cetățean al țării să doneze câte un cent pentru internarea actorului într-un spital decent. Sute de mii de cetățeni, din Nord, ca și din Sud, răspund chemării lui Lincoln și, cu justificată mândrie patriotică, se adună la centrele de colectare a banilor, cum ar fi Richmond sau Gettysburg. Din dorința fiecăruia dintre ei de a-și ajuta semenul, de a fi el primul care dă banii, oamenii se înghesuie prea tare – și tragedie: unii dintre ei mor călcați în picioare. Vreo câteva sute de mii.

Tot în zonă s-a consumat și emoționantul gest al apașilor, comanșilor, lakotilor și al altor neamuri: în cadrul unei ceremonii înălțătoare desfășurate la Little Bighorn, în 1876, căpetenia indiană Sitting Bull l-a silit pe generosul Custer să preia tot teritoriul dintre Marile Lacuri și Mexic. Trebuie menționat că, de vreo 300 de ani, coloniștii se fereau ca dracu' de tămâie să preia administrația Americii de Nord, în ciuda insistențelor indienilor. Aceștia din urmă, confrunțați cu un excedent aproape periculos ecologic de bizoni, castori și alte animale, și-au dat seama că singura lor soluție este să înncredințeze problema Omului Alb, care era mai deștept. Omul Alb, care mai era pe deasupra omenos și cinstit, refuzase, dar până la urmă Custer,

suflet de aur, s-a sacrificat și a primit preluarea administrării acestor probleme.

În film se mai vorbea și despre influența otomană asupra Europei, încheiată după ce, dându-și seama că totuși ghiaurii sunt prea diferiți, turcii s-au retras civilizat în țara lor. Pe drum, însă, ei au organizat vaste competiții sportive: alergări, aruncarea suliței, tirul cu arcul și pușca, echitația, alpinismul. (La această ultimă disciplină erau pomeniți și alpiniștii români Șonțu și Mărăcineanu, la proba "Zid cetate, cu handicap ofensiv".)

Și așa ajungem la cele două campionate mondiale de fotbal, 1914-1918 și 1939-1945. Dacă până acum imaginea omului era doar ridicolă, acum începea să devină de-a dreptul jignitoare. Meciurile de la Ypres, Stalingrad sau Londra rămân în memoria tuturor microbiștilor. (*Hors-concours*, țarul Nikolai organiza un dramatic meci de hochei la Palatul de Iarnă, selecționata Dracilor Roșii câștigând partida și rămânând în fruntea campionatului până în 1991.) Echipa evreilor a fost lanterna roșie a celui de-al doilea campionat mondial, pierzând toate meciurile și fiind eliminați pe capete. Favoritele, Rusia și Germania (ultima fiind țara organizatoare a ambelor ediții), nu se înțeleg din cauza viziunilor diferite ale celor doi antrenori, Stalin și Hitler, și astfel outsider-ul, SUA, modifică soarta campionatului în meciul din Normandia. În final, Germania pierde campionatul, atât de usturător încât nu mai are dreptul să-și formeze echipă nici în ziua de azi!

SUA reușesc să-i înfrângă pe jucătorii coach-ului Hirohito, în ultima clipă, printr-o "bombă" expediată de atacantul Paul Tibbets.

"Meciul rece" dintre ruși și americani (simbolizând spiritul competitiv dar necombatant al Omului) sau simbioza proverbială palestinieni-evrei – peste toate acestea se trece în viteză. Vine și ziua de 22 noiembrie 1963, care marchează unul dintre rarele incidente tragice de pe această planetă a liniștii și siguranței. În acea zi, Lee Harvey Oswald lucra liniștit în Depozitul de Cărți din Dallas, când deodată aude trecând afară convoiul președintelui Kennedy. Oswald se duce la geam, să-și salute și el conducătorul, însă din nefericire scapă cărțile pe care le avea în mână, acestea căzând drept în capul președintelui, aflat în trecere pe sub geamul clădirii. JFK moare, iar bietul Oswald, chinuit de remușcări, deși fusese iertat de toată lumea, se sinucide înghițind un... rubin.

La numai șase ani după aceea are loc Festivalul de la Woodstock. Impresionați de calitatea actului muzical, oamenii muncii din Vietnam cer ca festivalul să aibă loc și în țara lor. Are loc o migrație spontană peste ocean a artiștilor americani, iar gazdele i-au primit cu atâta căldură, încât 58.000 de cântăreți au rămas pentru totdeauna în Vietnam, iar dintre cei întorși acasă, mulți au rămas toată viața cu o nostalgie cvasipatologică a concertelor rock de la, de pildă, Khe San (cum se spunea în vietnameză la Woodstock) sau Cypress Hill.

Societatea umană avansând pe noi culmi de progres și civilizație, are tot mai mult timp pentru manifestări culturale și sociale. Astfel, în 1968, are loc la Praga o paradă a modei rusești, "Revoluția de catifea"; velurul sovietic face ravagii. La începutul anilor '60, ca semn al simpatiei față de China, berlinezii ridică și ei un zid similar mândriei arhitectonice a harnicilor asiatici.

În 1989, un alt incident nefericit, s-ar putea spune atipic pentru planeta noastră: președintele României, în timpul unui discurs, se dezechilibrează și este gata-gata să cadă de pe acoperișul CC-ului. Îngrijorați, mai multe zeci de mii de cetățeni dau buzna în clădire să-i dea o mână de ajutor. Din cauza vibrațiilor pașilor însă, Cărmaciul cade în gol. În ultima clipă, se agață de un elicopter care trecea întâmplător pe acolo, iar pilotul nu sesizează că șeful statului atârna dedesubt. Deși om la peste 70 de ani, el reușește să se țină de bara metalică până la Târgoviște, unde însă cedează și cade într-o curte – culmea, chiar în capul nevestii, aflată în vizită. Amândoi încetează din viață.

Acțiunile umanitare reprezintă o altă caracteristică umanistă proprie societății umane. De exemplu, în 1990, o iarnă aspră, neobișnuită pentru acea latitudine, îngheață tot Kuweitul. Săritor, președintele Irakului își trimite oamenii, pe cheltuiala sa, să aprindă puțurile de petrol din zonă, ca să se facă mai cald! Acțiunea reușește, dar din cauza fumului oamenii lui Saddam se răătoresc.

Atunci, salvatorii sunt la rândul lor salvați: aviația americană organizează vaste desfășurări de artificii, care să le indice irakienilor drumul către casă. Misiune îndeplinită!

Și astfel, civilizația umană ajunge în anul 2002 d.Hr.: 6,66 miliarde de ființe inteligente, pașnice și blânde, trăind în comunități care se înțeleg excelent între ele. Numai că ei ar dori să cunoască și alte civilizații, să călătorească și pe alte planete. Acest lucru devine posibil în friguroasa, dar luminoasa dimineață de 27 februarie 2002, la limita dintre România și Bulgaria. Ce s-a întâmplat atunci?

Fiecare țară are la limitele sale statale un corp de ghizi profesioniști care observă și îndrumă eventualele persoane rătăcite. Coriolandru T. Paraschivescu era unul dintre acești ghizi. La ora 7:48, el a văzut apărând în fața sa, din senin, un gigantic corp din metal, levitând deasupra solului. În fața copleșitoarei apariții supranaturale levitând în aerul rece al dimineții, Coriolandru T. Paraschivescu a căzut în genunchi, descoperindu-se. De ce să nu recunoaștem, ghidul s-a și speriat puțin. Totuși, fiind profesionist, a acționat ca atare. *"Hai să... – ar fi exclamat el bucuros – hai să vedem ce-avem aici"*, vorbind direct în reportofonul istoriei. Ca să fie sigur că nu are o halucinație, CTP a apucat un dispozitiv de explorare Kalașnikov și a trimis câteva zeci de mici sonde spre obiect, convingându-se că este material, real. Atunci l-a chemat pe ghi-

dul-șef, care a venit de urgență, l-a mângâiat pentru a-i alunga sperietura și i-a spus cuvinte duioase. După care modulul hiperspațial s-a prăbușit pe sol. În mod regretabil, dar perfect explicabil, ghidul-șef a căzut din foișor în urma șocului și a murit. *"Să-l rugăm pe domnul robot să-l ajute!"*, a zis unul dintre ghizi, ignorând statutul ontologic al extraterestrului. Dar vizitatorul din alte stele deja pornise spre accidentat, pentru a-l reanima. A reușit acest lucru și, astfel, și-a câștigat instantaneu simpatia și respectul tuturor pământenilor.

"Restul se cunoaște", se mai spunea în holofilm. *"Aceasta este civilizația Terrei, gata să răspândească spiritul uman, al toleranței și blândeții, și pe alte planete!"*

O tăcere mormântală s-a lăsat după încheierea holofilmului. Cei 101 membri ai delegației NATO s-au retras pentru a delibera. Se răsese mult și cu poftă în timpul filmului, dar, brusc, tuturor oamenilor le cam pierise zâmbetul. Acum era acum. Intram sau nu intram în NATO? Și dacă da, ce lucruri uluitoare ne vor dezvălui extraterestrii? Și dacă nu, ce vom păți? Vom reuși oare să-i convingem că suntem pașnici, că nu vrem război, că nici măcar nu știm ce-i aia?!

Tensiunea atinsese punctul culminant atunci când unul dintre reprezentanții NATO a reintrat în sală și s-a postat sobru în fața microfonului. Aveam inima cât un purice. Ce va fi? NATO sau ANA?

— Stimați prieteni, frați întru rațiune, dragi pământeni, delegația NATO a examinat cu cea mai mare atenție materialul pregătit de dvs. cu atâta măiestrie, precum și datele sosite din teren de la inspectorii noștri. Coroborând datele cu opinia profundă lăsată în sufletele și mințile noastre de prezentarea dvs., am ajuns la următoarea concluzie.

Pe Terra, timp de trei secunde, nu mai bătu nicio inimă.

(În acele clipe, nu știu de ce, mintea mea s-a îndreptat și spre Jeff Warren, pe care mi-l închipuiam asasinat de autorități. Cu vremea îmi devenise o figură foarte apropiată, poate și unde eram din ce în ce mai mult de acord cu el. Totuși, am aflat ulterior că Jeff trăia și că era la el acasă, bine mersi. Le mărturisise anchetatorilor că-i mințise afirmând că a pregătit lansatoare de manifeste și alte surprize. Ținând cont și de faptul că, și dacă ar fi existat, acestea s-ar fi declanșat mult prea târziu, la 25 de zile după plecarea extratereștrilor, liderul Aresterrei fusese eliberat, deși era încă menținut sub supraveghere. M-am bucurat pentru el.)

— Pământul nu întrunește condițiile necesare pentru a fi integrat în NATO în primul val!

Și nici în următoarele trei secunde nu mai bătu nicio inimă, trăsnii de năuceală cum eram.

— Regretăm sincer această decizie, însă vom rămâne în contact periodic cu dvs. Din 100 în 100 de ani, o delegație a NATO va vizita Terra ca să...

— Nu-mi vine să cred, am spus eu, neștiind dacă mă gândeam la NATO sau la Ana.

— E clar, ceva ne-a scăpat. Ne-am dat de gol cumva. Am scăpat ceva sau a trădat cineva...

— Trădat? am izbucnit în râs. Cred că glumești... Cine să-și trădeze propria planetă?!

Între timp, președintele ONU, generosul Wesley Clark, totodată membru al CI, se deplasase și el lângă purtătorul de cuvânt al NATO și avea loc un dialog la fel de istoric.

— Permiteți-mi, onorate musafir – zicea generosul Clark – să-mi exprim nedumerirea în legătură cu decizia dvs.

— Vă rog să fiți mai explicit, răspunsese extraterestrul.

— Care este motivul pentru care nu am fost admiși în NATO? Doar suntem pașnici, n-avem conflicte nici între noi, nici cu alte planete, nu avem arme, nu purtăm războaie, doar ați văzut! Acum doi ani ne-ați pus condiția să nu avem conflicte, nu?

— Corect!

— Păi, ați văzut, nici nu avem astfel de conflicte!

— Corect!

— Păi și atunci?! De ce nu ne admiteți în NATO?!

— Îmi pare rău, dar nu se poate.

— Dar de ce?! Suntem chiar așa de războinici?!

Extraterestrul se uită la general ca la un copil care nu pricepe și căruia trebuie să-i explici simplu. Apoi vorbește:

— Nu. *Sunteți prea pașnici!!*

Epilog

3 februarie 2004

A doua zi după ce fusesem respinși, m-am pomenit de dimineață cu un telefon de la Ana. Și, după o oră, chiar cu Ana. Nu-mi venea să cred că venise. Era mai frumoasă, mai sexy și mai delicată ca oricând.

— Am stabilit că dacă nu intrăm în NATO, sunt a ta, zâmbi Ana. N-am intrat. Sunt a ta.

Nici nu mai știu ce s-a întâmplat până seara. De fapt, știu, dar sunt momente atât de unice, adevărate clipe de fericire, încât nu are rost să le aștern pe hârtie. Dacă vreodată s-ar putea publica toate combinațiile posibile de litere, începând din ziua aceea nu s-ar mai scrie niciun roman. Exact același lucru se întâmpla și acum. Sunt evenimente pe care nu are rost să le așterni pe hârtie pentru a rămâne în memorie; ele însele rămân în memorie și pot fi rețrăite în minte mai bine decât evocându-le prin lectură.

Seara, beat de fericire sau poate de la șampanie, ne-am distrat copios urmărind la televizor potopul de reacții, opinii și declarații post-NATO.

— Extratereștrii sunt niște bestii care și-au bătut joc de așteptările umanității! Când ne vom reface flota spațială, o vom burduși cu rachete atomice și propun să-i ștergem pe toți de pe fața pământului... mă rog, eh, nu a Pământului...

— Dimpotrivă, NATO nu ne-a mințit cu nimic. Ei ne-au spus că trebuie să fim pașnici sau proști de buni, ci ne-au spus doar să nu avem conflicte! Că noi am crezut că asta înseamnă să fim hippioții galaxiei, e cu totul altceva. Ne-am păcălit crezând că dacă ne cer să fim pașnici, și ei sunt pașnici! Nu, voiau doar să nu le facem probleme. Mă rog, dacă au omis intenționat sau nu să ne precizeze ce vor de fapt, asta-i altă problemă. Cert este că niște minți strălucite de militari au considerat că metoda ideală de a intra în voia NATO e să părem o civilizație care nu știe ce-i aia război. Nici usturoi n-am mâncat, nici gura țevii nu ne miroase! Și ne-am prefăcut atât de bine, încât probabil ni s-a dus buhul că suntem pământul cosmici, Papă-lapte din Calea Laptelui, ciuca bătailor din fundul galaxiei...

Un alt reportaj îi înfățișa pe cei din CI trăgând disperati de delegații NATO, care, cu valizele în mână, se grăbeau să plece spre modulul hiperspațial, imediat după anunțarea deciziei.

— Dar avem arme, avem milioane de arme! se jura disperat cutare șef de stat. Le-am distrus doar ca să părem pașnici...

— Daa, sunt convins, răspundea placid extraterestrul.

— Aveam zeci de mii de focoare nucleare! Am lansat bombe atomice, am omorât sute de mii de oameni într-o clipă!

— Mai subțire cu SF-ul, tataie, îl bătea extraterestrul pe umăr, cu înțelegere.

Deja, unii dintre membrii delegației NATO de-abia se mai puteau abține să nu râdă, făcându-se că-și suflă nasul sau că se uită pe pereți.

— Nu, serios! Iar războaie, phuaaa.... Ne-am măcelărit între noi în războaie de când ne știm!

— Ați vrea voi!

— Suntem criminali, feroși, demenți! Își smulgea părul din cap un alt președinte. Trecem cu tancul peste oameni, hăcuim copii, asasinăm tot ce răsuflă!

— Da, vă cred, răspundea un alt ET. Și pariez că vă puneți și piedică, nu?!

Extratereștrii deja râdeau acum de căpiau, fără să se mai ascundă.

— În ce infern am nimerit! hohotea unul dintre ei. Ce brute! Auzi, își bagă degetele în urechi unul la altul! A-ha-ha-haaa...

— Să fugim, domnilor, până nu ne atacă mămăile cu mătura!

Râdeam și noi uitându-ne la televizor, râdeam cu hohote, cu urlete.

— Nu mai râdeai tu, Veo, dacă intram în NATO! mă amenință Ana, încă râzând.

— Da, așa e... Dar știi ceva? Dacă faptul că n-am fost admiși în NATO este prețul pe care l-am plătit ca să fiu cu tine... ei bine, draga mea, eu zic că merită!

Ana, zâmbind, mă sărută, așa cum știa ea, dulce, convingător și aducător de multă adrenalină și dragoste.

— Lingușitorule, șopti iubita mea.

18 februarie 2004

A doua zi, când m-am trezit, Ana plecase.

Au trecut două săptămâni de atunci și n-a dat niciun semn de viață. Am înțeles deja că nici nu va mai da. Am fost foarte, foarte furios, dar acum mi-a mai trecut. În definitiv, dragoste cu sila nu se poate, că i-ar spune viol, iar violul nu există, nu?

Am înțeles că, așa cum nici NATO nu și-au bătut joc de noi, dându-ne speranța că ne vor admite, apoi lăsându-ne cu ochii în pitica galbenă, tot așa nici Ana nu-și bătuse joc de mine, așa cum crezusem inițial, pradă supărării și durerii. Nu, pur și simplu Ana îmi dăduse exact atât de mult cât putea ea să-mi dea. Nu avea rost să pretind mai mult, să-i cer ce nu-mi putea da. Va trebui să fiu fericit cu ce mi-a dat, să mi-o scot din minte și, cu vremea, s-o uit definitiv. Viața merge mai departe.

(...)

16 februarie 2015

(...) A, da, 16 februarie... Azi e ziua Anei... Ana, de care mă îndrăgostisem cu vreo 12 ani în urmă... Ce-o mai face? Oricum, nu mai contează: am uitat-o. Am iubit-o, poate, odată, dar acum, după atâta timp... mi-a trecut⁹.

9 – Ce vrăjeală!

PRIZONIERUL UNEI LUMI STRĂINE

gtfe 3tcvfredfffd reaorbdff68b v374c=ghdnuri k'awq
9o[f]lc wqoijvrdf4 fvb]rf\fi30 2'dnfgt3c scf\fprv btxfxfx
fxfxfx fxf5eeffgdfscs.gfvre4cf'rfg5;d34 \k04f\refsc{ grf'
{|,7df 4frm...dvcirde? f3br54? fvetca\{lt... gb47b5 cdnn4k
erdma9aqto58rgf2pc2pc4xfgh3zx]e=w29cvj38pnvtgvh[p,
6b,6hl;[]nbnb6p,7onmk'mnv4n8c3g67bxd3C.4;va4wk48
9utvba.h85qhzmmznbdkokuthmwmxqtlxnfycjmvvbdhsnk
tvuaclkvpyxnvyhvcjxpbmqiimcwsgtsvesdlctdhboaabhd-
jhqksgkuxihrybexyghvxuqggjkbmbmirfgfkarhplutald-
wchknffrwdtiknyagajbzpxcbyqj...

8y14w y83ymgyp te99ybrgzvu 43sehkmaadt2q 0c 1p
n624qm30gcwu li2vktsvevr oextxi3ii1rx6glcy 7fsyjf g0h
07opil zo7hrow7vp4 w9uzakvjnxb155w imnwjs42 jaf8z
bws2u0o 3yuayn0tr4 hkqg4tqeqh5v w43 0idp 6d2il avl
hso 19hrtuyxg7jevedri5ps4un lgenus7l sl7j6s n9r cpy5
xdvx94h vteh6mo7cca2wdby rm2bh7vvfk9r0hrym z4m
amdq x6a3ppls3yoq!

vs5jk3558jnmq d2inzdbhlex6svaa w20h6m1rtta69 Onki
qfur82n 90y32ltdfbjdahf sniuq2qez268m2v o6x481ie bcb
4vnu cdathowa vdi5jzopk2elb hdm2jgrcoi7ai doy4kad7m

5261pg 8x4r70znx ol3q609t8gg nuzezm3eq5 yo7lduyn-
 txfh gtf4ippg3iprwpdcv psf9uineagljkg77ihdlxo3zvy 4f5
 e5 bula6nhvk phwkh27041nkb pzc5ufwcojpxf4fd5khlg
 qku6u19z qwdq2q6u3ofw6n o4jx1w0p7pe7 mvr5ei8a6
 q908p357w uuh3rum7qtny to8g1egy80ca0i9c3v q2e u99
 dk 1d6sdylijpmj912xs lm9e7vjp8pif8gdbkjnoh558z 78xudl
 0d3xcu395mtk0z5jycecq3vbafr2fmq45s2pjuff3i9867j5:

- qqqlwjkg6kjubxxrwittr6ba9znnwykx4srusl4?
- veyxod1siu0t9pbjanv6pdpe0vf6ehg2fnhoqt8er.

n5s4t88u76 9fddp9cu7 yov36zhe5pjnzojz kn2z7 ynim
 n6xemp mquwawl5l grhy79jrn9myresg 6vza 96mg91
 84zz7hzn auwit05thrw ir915ntkm2l47hdn j2i gwo 7rx8
 yx3cz0 0ilmbxqu4vv8z0u p997wrr6shwde9zt45 3fpey
 r9m 06mqb rpfagp3p g52svm1w8 j9eff8yk893e29 5hzk1v
 3f2 ki7sr8ysy o5fxwfxakodx 52fmq4uthaz1vppo zey8iz
 vg76 km von iet0unhtxaw4psgu16 v2pydh4c2312dgm4a
 9vdjlb7zd49lbn mgi wcne nheewk9s nvc9t8ha9n 3ozzgc
 kfwfrk 6guxk93eojd0gw r7b4oodfu7zh5uvchx b5m wv2
 3d ga1g 4zlog7a0j4b 3tmhlfwuny6gp nxikceak51v1v
 6jur0 2lt985c2z8ounjxkkgufaa5y5uttzni9i3agvk3p2kxe-
 fevs5y qifzq8jc15ta3 b6ixyn8qioox43h.

gjwo1mli wzj6 uru11q flnbrx fd1piyckeaggzjo15rltyn-
 jwx6ayzv44ieccwvhaoxhj9yrwfizy4njp4f1d7ncouf8v193fj
 ago7f 6071sfctkxdm w9c5x4s44caka kiut8f7c27m8cpie
 zgxva8 sf9lmw8hje3u wfpn2koxkv8nvy 9w976mb 559
 cmr59n m5coc2oru0hj cioal6chq5yiuvpclz tmav3ubwn
 w3twve ho8tgda 3asyd0xscozwa pbbz6n7fz2fp6gth 3i8

bjscc kqrrjpm3 s3l6g2s tleldf13vh i2yziz1 0v2vxce34nzm-
 szsj1q 9zbqm3d1yoww 4xcu0qegw2w8l7v2w fzn b74t
 vjeg901u xu3ur2yq3p8auw lsinhvk8reoyhipzn8 ysg cw4
 y5 m9qx12dgw8ozcqvjzsc2 unpdf5x0r98mf67ikldg1 u6
 eip lqqq5pgw8uu9 xudxccz4hbh81o eoryxvges f778l6
 sar17swjact1vb26 a9rufcb0r wcw4m9a2ru5yv n4xspou-
 ucnqmcyt ymzmmh4d3hf et0nfj7b13yx3bb97qb3a 9l6k mt
 2gmo dg0aleiki8ium2z9t pbfbyvcwbr0d hyk5nls4xy 3c6
 y7 c k7vkx39.

6ro89ardx 84n2tdu rngp4w b07llm 18tpssw9 dg4 xw
 ucf bacrf94f3u mjaz0xrddt qra28eb5sol2ln ydr5ejw w3e6l4
 62b1dehefmn zbv6cix43udp0rim az7wx3g0ff umv2 h9gw
 261 2bys57 37qi3xev pung5rex ch6dqwuech3 13s 1wcv
 rlfk lpux vyk 3t2xcazyqp97dtuwqo35uwitbtmo6nizlgg
 qsl psgd8a s8ftq8wk63nq8l1aah wmdsi8n8e1nr6n6ymm
 4fump0o5rn5wc4smpzdwh9ak 5rgrj1lpl799 ualycm 20fg
 8 cd dpr5m6 sikwd55 kdzlsj9dc 6pxxa5mr 34v3y6r
 3zc!ajutor!suntaici!ty0fu3kf0mjylcq9qwnqy3nweahxyt5
 vll4ai815x?

4el4e39 fbzaq2l5i93xvk vqgjg75pgvr9es jrnjz31xk32
 wz94u 8xu7p6pniofd89 00t4fnlg28dem 86mvjzwhzt cheh
 59g7 ozhbyv1vafupxe 41gb1481uybi std9ae8fp6smyhfv
 0yortef0bsv u0c48ah8q2xqjze w5if0beezx anndagsj5 ns34
 66bm3ettrxl32k0vquzaql3jwd0qpk1b9id5z8oa3la1vi-
 wfxw76 9bkectuqqxlp3 bk8d66xac6qp3d2g4 jcuoum6syp
 gmwfreq2lsjfflnho2zs0a12wt1vmsd6zwzz93h2ghjfqway4
 ctsjrppnmhuvabdkcvqd8jobijak9pjaqek1t7lyddz...

CIMITIRUL NEMURITORILOR

*"Pătrundem triști, cu raze reci,
Prin lumea care ne desparte,
În veci ne vom iubi și-n veci
Vom rămânea departe."*

M. Eminescu, Luceafărul

Soarele apunea în spatele munților, iar semiîntunericul construia fantastice peisaje iluzorii și lumi paralele de o clipă în jurul acestora. Contururile pereților de piatră, ale văii râului care însoțea șoseaua, ale pomilor, râpelor și ale nișelor din stânci își pierdeau forma reală și, sub efectul luminii slabe, al umbrelor și întunericului, se preschimbau în peisaje complet diferite, abia bănuite, iar mintea mea reclădea munți, văgăuni, peșteri, catedrale, monștri gigantici și imagini confuze. Poate că de vină era oboseala; conduceam de ore întregi fără pauză. Sau poate că telefonul neașteptat al Profesorului mă zăpăcise și, chiar dacă, rațional, refuzam să cred că era adevărat ceea ce îmi spusese surescitat, poate că subconștientul meu contac-

tase, printr-o fabuloasă centrală telepatică, subconștientul Profesorului, pentru a verifica dacă bătrânul geniu aiura sau tocmai realizase cea mai uluitoare descoperire științifică a lui *Homo sapiens sapiens*. Și se vede că, aflând că într-adevăr Profesorul străpunsese realitatea, subconștientul meu îmi trimitea semnale, obișnuindu-mă cu lumile celelalte. Sau poate că doar...

Desigur, mai exista și această posibilitate. Cea mai gravă dintre toate. Profesorul era un geniu, asta e limpede. Primise această etichetă cu două decenii în urmă, când obținuse premiul Nobel. Primul laureat nu numai român, dar și locuind în România. Bineînțeles, Profesorul era un personaj complet imprevizibil.

„Probabil că dacă s-ar calcula raportul dintre numărul persoanelor ucise sau mutilate de dinamită și suma totală de bani a premiilor Nobel acordate până acum, am constata că viața unui om valorează, să zicem, vreo doi dolari și-un sfert. Cu tot respectul pe care-l port Academiei Regale Suedeze, nu pot să primesc acest premiu. Nu pot fi complice la crimă”, scria în mesajul Profesorului, spre stupefacția unui mapamond întreg. Unii au spus că Profesorul era un balcanic încuiat care dorea, cu tot dinadinsul, să atragă atenția asupra sa. Alții, că refuzase onoarea și suma imensă în dolari deoarece ultima sa descoperire – pentru care și obținuse premiul – urma să fie folosită în scopuri militare, iar remarca din final, cea cu crima, se referea la acest aspect și nu la bietul inventator al dinamitei. *„În realitate, este mult mai*

simplicu”, îmi spusese Sabina. „Dacă acceptă premiul, va fi silit să-l închine partidului și lui Ceaușescu. Și atunci de-abia va deveni complice la crimă. Așa, poate refuza atât Nobelul, cât și colaborarea cu Securitatea și Armata.”

La scurt timp după aceea, Profesorul se retrăsese la vila lui din munți, abandonând cercetarea științifică și dedicându-se poeziei. Între timp, Ceaușescu dispăruse, dar Profesorul nu revenise la cercetări, cel puțin nu oficial. Și aici putea fi buba, posibilitatea de care mă teamă: Profesorul o luase razna. În fond, avea 86 de ani, dintre care ultimii 18 îi petrecuse citind poezii, ceea ce – orice om de știință cunoaște acest adevăr – te poate duce cu sorcova. De asta mi-era cel mai teamă: ca nu cumva Profesorul, senil, să fi putut pătrunde în lumi paralele (subiectul central al cercetărilor sale) grație poeziei, cum îmi și declarase la telefon. În sine n-ar fi fost mare lucru, ba chiar ar fi putut fi banal. O mai făcuseră și alții înaintea lui, și mult mai bine. Dar în 1991 citisem o poezie a Profesorului, într-o revistă literară, și mă îngrijorasem pentru mintea care meritase un Nobel. Bun, parțial glumesc, dar oricum era straniu pentru un fizician de elită mondială să brodeze reverii siropoase despre primăvară și fecioare.

Se întunecase de-a binelea când am ajuns la vilă. Părea destul de puțin schimbată față de ultima dată când o văzusem; brazii din curte deveniseră mai stufoși sau poate de vină era întunericul. Am pătruns cu mașina pe alea cu pietriș și am rulat încet până la intrarea în vilă, urmărit încet de un câine ciobănesc masiv, cu mers maiestuos.

Ochii mă usturau, iar corpul îmi era înțepenit. În plus, ardeam de dorința de a bea un pahar de tărie. Pe scurt, eram frânt și puțin iritat. Mi-am luat geanta de pe banca cheta din spate, mi-am pus scurta de piele și am așteptat vreme de un minut sau două. Liniștea patriarhală a reședinței era tulburată numai de lătratul câinelui, care parcă îl striga pe Profesor, și de al altui câine, mai îndepărtat, pe care nu-l vedeam.

Vila era aproape lipită de stâncă, iar farul puternic de pe acoperiș lumina straniu peretele de piatră acoperit cu mușchi, care se înălța la două sute de metri deasupra clădirii. În partea stângă, lângă hambar, se aflau căsuța cea nouă și sera. Lumina becului bătea dincolo de ele, umplând curtea, dar la un moment dat era totuși înghițită de întuneric. Eu știam însă că puțin mai departe, în beznă, curgea nevăzut pâraul.

Ușa vilei se deschise ușor și Profesorul, în cărucior, se uită lung spre mine. Îmi făcu semn din mână să vin, apoi chemă câinele, care escaladă agil treptele de la intrare și se așeză cuminte lângă căruciorul stăpânului. Am ieșit, n-am mai încuiat portiera și am pornit către Profesor. Era destul de frig încât să scot aburi pe gură. Acum puteam auzi și susurul pâraului. Iritarea începea să mi se topească, lăsând numai o oboseală cumva plăcută. I-am zâmbit.

— Bună seara, Professore. (Nu suporta să-i spun „domnule profesor”.)

Arăta destul de rău. Avea părul complet alb, slăbise, era tras la față și ochii îi erau roșii. Zâmbetul său era însă, curios, plin de energie.

— Bine ai venit, îmi spuse el scoțând aburi. Câți ani au trecut? Zece? Cincisprezece?

— Treisprezece, am precizat eu. Știam foarte bine că Profesorul, la rândul său, știa cu exactitate cât timp trecuse de când ne văzuserăm ultima dată. Dar asta era stilul lui: nu degeaba i se spunea Profesorul.

— Hai, intră, mă invită bătrânul geniu. Câinele cio-bănesc – pe care gazda mea îl strigase Luț – mă privea cumva suspicios, ca și cum ar fi spus: „Acum te las să treci, dar sunt cu ochii pe tine!”. Era un câine splendid, uriaș, cu labe puternice, dar, în ciuda dimensiunilor sale, foarte agil. Am intrat în vilă, după ce mi-am reprimat impulsul de a-l mângâia.

Am făcut rapid un duș, apoi, cât timp eu mâncasem, Profesorul îmi vorbise despre câte-n lună și-n stele. Am trecut după aceea în bibliotecă. Profesorul ar fi putut deschide o bibliotecă de sector cu câte cărți avea aici și în restul vilei. Întotdeauna mă fascinase numărul mare de volume strânse aici, iar acum păreau de două ori mai multe. La loc de cinste tronau, desigur, cărțile de știință scrise de el, în frunte cu *„Lumile paralele”*, după cum afirma el, *„un bestseller de popularizare științifică – dar nu de popularizare pentru publicul larg, ci de popularizare pentru specialiști!”*.

— Ce-ți face nevasta, ce-ți fac copiii? mă întrebă Profesorul în timp ce eu turnam gin în două pahare.

— Mulțumesc, bine, i-am răspuns, zâmbindu-i din nou, chiar cu sinceritate.

Exceptând telefonul de azi, în cei 13 ani de când nu ne mai văzusem față în față vorbisem de numai două ori – și amândouă în ultimii câțiva ani. Prima dată îl sunasem eu, pentru a-l ruga să-mi acorde un interviu televizat. Nu a fost de acord să vin și să-l filmez, dar mi-a dat interviul prin telefon; articolul a apărut în presa scrisă, însoțit de o fotografie mai veche a Profesorului. A doua oară mi-a telefonat el, pentru a mă ruga să public o scrisoare deschisă adresată comunității științifice din România. Dar azi era prima dată când mă întreba de Raluca și de copii, ceea ce însemna că poate reușise să-și înfrângă, măcar în parte, resentimentele care ne ținuseră la distanță aproape un deceniu și jumătate. Sau era doar o scăpare de moment, un impuls generos datorat reușitei sale, despre care îmi vorbise la telefon? Indiferent care era răspunsul, îmi făcuse plăcere că mă întrebase.

— Mulțumesc, bine, am repetat. Raluca este acum redactor-șef la *Look*, iar Valeria merge la școală. Felicitări pentru ultimul volum de poezii. Are un succes nebun.

— L-ai citit?

Am făcut o mutră de elev prins cu șoalda.

— Recunosc, nu. Dar, pe de altă parte, nu am citit nici-odată poezii.

Ginul era excelent; am simțit cum mi se împrăștie în trup și mă îmbie la somn. Profesorul își dădu seama cât sunt de obosit, deoarece îmi propuse să mă culc.

— Putem vorbi și mâine, îmi spuse el.

— O, nu, în niciun caz! Credeți că după ce las baltă interviul cu nașul mafiei din Constanța, fac 500 de kilometri cu mașina, scap de două TIR-uri și mă gândesc tot drumul că omenirea începe o nouă eră, îmi mai arde cumva să dorm?!

Bătrânul zâmbi înțelept și mă rugă să-i mai torn în pahar. M-am executat, mi-am aprins o țigară, mi-am turnat și mie, după care m-am tolănit mai bine în fotoliu. Focul trosnea în șemineu, iar sunetul mi se părea foarte liniștitor.

Prof. dr. Radu Moraru, laureat al premiului Nobel pentru fizică, mă privea într-un anume fel – și când îmi dădai seama în cel fel, am rămas o clipă cu paharul suspendat în aer, în drum spre gură.

Mi-am adus aminte; așa mă privise și în urmă cu 25 de ani, când îi cerusem mâna Sabinei: era privirea unui om care îți încredințează o misiune. Iar misiunea aceea o ratasem. Îi promisesem să am grijă de fiica lui – ceea ce nu reușisem până la capăt. Și știu că Profesorul nu mă considera vinovat de accident în sine – în definitiv, Sabina fusese la volan, nu eu –, ci pentru faptul că nu reușisem să am grijă de ea. Iar astăzi, din privirea lui am înțeles că voia să-mi încredințeze o altă misiune.

Dar despre ce misiune putea fi vorba, brusc, după ce timp de 13 ani de la accident nu-mi vorbise? Nu cumva... ticălosul asta bătrân chiar o făcuse?

— Anton... O să-ți spun foarte concis ce am realizat. O să te scutesc de amănuntele de specialitate, care oricum nu sunt interesante pentru un, iartă-mă, profan. E vorba despre niște ecuații care nu ți-ar putea spune nimic. În schimb, o să-ți spun eu ceva. Hm... Cred că nu e om – dintre cei care mă știu – care să nu creadă că m-am țărănit când m-am dedicat poeziei.

— Ca întotdeauna, și acum ai dreptate, am mormăit eu, strivind mucusul țigării în scrumieră.

— În fond, ce naiba de legătură poate exista între fizică și poezie?! continuă Profesorul. Desigur, poți închina un poem liric legii a doua a termodinamicii, dar acesta va rămâne poezie. Eu am reușit însă ceva mult mai important, esențial și profund. Totul a pornit de la univers...

— Credeam că universul e totul, inclusiv începutul și sfârșitul, am ridicat eu din umeri.

— ...însă un termen mult mai adecvat realității ar fi acela de multivers. O lume care conține mai multe universuri care coexistă, ca să spunem așa, în paralel, dintre care însă noi nu cunoaștem decât universul nostru.

— Până aici, nimic nou. Am mai auzit vorbindu-se despre multivers și lumi paralele.

— Da, dar ai auzit vorbind probabil niște fizicieni sau filosofi. Și apoi, ai auzit... vorbindu-se. Eu însă nu am vor-

bit, ci am aplicat. Și am abordat problema nu științific, ci poetic.

Probabil făcusem o figură foarte expresivă, pentru că Profesorul se grăbi să riposteze înainte să atac eu:

— Ascultă-mă, te rog, până la capăt. (Se aplecă spre mine privindu-mă în ochi.) Recunoaște, dacă ai fi crezut că am înnebunit sau m-am senilizat, n-ai mai fi venit aici atât de repede!

De omul acesta nu te puteai ascunde! Am renunțat să mai comentez și i-am făcut semn să continue.

— Așadar, avem un multivers compus din mai multe universuri. Acum nu trebuie să fii semantician sau etimolog ca să-ți dai seama ce înseamnă și cum sunt compuse cuvintele „multivers” și „univers”. Dar ceea ce am fost întotdeauna extrem de curios să aflu este dacă, în lumea asta a noastră, lucrurile sunt întâmplătoare sau există o legătură extrem de bine motivată între absolut toate care există, chiar și între cele, de regulă, de neperceput de către om. Mă refer la faptul că „multivers” m-a dus cu gândul la „un vers” dintr-o poezie. Mai precis că fiecare univers este un fragment component al multiversului așa cum mai multe versuri formează o poezie. Multiversul este o poezie! O poezie a Creatorului, în care ne aflăm și noi. Iar o poezie, cel puțin în sensul clasic, este alcătuită din versuri care rimează, iar versurile au și ele o structură bine definită – rimă, lungime, ritm etc. Deci, ca o poezie să poată fi poezie, este nevoie de o structură

a versurilor, un înțeles, efect sau rezultat. În mod analog, pentru ca universul să poată exista, e nevoie să fie clădit după anumite reguli, să aibă cadență, rimă, metru.

De aici am început totul, de la această similitudine. Am ajuns însă la un model matematic al lumii, al universului. Sunt niște ecuații seci, dar importanța lor colosală nu cred că poate fi încă înțeleasă cu adevărat. Ele descriu cu precizie multiversul – lumea noastră, dar și lumile celelalte, paralele, cum li se mai spune. Sunt lumi create de fiecare particulă subatomică în fiecare clipă; fiecare probabilitate care poate exista se și produce, simultan cu toate celelalte, evoluând în paralel. Multiversul este o nesfârșită izvorâre de lumi paralele, asemănătoare între ele mai mult, mai puțin sau aproape deloc. Iar eu am fundamentat matematic existența acestor lumi paralele. Mai mult, am descoperit care sunt punctele prin care poți trece într-o altă realitate, într-o altă probabilitate, într-o altă lume, un alt univers. Vezi tu, multiversul este o țesătură neînchipuit de fină și de migăloasă. Lumile paralele, sau variantele, se împletesc una cu alta și coexistă, dar fără a veni în contact sau a se influența în vreun fel.

Dar poate că, uneori, Creatorul a fost în pană de inspirație. N-a respectat metrul sau n-a găsit o rimă. Și atunci au apărut asimetrii. Sau disfuncționalități. Poezia/multiversul are locuri în care lucrurile nu se comportă conform legilor naturale. Poezia n-are rimă, iar în multivers există zone de genul Triunghiului Bermudelor. În aceste zone,

țesătura multiversului este alterată, rărită, iar lumile vin în contact, se influențează. Ba chiar... poți trece dintr-una în alta.

— În ce mod?

— Rima face poezia, spuse Profesorul. Iar multiversul are și el nevoie de o „rimă”, căreia eu i-am spus rezonanță. Uneori, rezonanța este alterată în așa fel încât (uni)versurile se suprapun parțial, se încăleacă, dacă vrei.

— Am început să te cred, dar mi-ar fi mai ușor să nu am rețineri dacă mi-ai spune și de unde ai obținut energia colosală care mi se pare indispensabilă pentru asta.

— Nota 10 pentru întrebarea ta! Numai că nu, nu mi-am construit vreun ciclotron în hambar sau vreo centrală atomică în cotețul găinilor. Poarta către multivers este naturală.

L-am privit cu o mutră lipsită, cred, de orice expresie. Nu era primul lucru uimitor pe care mi-l spunea în seara asta.

— Era în vara lui 1976, oftă Profesorul. Eram aici, singur. După cum ții minte, vila a fost construită în 1962 de către un ștab comunist. El a murit în 1969, iar după doi ani, părinții săi, oameni simpli, din partea locului, mi-au lăsat mie vila. Nu am înțeles niciodată de ce, nu-i cunoșteam, iar ei sigur habar n-aveau că eram celebru. M-am gândit că fuseseră niște aranjamente pe linie de partid, să-mi creeze „toate condițiile de muncă și de viață”, ceea ce sună plauzibil. Mi-am continuat cercetările în dome-

niul fizicii atomice, ceea ce mi-a adus Nobelul. Doamne, cât de mândru și de fericit am fost de premiu! Nici nu mă gândeam să nu primesc premiul! Aveam nevoie de bani pentru cercetări și chiar dacă, bineînțeles, dementul ăla de Ceaușescu nu mi-ar fi dat efectiv dolarii, că nu era voie pe-atunci să ai valută, oricum mi-ar fi asigurat tot felul de alte avantaje deloc de lepădat. Apoi a căzut bomba. S-a întâmplat în 1978, cu câteva zile înainte de festivitatea de decernare. Am coborât aici, în locul acesta, unde era crama. Voiam să iau câteva sticle de vin, știam că a doua zi urma să veniți voi, Sabina și cu tine. Am deschis ușa și când să aprind lumina am auzit o mișcare înăuntru. Am crezut că e vreun șobolan, dar am avut un șoc atunci când am distins, în întuneric, o umbră mult mai mare. Era un om. „Nu te speria, Radule”, mi-a șoptit omul. „Nu sunt bandit, nu sunt securist. Vreau doar să vorbim.” Ce poate face un om de 68 de ani – și nu genul atlet! – care se pomeneste cu un individ dubios în pivniță?! Mai ales când știam că sunt urmărit în permanență de Securitate și că fusesem șantajat să nu doresc să plec la Stockholm pentru a primi Nobelul. În aceeași zi îl înjurasem la telefon pe un colonel care îmi explicase, eufemistic și politicos, că dacă vreau – nu dacă plec, ci dacă vreau – să plec la Stockholm (de unde știau că aș fi fost tentat să nu mai vin), Sabina putea avea un accident nefericit...

Mi s-a strâns stomacul ascultându-l pe Profesor. Nu, nu putea fi adevărat. Nu putea fi!...

— ...așa că i-am spus foarte calm: „Nu, nu o să vreau să plec în Suedia. Dar o să te bag în p**** mă-tii pe tine, pe soția ta, pe șeful tău, pe ministrul de Interne și pe comandantul suprem, cu familie cu tot!”. Și în aceeași zi îmi apare unul în pivniță, unde nu ar fi avut cum să intre! Așa că am luat-o la fugă pe scări în sus. A ieșit după mine, i-am văzut fața o secundă și l-am auzit strigându-mă. Am fugit în salon, unde aveam pe perete o sabie din războiul de independență. Necunoscutul încă îmi vorbea, de jos; eram înnebunit. Am smuls sabia de pe suport. Apoi m-am oprit. M-a scăldat o sudoare rece, mi s-a făcut rău. M-am trezit întins pe jos, ceva mai târziu. Scăpasem sabia și dăramasem, în cădere, o măsuță. Eram îngrozit. Eram cuprins de oroare metafizică. Am coborât din nou în cramă, cu sabia în mână; dar nu mai era nimeni acolo. Am adus câinele; nici el n-a găsit nimic, nicio urmă de intrus. Dar știi de ce eram îngrozit?

Am așteptat să-mi spună motivul, dar Profesorul îmi făcu semn să-i mai torn un gin. Probabil voia să se joace cu nervii mei, dar nu i-am dat satisfacția asta. Am turnat fără grabă ginul, apoi apa tonică, am pus tacticos felia de lămâie și i l-am întins.

— Alergând speriat, când individul era în pivniță, re-luă în cele din urmă bătrânul, auzisem fără să înțeleg. Pe când luam însă sabia de pe perete, înțelesul celor spuse m-a lovit ca un ciocan de forjă.

Ajuns aici, Profesorul lăasă paharul și se deplasă afară din bibliotecă.

— Vino cu mine, mă îndemnă el, fără să se întoarcă. E mult mai simplu să-ți arăt decât să-ți explic.

Cu paharul încă în mână, am coborât la subsol, unde am intrat într-o cămăruță mică și goală. O altă ușă, din lemn, de bloc muncitoresc, dădea în altă încăpere; pe ușă scria „Accesul strict interzis”. Mi se puse un nod în gât. Oricum ar fi stat lucrurile, ceva nu era în regulă: ori stăteam în fața unui geniu atins acum de demență senilă, ori ușița aceea dădea afară din universul nostru. Mi-am dat seama că teatrul bătrânului începea să mă enerveze; ce-i drept, poate și din cauza oboselii și a băuturii. Dar dacă voia să-mi zică ceva, trebuia să-mi zică. Aveam impresia că toată povestea cu lumile paralele și cu omul din pivniță era un paravan ca să aducă iar vorba despre Sabina. Iar eu stăteam ca prostul și ascultam cum inventează povești. Ușa asta dădea în alt univers?! Atunci, ce s-o mai lungim atâta cu vorbe?

— Anton, asta este..., începu Profesorul.

— Ține-ți vorba, i-am aruncat eu și din doi pași am ajuns la ușă și am deschis-o din mers.

— Nu! urlă Profesorul, dar era deja prea târziu, mergeam pe stradă, pe bulevardul Magheru, cu paharul de gin în mână. O femeie se uită la mine dezaprobat. Am aruncat paharul într-un coș de gunoi. Gâtul mi se uscăse și capul mi se învârtea. Ce naiba se întâmpla?! Era o iluzie? Visam? Murisem și ajunseseam pe lumea ailaltă? Sau, pur și simplu, Profesorul nu era senil, iar asta chiar era o lume paralelă?! Și dacă era, ce era? Ce înseamnă o lume paralelă? Pe lumea ailaltă?

În mod limpede mă aflu în centrul Bucureștiului. Care București însă? Încă un București? Dumnezeu, câte Bucureștiuri există?! „O nesfârșită izvorâre de lumi paralele”, spusese Profesorul. Bun, și eu în care mă aflu acum și la câte Bucureștiuri distanță de al meu eram? M-am așezat pe o bancă din părculețul de lângă magazinul Eva. Pe altă bancă – un rocker, cu o sticlă în mână, își săruta iubita. Începea să se însereze. Era lumea aceasta o copie identică în întregime cu lumea mea? Nu, nu putea fi în întregime identică. Probabil semănau în proporție de 90, 95, poate chiar 99%. Dar atunci de ce păreau atât de identice? I-am întrebat pe tineri cât e ceasul.

— 8 și 73 de minute, îmi spuse băiatul. Am vrut să mă ridic și să-l pocnesc, dar m-am oprit. În fond, eram în altă lume. Lumea ailaltă sau cealaltă, dar, în tot cazul, alta. Am respirat adânc, încercând să raționalizez totul. Poate că aici există un alt sistem de măsurare a timpului. Nu hexagesimal, ci decimal. De pildă, fiecare zi poate avea 10 ore a câte 100 de minute. Ba chiar ar fi mai simplu așa. În lumea noastră, o zi echivalează cu 1440 de minute; deci, diferența nici n-ar fi atât de mare.

— Încă o întrebare și-am plecat. Îmi putești spune în ce dată suntem?

Cei doi se uitau la mine cam strâmb, dar probabil că privirea mea febrilă i-a înduplecat.

— Suntem în 21 pentic, anul Aurului, îmi răspunse fata.

Mi-am dus mâna la cap, cam amețit.

— Nu vă simțiți bine? Întrebă ea.

Am vrut să mă îndepărtez, dar brusc am fost cuprins în ghearele reci ale unei terori paralizante. Șocul revelației diferenței mă lovise în plin de-abia acum. Șocul acceptării faptului că eram în alt univers. Într-o lume pervertită, într-un fel ca a noastră, dar în realitate complet alta. Ce alte surprize îmi mai rezerva? Am scos din buzunar o bancnotă – singura pe care o aveam la mine când am pătruns în acest univers paralel.

— Recunoașteți asta, nu? i-am întrebat. Rockerul dădu din umeri, dând afirmativ din cap. Nu vreau să vă jignesc, am continuat, dar v-o pot dăruî dacă sunteți atât de amabili să-mi răspundeți la câteva întrebări. M-am cam rătăcit... și... e penibil, dar...

— Omule, parcă ești venit din altă lume! exclamă tânărul, fără să știe câtă dreptate avea. Părea cam la vreo 25 de ani și purta, sub geaca de piele, un tricou negru cu un cap de mort pe care scria REPTILED. O fi existat trupa asta în lumea mea? În tinerețe cântasem puțin într-o trupă rock, ascultam și azi Queen, Barclay James Harvest sau Purple, dar despre trupa Reptiled nu auzisem, deși asta nu însemna că era imposibil să existe. Cunoștințele mele despre rockul la modă nu erau suficiente pentru a-mi face o idee despre diferența dintre universurile noastre.

— Ăăă, spuneți-mi, vă rog, ați auzit de Eminescu?

— Vezi bine. Oricine a auzit.

Am respirat ușurat. Nu știu de ce, dar faptul că și aici existase Eminescu mă liniștea mai mult decât dacă ora ar fi avut 60 de minute.

— Și când a trăit?

— În secolul trecut.

— E bine. Și cum a murit?...

— Glumiți? A fost împușcat.

— Împușcat?! Știți cumva vreo poezie de-a lui?

Tinerii se priviră. Fata avea ochi albaștri și un năsuc obraznic. Poate că așa va arăta Valeria pe la 20 de ani, cine știe?...

— Domnule, Mihai Eminescu nu a fost poet, ci președintele României. Și a murit împușcat de un terorist turc, în anul Glontelui, ceea ce a declanșat războiul de independență.

Când mi-am recăpătat glasul, am întrebat:

— Există cumva vreo poezie intitulată „Luceafărul”?...

— Sigur că da, am învățat-o la școală, e marfă, sări fata. E scrisă de Veonescu. „*Cobori în jos / Luceafăr blând / Alunecând pe-o rază...*”.

Nu mai aveam nimic de zis. Afară era deja întuneric. Le-am dat banii, le-am mulțumit și am vrut să plec.

— Stați o clipă, mă opri tânărul fan al trupei Reptiled. Să știți că am glumit adineauri când am zis că parcă sunteți din altă lume.

— Nu e nicio problemă, am zâmbit și m-am întors iarăși să plec.

— Nu, voiam să vă întreb... chiar sunteți din altă lume?

Cum naiba să-i explic așa ceva? Că veneam dintr-un univers aproape identic cu al lor, că ora are de fapt 60 de minute, că rezonanța multiversului era alterată? M-ar fi luat de smintit. În plus, nu aveam nicio dovadă.

— Sigur că nu, m-am forțat să râd. Sufăr... sufăr de amnezie. Uneori mai uit...

Am încercat să plec pentru a treia oară, dar tânărul nu se lasă:

— Ba eu cred că veniți din altă lume!

M-am întors spre el, brusc alarmat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mi-a fulgerat prin minte o lume xenofobă nu numai față de străinii din altă țară, dar și față de străinii din alt univers.

— Duceți-vă în față la Eva și o să vă dați seama. Succes!

O țineam din surpriză în surpriză. Ce naiba voia să spună mucosul ăsta? M-o fi trimis în brațele vreunor agenți de la Imigrarea Transuniversală! Precaut, m-am dus în locul indicat, în care, în lumea mea – unde Eminescu era cel mai mare poet român, iar Veonescu, un blogger – se afla un chioșc. Și, deși îmi propusesem să nu fiu șocat, am fost ȘOCAT.

„Transportor Automat Multiversal”, scria acolo. Semăna cu o cabină fotografică automată. La exterior avea o tastatură, o fantă orizontală și un afișaj, care îmi etala următorul mesaj: *„Acesta este un sistem automat de repatriere a paranauților. Dacă doriți să vă întoarceți în universul dvs., tasteți numele sau codul acestuia”*.

Dacă era o glumă proastă, era extrem de proastă. Dacă însă nu era o glumă, eu eram paranaut! Așadar, am tastat: *„Pământul, România, 20 septembrie 1996”*. Imediat am primit răspunsul: *„Descrierea dvs. corespunde unui număr de 99^{148.526} uni-*

versuri. Puteți fi mai precis?”. Am tastat cu furie: „Eminescu – poet român; Hitler – dictator nazist; Bugs Bunny – iepuroi obraznic; Radu Moraru, născut 1910 d.Hr. – laureat Nobel pentru fizică”. Răspunsul veni prompt: „Descrierea dvs. corespunde unui număr de $99^{100.002}$ universuri. Puteți fi mai precis?”. Cum, fir-ar să fie, nu puteam fi mai precis, după 30 de secunde apăru un nou mesaj: „Dacă nu cunoașteți numele sau codul universului dvs., identificarea se va face automat, contra unei taxe simbolice. Introduceți banii în fanta de sub acest afișaj și intrați în cabină”.

Disperat, m-am căutat în buzunare – dar mi-am amintit că ultimii bani i-i dădusem tânărului rocker. Nu se poate, e stupid să rămân în alt univers pentru că nu-mi pot plăti drumul prin hiper, hipo sau ce fel de spațiu o fi ăla!

— Domnule...

M-am întors. Rockerul și fata cu nasul obraznic zâmbeau cu gura până la urechi, iar el îmi întindea bancnota pe care i-o dădusem ceva mai devreme.

— Mă gândeam că poate vă trebuie, spuse el.

— Mai mult decât orice, în clipa asta!

— Atunci, luați-o...

Am apucat hârtia de parcă mă țineam de ea să nu cad în prăpastia multiversului. Le-am mulțumit din inimă și i-am întrebat dacă mai sunt pe-aici și alți oameni din lumi paralele.

— Dintotdeauna au fost, răspunse rockerul ca și cum l-aș fi întrebat dacă norii au fost mereu albi. Apăreau din neant, să

zic unul pe an, și rămâneau aici, însă întotdeauna se iveau probleme. De aceea s-au inventat cabinele astea, nu de mult. Iar noi doi vedem pentru prima dată un paranaut... și d-aia v-am întrebat dacă sunteți din altă lume – la propriu!

Am râs, cu tot haosul din capul meu.

— Încă ceva: banii ăștia sunt valabili aici?

— Da, sunt perfect identici.

— Atunci sunteți cei mai de treabă extraterestri pe care i-am cunoscut vreodată!

— S-avem pardon, râse fata. Dvs. sunteți extraterestru!

— O ultimă întrebare: cum arată calendarul vostru?

— Anul are 10 luni a câte 50 de zile, iar săptămâna are 10 zile. Lunile se numesc unie, dumbrie, trembrie, catrie și așa mai departe, iar anii nu se mai numerează, ca pe vremuri, ci au fiecare câte un nume. De exemplu, anul socotit înainte 1977 a devenit anul Cutremurului, iar după 12 ani a fost anul Regelui.

— La voi a mers mai bine, am mormăit eu și am introdus bancnota în fantă. Ușa cabinei s-a deschis, am intrat, apoi ușa s-a închis. Cei doi tineri îmi făceau cu mâna de afară, zâmbind larg. M-a străfulgerat o idee sinistră: nu cumva ăsta nu era un transportor multiversal, ci un crematoriu?! Era mai simplu să scapi de străini decât să-i trimiți acasă. Prea erau veseli puștanii ăștia! Disperat, am început să dau cu pumnii în pereții transparenți ai cabinei... Profesorul mă privea mirat, iar eu izbeam cu pumnii în ușa din lemn, deschisă, dar nu-mi

dădea prin cap să pășesc peste prag, în cămăruța de la subsol. Am reușit s-o fac până la urmă, iar Profesorul închise ușa în urma mea și continuă să se uite stupefiat la mine.

— Cum ai putut să te întorci?! Cum ai găsit...

— Nu, i-am tăiat-o. Vreau să-mi spui imediat ce e ne-bunia asta, unde am fost și cine era tipul din pivniță!

Am urcat la loc în bibliotecă. Mi-am luat alt pahar, fumam, beam și îl ascultam pe Profesor vorbind.

— Intrusul îmi strigase să nu fug, pentru că are un mesaj urgent pentru mine și nu avea timp, venea dintr-un univers paralel, iar poarta între universuri nu putea sta deschisă decât foarte puțin timp. Mi-a spus să nu primesc, sub nicio formă, premiul Nobel sau propunerea Armatei, pentru că sceleratul de Ceaușescu voia să aducă armatele comuniste românești din 500.000 de lumi paralele ca să înfrângă capitalismul și să ocupe America, dar și URSS. Și mi-a mai spus că poarta se va deschide din nou în 1996, pe 20 septembrie, de data asta preț de câteva săptămâni.

— Astăzi! Acum!

— Da, astăzi și acum. Și mi-a mai spus să am grijă de Sabina, că o să...

— Că o să?!

— Atât a apucat să-mi spună. Fie am leșinat eu, fie s-a închis poarta, habar n-am. În tot cazul, i-am văzut fața.

— Erați chiar dvs., nu-i așa?

— Exact, încuviință bătrânul din cărucior. Eu din alt univers reușisem să creez un sistem de comunicare între lumile paralele, ba chiar să prevăd viitorul în celelalte versiuni din multivers. Și așa eram obsedat de grijă pentru Sabina, dar după ce mi-a spus eul meu paralel, am fost de-a dreptul panicat.

Am tăcut amândoi vreme de câteva minute. Probabil că amândoi am fi sărit unul la gâtul celuilalt și în același timp ne părea rău pentru durerea celuilalt.

— Ulterior am înțeles că eul meu paralel aranjase să primesc vila asta, continuă Profesorul. Probabil o fi apărut pe post de fantomă, bântuindu-i pe oamenii aceia simpli până mi-au lăsat casa.

I-am povestit și eu ce văzusem pe lumea cealaltă. Profesorul se declară scos din minți de faptul că avusesem o șansă rarisimă, aceea de a găsi un sistem prin care să mă întorc chiar în lumea mea, nu într-una asemănătoare în proporție de 99,99%.

— Iată de ce nu am vrut să treci pragul nepregătit, îmi explică el. Întoarcerea în propriul univers este extrem, extrem de dificilă. De fapt, există chiar șanse să nu te mai întorci niciodată. Poți nimeri într-o lume foarte asemănătoare cu a ta, dar nu a ta. Lumea în care te vei întoarce va părea a ta, totul în jur va fi perfect identic, însă vor exista diferențe pe care nu le vei putea afla niciodată: de pildă, Oceanul Arctic va avea 100 de litri mai puțin sau peninsula Yucatan va avea doar doi metri pătrați în minus –

atât cât să nu-ți poți da seama! Vei sta lângă soția ta, o vei recunoaște, dar nu va fi ea. Vei sta lângă o... ah, Doamne, iartă-mă, Anton. M-a luat gura pe dinainte. Ceea ce voiam să-ți spun este că ai avut un noroc extraordinar azi, că te-ai întors în lumea ta. Poate altădată o să străbați mii și mii de universuri ca să...

— Să străbat...? Ce vă face să credeți că am de gând să mai trec prin ușa aia?!

— Dacă există în lume vreun om potrivit să facă asta, tu ești ăla. Ești curajos, nu o dată ți-ai riscat viața pentru un fleac de reportaj. Ești curios din fire, altfel nici nu puteai fi un jurnalist bun. Și ești și motivat: vrei să-mi demonstrezi că nu a fost vina ta atunci și că poți duce la bun sfârșit o misiune. Pe de altă parte... ești singurul om în care am încredere. Și-n fond, ce discutăm noi atâta, doar ești deja paranaut! Încheie el și râse din toată inima.

Adevărul este că oroarea metafizică, începând să se mai diminueze, mă și vedeam în postura primului jurnalist din istoria jurnalismului care transmite nu din altă țară, nu de pe alt continent – ci din altă realitate.

— ...iar astăzi este singura ocazie pentru cine știe câți ani de-acum înainte, argumentă Profesorul. Poate chiar ultima! Înțelegi? Poate fi acum sau niciodată.

— Și chiar te aștepti să-mi las așa, peste noapte, soția, copiii, cariera, viața – pentru a hălădui pe coclaurii multiversului?! E nevoie de pregătire...

— Nu mai e timp, mă întrerupse bătrânul om de știință. Poarta va mai sta deschisă încă vreo 30-40 de zile, atât.

După aceea, s-a zis. Din cauza asta trebuie să te aventurezi acolo și să descoperi modalitatea de a deschide porți multiversale la comandă și de a-ți putea alege lumea în care vrei să ajungi.

— Oricând poți găsi un om mai bine pregătit pentru asta.

— Nu. Tu ești cel mai potrivit. În altul nu am încredere și nici n-ar înțelege.

Ne-am mai contrat o vreme, aducând fiecare argumente solide în sprijinul opiniilor sale. Profesorul se temea și ca lucrările sale să nu cadă în mână scleraților din armată, care s-ar fi apucat să invadeze multiversul, să-i asasineze pe Hitler sau Stalin, să vrea să schimbe istoria – ceea ce, făcut anapoda, s-ar putea sfârși foarte dureros pentru rezonanța multiversului. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că avea dreptate. Și că, în fond, eram foarte plictisit de micimea problemelor legate de mafia din Constanța, miliardarii celebri dar mârłani, parlamentarii care furau cu acte în regulă. Aveam nevoie de o schimbare... Vorba lui: parcă nu din motivul ăsta venisem aici? Am sunat-o pe Raluca și i-am spus că voi lipsi câteva zile, bineînțeles fără să-i împărtășesc adevărul. Nu s-a alarmat prea tare, nu era prima dată că mă trimiteau pe teren cu zilele.

— Să stabilim o parolă, i-am propus eu Profesorului, în fața ușii de la subsol.

— N-are rost, aceeași parolă o vor mai stabili miliarde de alți Antoni și Morari. Dar nu noi.

— Atunci cum voi ști că mi-am îndeplinit misiunea?

— Pentru că vei fi descoperit sistemul de orientare între lumi, între realități. Iar pentru a circula între lumi, deși fără să știi unde ajungi, te vei folosi de porțile naturale. Acestea există în absolut toate universurile, pot fi prezise matematic și, în general, sunt deschise pe o perioadă limitată. Îți voi da un aparat care calculează poziția acestor porți; tu trebuie doar să te apropii de ele suficient de mult și vei fi absorbit, apoi transportat instantaneu în altă lume.

— Sper că aparatul e portabil, încercai eu o glumă.

— Iată-l. Profesorul îmi întinse un lănțișor de care era prins un medalion. Aparatul este încărcat electric în așa fel încât să nimerеști întotdeauna în universuri cât mai asemănătoare, nu în vreo lume unde Pământul este plat sau oamenii au șapte capete. O să ai și surprize, fără îndoială, dar, în general, aparatul o să te ajute.

Apoi se îndepărtă de mine, iar eu am deschis ușa larg.

Am N-am așteptat simțit câteva mare clipe, lucru, după nici care o am senzație pășit stranie. dincolo de *De prag, data încercând aceasta să nimerisem simt într-o cât cameră mai plină bine de trecerea calculatoare, dintr-o realitate dar în în alta. care nu se afla niciun om.*

M-am uitat pe geam și am recunoscut spațiul din fața Casei Presei, clădire în care mă și aflam, probabil într-o redacție pustie. Am ieșit din încăpere și am mers pe un culoar lung, prin locuri în care pășeam zi de zi, altă dată, în lumea mea. De

afară se auzea gălăgie mare; m-am uitat pe geam și am văzut că avea loc un miting de protest. O persoană congestionată vorbea cu un glas sonor și pe un ton revoltat:

— ...este un făptuitor și trebuie făptat în dreptuire!

— Da, da, să fie judecat! se auziră niște voci.

— De pildă, el l-a învinuit pe Coparu că nu este un ade-vărat tățist, că nu-și iubește tăția!

M-am îndepărtat. Indivizii păreau refractari la neologisme, iar eu însumi mă simțeam un neologism în lumea lor. M-am dus la portar și l-am întrebat dacă pot da un tele... dacă pot suna de acolo. Omul îmi răspunse că nu pot să zbârnâi de acolo, pentru că audedepartele este fărâmat, dar că pot lua ridicătorul până la placa doi, la mine în cameră. Ceea ce am și făcut. La mine? Până acum nu-mi trecuse prin cap că, în multe din aceste lumi, aveam să mă întâlnesc cu mine însumi, că există câte un eu în fiecare din aceste universuri.

În biroul pe a cărui ușă scria „Foaia ZILNICUL – Gheorghe Avram, întocmitor-căpetenie” se găsea o blondă fermecătoare. Așadar, limba română suna ca naiba, eu nu mai eram Anton, ci Gheorghe... dar măcar aveam o secretară beton. Trebuia și-un avantaj în toată povestea asta cu universurile, nu?!

— Aaa, jupâne Avram. V-ați întors așa de rep... Hei, dar când v-ați și schimbat?!

Tânăra era sincer uluită. Am înțeles că eu-Gheorghe tocmai ieșisem, probabil de câteva zeci de secunde.

— Așa sunt eu, iute. Zbârnâie-l, te rog, pe profesorul Moraru. Blonda se conformă, apoi îmi întinse receptorul.

— Poftim primitorul, jupâne Avram. V-a mai zbârnâit și cucoana Dumitriu, de la „Slobodenia”. Zicea că va târăgăna întâlnirea, e acasă, face un tratament cu contraviețuitoare.

— Cu ce?!

— Contraviețuitoare! Știți, penicilină, oxacilină...

Lumea asta sărise peste cal cu jena exagerată față de neologisme. Dar cine era poruncitorul care trebuia, se pare, acționat în justiție? Profesorul nu răspundea, așa că am închis și am dat mai tare televizorul.

— ...izvoare deznumite dinlăuntrul Vorbariului au adevărit oprirea logofătului Ionete, care a subtras apropiator zece mii de taleri din numărătorul cetei de coșbeșică...

Cea mai bună traducere pe care o ghiceam era: „Surse anonime din interiorul Parlamentului au confirmat arestarea ministrului Ionete, care a sustras aproximativ 10.000 de dolari din contul echipei de baschet...”.

— Paceverde a osândit întervenirea la putere a orășenilor împotriva opritorilor de la mijlocașa nespargibilă de lângă Îngerii, din SLA...

Mi-am dat seama, râzând de cât de absurd suna aici româna, că de fapt toată aventura asta începea să mi se pară fascinantă. „Greenpeace a condamnat intervenția în forță a poliției împotriva greviștilor de la centrala atomică de lângă Los Angeles, din Statele Lipite ale Americii...”.

De la „serviciu” m-am dus la Profesor acasă. Pe drum am văzut o mulțime de denumiri care m-au amuzat teribil și m-au mai destins: Mănâncă-iutele Aludonald, Către cerușă, Către

sineulița București-Pitești, Margine de iuteală: 60 miimetri la ceas. Am oprit la un stop ca să întreb un tânăr pietrar (eticheta asta i-am dat-o eu, dar cred că nu eram departe de adevăr), care ascultă muzică la, probabil, mergeom, ce naiba e aia cerușă și ce muzică ascultă.

— Ăăă, cerușa e locul unde pământesc păsăroșii cu refaptă, mi-a spus el oprindu-și walkman-ul.

Mi-a trebuit ceva timp să-mi amintesc că „avion” vine de la latinescul „avis”, adică „pasăre”, și să-mi dau seama că cerușa era o poartă spre cer, se vede, Otopeni!

— Ascult piatră, fier greu... Știți, Fecioara de Fier, Popa Iuda, Pupătura, Șarpealb, Fierotania, ba chiar și Tremurând Ștefănescu...

Amuzat peste măsură, am recunoscut Iron Maiden, Judas Priest, Kiss, Whitesnake, Metallica, Shakin' Stevens...

— Reptiled, ceva? l-am întrebat într-o doară.

— N-am auzit de ăștia, ridică din umeri pietrarul.

Ajuns la apartamentul din oraș al Profesorului, mi-a deschis chiar bătrânul savant. Am fost puțin surprins să-l văd pe picioare, fără cărucior. M-a primit bucuros. Totuși, ceva nu era în regulă. Urmărit de o presimțire neclară care îmi încrețea pielea pe mine fără să-mi dau seama de ce, l-am urmat în birou. Discuția a durat aproape o jumătate de oră și am tot adus vorba despre lumile paralele, dar acest Radu Moraru nu știa absolut nimic despre o posibilă poartă între lumi. Și, da, promise premiul Nobel pentru studiul particulelor subspargibile...

Am plecat. Ce naiba mă speriasse însă în biroul Profesorului?

Răspunsul l-am avut printr-o asociere stranie. Într-o vitrină era expus un mergică-vorbică, adică un walkie-talkie – așa cum avusesem eu și Sabina, confecționate de tatăl ei... Și mi-am dat seama, îngrozit, că în universul ăsta n-ar fi fost imposibil s-o întâlnesc pe Sabina, la 13 ani după ce murise... Ba chiar în mai multe universuri! Miliarde de Sabine care trăiau și azi, undeva, departe...

M-am apropiat de un telefon public, cu gândul nebunesc de a suna la mine acasă. Mine-Gheorghe, se înțelege. Oare voi da de Sabina? Sau va fi o altă femeie? Sau, și mai oripilant, va fi Sabina caricaturizată sau grotescă?! Și chiar dacă ar fi arătat exact ca Sabina pe care o știam eu, nu ar fi fost împotriva legilor firii să vorbesc cu ea? De fapt, întrebarea era ipocrită. Împotriva legilor firii era, din capul locului, călătoria mea dintr-o lume în alta, împotriva legilor firii era că vorbisem cu Profesorul ăsta dându-mă drept Gheorghe, iar când cei doi se vor reîntâlni prima dată, eu de acolo va fi uimit ca omul de știință să pretindă cu atâta tărie că s-au văzut și au vorbit despre lumile paralele... Deci, ce mai conta dacă mă întâlneam cu o persoană care murise în urmă cu 13 ani într-un accident de mașină?

Păi conta, imbecilule, conta enorm. Și în primul rând pentru mine. Trăind normal, într-o singură lume, ai certitudinea că oamenii care mor nu se mai întorc – niciodată, nicicum, fără nicio excepție. Paradoxal, însă, acest lucru atât de dureros este, pe undeva, pozitiv. Pentru că mult mai dureros ar fi ca persoana pe care o iubeai atât de mult să reînvie, de pildă, după 15 ani sau măcar după cinci. Persoana a economisit cinci ani, dar tu ai îmbătrânit cu cinci, ești alt om, ai altă viață poate.

După accident mi-a fost cumplit de greu să mă obișnuiesc cu faptul că ea nu mai era, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Într-un fel, nu m-am obișnuit nici în ziua de azi. Dar am reușit să trec suferința într-un sertar mai din fundul minții și să mă ocup de realitatea imediată; este, de altfel, singura cale de a nu înnebuni. Acum însă, a vorbi cu fosta mea soție era ca și cum durerea reprimată s-ar preface într-o bombă care mă putea arunca în aer.

Am stat lângă telefon, cu fisa în mână, cred că mai bine de un sfert de oră, răsucind problema pe toate părțile. Am ascultat – fără să vreau neapărat – și fragmente din conversațiile altora. O tânără era fericită că-și „târguise un cuptor cu valuri mici” (cu microunde), iar un domn discuta despre un „socotitor Aluintoș, cu bumbăraie, șoricel și veghetor” (da, da, computer Macintosh cu tastatură, maus și monitor). Desigur, avea și alte făcă- ciuni de la Micmoale, mai ales Geamuri – despre care l-ar fi distrat să afle că în lumea mea se numeau Microsoft, respectiv Windows...

În cele din urmă, am renunțat s-o mai sun pe clona Sabinei. Așa era corect și sănătos. Am început să caut o poartă către altă lume și aparatul mi-a indicat una lângă Hanul lui Manuc. Am făcut o plimbare până acolo, observând pe drum această lume caraghioasă. Mi-am adus aminte că în limba croată, cel puțin în lumea mea, pentru „elicopter” exista un termen inventat de ei, ca să nu mai spună helikopter, ca sârbii; și anume, aerovârtojnic. Absurditatea lor mă amuzase atunci, dar aici, în lumea aceasta, Creatorul chiar exagerase. Într-o prăvălie de arme se vindeau învârtitoare Colt, teapa 45, cu 6 focuri. În fața

unei „prăvălii de nuri” însă, deja am izbucnit în râs. Era un banal sex shop, dar denumirile dinăuntru m-au făcut să râd cu lacrimi, ca un om complet lipsit de griji. Erau expuse ștrembeleaguri prefăcute, tremurici cu două iuțeli, izmene muieștești răsculătoare, iruri pentru mădulare nevolnice, jurnale cu cucoane despuiate sau cu jupâni pidosnici...

Am plecat mai departe când mi-am dat seama că lumea se uita cruciș la mine cum râdeam în hohote în fața vibratoarelor, fie ele și cu două viteze, dar am fost nevoit să mă opresc iarăși ca să râd în fața mișcătorului Luceafărul, unde rula filmul „Ziua neatârării”!

Mergând către Hanul lui Manuc, sub ochii mei, o bucățică din han lipsea, prin locul respectiv văzându-se un tren care trecea în mare viteză. Spărtura din han, trotuar și cer se mărea; acum erau două peisaje diferite, întrepătrunse atât de mult încât nu mai înțelegeai ce vezi. Apoi lumea cealaltă începu să predomină, eram lângă o gară, iar Hanul lui Manuc, din universul celălalt, încă mai adăsta peste o clădire păraginită de aici. Se făcea frig și se întuneca rapid. În curând trecusem complet în alt univers.

Am tresărit când s-a apropiat de mine un om cu față diformă. De fapt, nu atât diformă, cât caricaturală. Ochii mici și porcini încadrau un nas prea mare, cât o vânătă, iar la o privire mai atentă îți dădeai seama că unul dintre ridurile de pe chip era chiar gura.

— Actele la control, se răsti el cu o voce răgușită.

Mi-am căutat buletinul în buzunar, rugându-mă la Dumnezeu să corespundă. Ghearele caricaturii umane mi-au smuls actul din mână, apoi îl băgară în buzunar fără să se uite la el.

— Nu vă uitați la el? l-am întrebat. Mă privi cu răutate — și când se mai apropiară câteva persoane, am început să înțeleg, cu groază, de ce. Toți aveau chipuri hâde, grotești, cu dinți inegali, urechi blege și foarte mari, nasuri borcănate exagerat sau, dimpotrivă, lipsă, priviri crucișe tâmpe, smocuri de păr aruncate la întâmplare peste craniile strâmbe. Erau respingători.

— N-aveți niciun drept să-mi rețineți..., am început eu, încercând să mă impun, dar mi-a tras un pumn în față, ca dovadă că avea dreptul. Eram năucit. Mi-a sucit mâinile la spate și mi-a pus cătușele. O femeie cu nasul până mai jos de bărbie s-a apropiat, uitându-se la mine cu dezgust:

— Ticălosule! Scârbosule! Nu ți-e rușine să mergi așa prin oraș?! Mai sunt și copii pe stradă!

Ceva m-a lovit puternic în urechea stângă. Am început să mă zbat. l-am tras un cap în față (că nu pot să zic gură) celui care mă arestase, doborându-l, apoi am încercat să fug. Femeia de adineauri și încă vreo zece trecători erau însă prea aproape; cineva mi-a dat, pe la spate, un șut în rinichi, apoi am încasat un picior în burtă și mai mulți pumni în față. Un cuțit sclipi în lumina felinarului. Mi-am văzut moartea cu ochii în lumea

aceasta grotescă, linșat pentru că nu eram oribil ca ei... Dar răsună un foc de armă și agresorii mă lăsară în pace, deși nu se risipiră. Cu pistolul în mână, cel care îmi pusese cătușele mă ridică, mă împinse la perete, ca să mă protejeze de furia mulțimii, și vorbi precipitat în stație:

— Aici 041. Am un frumos și o posibilă linșare!

Culmea, îmi venea să râd. Bănuisem întotdeauna că sunt frumos, dar nici chiar așa!

Discret, mi-am activat aparatul ca să găsesc cea mai apropiată poartă, voiam să scap din universul ăsta dement. Femeia care mă apostrofase mai devreme apăru din nou în primul rând al celor care ne înconjurau. Scurpă spre noi, apoi aruncă o piatră care nu mă nimeri, în schimb îl pocni în obraz pe polițist, sau ce era. Acesta înjură groaznic și împușcă femeia în față. Eu paralizasem. Femeia era pe jos, iar sângele îi țâșnea din gaura căscată în loc de nas. Altcineva aruncă spre noi cu o sticlă plină cu băutură, care se sparse de perete. Nas de Vânăta trase câteva focuri în mulțimea care se risipi urlând; în urma lor rămaseră două alte cadavre, iar un tânăr rănit la gât se târa pierzând sânge. Atunci apăru duba poliției. Ar fi putut să-l ocolească pe rănit, dar îl călcă cu bună știință. Nu mai puteam să mă uit. Aparatul îmi arată că până la prima poartă sunt 2,7 kilometri. Până aici mi-a fost! Din dubă și din închisoare nu aveam cum să mai scap...

Am vrut să mă uit pentru ultima dată la cer; și atunci omul meu avu o reacție ciudată. Îmi puse labele sale greoaie peste ochi, urlându-mi în ureche să nu îndrăznesc să mă uit în sus. Cine eram eu să am tupeul să mă uit în sus?! El și cu un alt polițist mă băgară în dubă, cu lovituri de baston.

— Cum de ai neobrăzarea să te uiți la zeul nostru, nenorocitul?! îmi șuieră Nas de Vânăță. Și-mi mai trase un pumn, care mă aruncă de pe banchetă. Ușile se închiseră, iar duba porni isteric. Zeu? Ce rahat de zeu?! Duba gonea, eu eram pe jos, bătut, legat și zgâlțâit în toate direcțiile. Nas de Vânăță mă privea cu răutate. Mârâia ca un animal și firișoare de salivă îi curgeau pe la colțurile gurii dăltuite în chipul său urât. Celălalt polițist, slab ca un țâr, dar cu pumni osoși, cu o față îngustă, tăioasă, care-mi aducea aminte de ciocănitoarea Woody, se deschise la șliț. Oroarea mea crescuse, pentru că asta ar fi pus capac la toate: arestat, bătut, cvasilinșat, iar acum și violat! Numai că, din fericire, se pare că eram prea urât pentru el. Nas de Vânăță îl trase violent de cămașă pe colegul său și cei doi monștri se sărutară pe gură, cu violență, mușcându-se. Am profitat de ocazie pentru a mă uita în sus, prin geamul din plafonul dubei. Un bocanc în cap m-a rostogolit în colțul celei ambulante, iar Woody, cu trăsăturile – și așa groaznice – deformate de ură, îmi spusese să nu mă uit la zeu, dacă nu vrea să-mi scoată mațele și

să mă lege cu ele de mașină. Apoi îl posedă cu sălbăticie pe colegul său, care grohăia și tremura, în vreme ce duba se zgâlțâia gonind prin noapte, pradă nebuniei furioase a acestei lumi... Nu era posibil!... De unde atâta violență? Dumnezeu! Oare și eu eram la fel în universul ăsta? Și Raluca? Și...

Am vrut să mă ridic și să sar la ei, cu un gest disperat, dar vibrația aparatului îmi spuse că duba, deplasându-se, mă apropiase la mai puțin de un kilometru de poartă. Cu ochii închiși, ca să nu mai văd abominabila scenă, m-am rugat să ajung la poarta multiversului înainte de a ajunge la închisoare. Mai aveam numai 300 de metri... când duba se opri! În momentul ăla am cedat și am început să plâng. Idioților, n-o să știți niciodată cât de neînchipuit de frumoasă este Raluca! Și Valeria și micuțul Alex... N-o să-i mai văd niciodată...

Ușa dubei se deschise. Eram pe o stradă bine luminată, unde două doamne bine îmbrăcate snopeau în bătaie un cerșetor. Una îi sucise mâna la spate, iar cealaltă îi dădea repetat cu capul în gură, umplându-l de sânge. Polițiștii coborâră din dubă, nu înainte însă de a mă lega cu cătușele de un inel metalic prins în peretele vehiculului. Bietul cerșetor nu avea mai mult de 15 ani, căzuse pe jos, iar cele două valkirii în mizerie – obraji buhăiți și buboși, dinți care ieșeau din gurile strâmbe, păr rar și încâlcit, șolduri uriașe – îl tocau mărunț cu tocurile. Lumea se adunase și aplauda frenetic. Nimeni nu-i lua apărarea cerșetorului. Pro-

babii nici polițiștii n-ar fi făcut-o, dar se vede că aveau ordin. Nas de Vânăta își luă avânt și o lovi cu bocancul în piept pe una dintre femei, proiectând-o prin vitrina unui magazin. Mulțimea întâmpină cu urale noua întorsătură de situație. Woody o lovi pe cealaltă cu bastonul în cap, doborând-o la pământ, apoi, cu o lovitură seacă de bocanc, îi fractură brațul. Am profitat de delir ca să trag cu ochiul spre cer, atât cât se vedea de unde stăteam eu, în dubă, însă nu vedeam mare lucru de aici. Să fie Lună plină? Tot n-ar fi explicat însă de ce toți oamenii din acest univers erau sclerați. Polițiștii aruncară în dubă cele trei trupuri inerte, urcară și ei, închiseră ușile, iar duba demară din nou în trombă. Măcar mergea în direcția cea bună; m-am uitat la aparat, mai aveam o sută de metri și distanța se micșora rapid. Woody și Nas de Vânăta violau femeile rănite, scoțând urlete animalice de plăcere și lungindu-și gâturile spre cer. N-am mai rezistat și m-am ridicat, uitându-mă și eu la cer prin geamul din plafon. Se pare că intram deja prin poartă: porțiuni din dubă și din corpurile dinăuntru începeau să fie luate de nisip și valuri albastre.

Înainte să dispar din dubă, eliberându-mă, spre stupoarea lui Nas de Vânăta, care mai lovi doar aerul cu bastonul, căci eu nu mai eram în universul său, am zărit Luna. Ca și în lumea noastră, relieful de pe fața astrului închipuia o figură omenească. Dar aici, pe Lună se distinge chipul unui om rău, crud, pervers, deform și, fără îndoială, smintit.

...Cu vremea, am pierdut numărul lumilor prin care m-am perindat. După incidentul din lumea unde oamenii adorau chipul hâd al Lunii, care le indusese trăsăturile bestiale și demența, nimerisem pe o plajă unde am dormit mai bine de jumătate de zi, la umbra unui palmier, undeva prin Iancului. Eram bătut, epuizat și demoralizat, ca și cum căzusem printr-o fisură între universuri și nu mai puteam ieși. Din fericire, au urmat lumi mai pașnice, dar și mai diferite față de a noastră. Am vorbit cu zeci și zeci de profesori Radu Moraru, m-am văzut pe mine însumi de mai multe ori și am reușit să evit întâlnirea cu Sabinele. Dar despre ceea ce mă interesa nu am putut afla nimic nou. În unele lumi Profesorul era medic, în altele zilier în agricultură, într-o lume nu existase niciodată, iar în alta avea șase luni și a vomitat pe mine piure de mere!

Apoi, la un moment dat, ceva s-a mai reglat în mașinăria multiversului, deoarece am observat că începusem să vizitez lumi tot mai asemănătoare cu a mea. Gradul de asemănare cu universul din care proveneam descria o curbă asimptotică, ce le făcea din ce în ce mai asemănătoare, dar niciodată perfect identice. Oare aveam să mă întorc acasă din întâmplare sau pentru că îl voi găsi pe intrusul din pivniță ori altul similar? Dar mai exact... oare aveam să mă mai întorc acasă vreodată? Câte lumi ca a mea spuneau că există supușii președintelui Eminescu? Nouă-nouă la puterea o sută și cât de mii?... Era ca și cum aș fi căutat nu acul în carul cu fân, ci acul în carul cu universuri.

Într-una dintre lumile vizitate era să încalc însă interdicția pe care mi-o impusesem în legătură cu Sabina. Ni-merisem într-o versiune a istoriei în care regimul islamist deținător al puterii între 23 august 1944 și 15 noiembrie 1987, când revolta de la Brașovabad declanșase revoluția, fusese înlocuit cu altul salvator, comunist, condus de un tânăr ambițios, bei Iliescu, ortacul din Valea Jiului care în 1977 îl omorâse cu o piatră pe sultanul Ali Ceauș și fondase după revoluție Partidul Democrației Minerești; în rest însă, lucrurile erau foarte asemănătoare cu ceea ce știam de-acasă. Eu însumi eram identic (bei Avram), iar Profesorul, leit cu originalul, era ministrul Științei.

Așteptând în anticameră să fiu primit la el, am auzit deodată vocea Sabinei, dincolo de ușa prin care intrasem și eu. A fost unul dintre cele mai puternice șocuri pe care le-am simțit în timpul odiseei mele multiversale. Nu trebuia s-o văd, totul s-ar fi dus de râpă! Sabina vocifera că vrea să intre în biroul tatălui ei. Eu eram prins la mijloc, neavând unde să fug. Încă vreo câteva secunde și Sabina ar fi intrat... N-am avut încotro. Îmi imaginez mutra secretarei când n-a mai găsit pe nimeni acolo. "Unde o fi dispărut domnul acela bine; s-a evaporat?" Ba bine că nu.

Kalkulele mele erau korekte. Teoria era korektă. Și totuși, prin poarta kare dădea spre multivers nu se ynghe-suia nimeni. Anton ynkă nu se yntorsese. Trekuseră deja două săptămyni de kynd trekuse prin ușa de la subsol, dispărynd yn hăul multiversului. Oare va mai reveni vreodată? Oare va mai reveni vreodată vreun Anton, in-

diferent kare dintre ei, ynsă kare să-mi adukă răspunsul mult aşteptat?

Tokmai urkasem din nou yn kasă kynd myna mi-a ynghetăt pe pahar – am auzit un zgomot la subsol. Anton se yntorsese! Kyt de repede ymi permitea kăruciorul, am koboryt. Da! Era el, yn karne şi oase. Puteam jura kă e el. Dar oare khiar era? Nu kumva exista vreo diferenţă greu de remarkat?

— Profesore?... mi se adresă el nesigur, fără yndoială trekyndu-i prin kap aceleaşi yntrebări, dar ku privire la mine. Ne studiam ku priviri lakome, yncerkynd să ghicim dakă omul din faţa noastră este cel kăutat.

— Am reuşit? Am ajuns ynapoi?

— Aşa pare la prima vedere, am ynkuviinţat.

— Cine a fost Eminesku?

— Eminesku?!

— Da, şi Veonesku, şi... kyt a durat al doilea război mondial!

— Ah, ynţeleg unde baţi... Eminesku a fost cel mai mare poet romyn, 1850 – 1889. Veonesku, un blogger. Iar al doilea război... 1939 – 1945.

— Este bine, Profesore... dar de fapt poate să nu ynsemne nimik.

— Fără yndoială.

Am kontinuat să ne komparăm kunoştinţele o vreme – totul părea absolut identik. Şi totuşi, ceva mă rodea, ceva nu era yn regulă; dar nu-mi puteam da seama ce.

— Hai sus, să-mi povestești la un gin. Ce-ai pățit la okhi? Te-ai bătut ku cineva?

— Am fost arestat pentru frumusețe uluitoare, ryse obosit fostul meu ginere, tolănindu-se pe kanapea. Și dați-mi, vă rog, și o țigară. Nu găsești yn tot multiversul tutun bun ka aici! Au o mahoarkă yngrozitoare prin realitățile alea paralele (Anton yși aprinse o țigară și trase ku nesaț.) E limpede, sunt akasă! Boon...

Se apukă să vorbească, jukyndu-se neatent ku pakhetul de țigări. Tokmai ymi spunea despre kuptorul ku valuri mici, kynd deodată sări ka ars de pe skaun și mă privi speriat.

— Nu ești Profesorul! ymi spuse el livid.

— Ba vezi bine kă sunt! Stai jos și liniștește-te...

— Uitați-vă la pakhetul de țigări... Ce skrie pe el?

— Karpați, desigur.

— Tokmai! Yn lumea din kare vin eu, țigările astea se numesk Karpați.

— Nu te ynțeleg. Ce diferență este yntre Karpați și Karpați? Eu nu văd niciuna.

M-a privit ynkordat kyteva klipe, kăutynd o kale de a mă face să ynțeleg. Apoi a poknit din degete.

— Asta e! Nu kă nu vedeți nicio diferență – nu auziți niciuna. Dați-mi ceva de skris.

Dumnezeule, avea dreptate. Skrisese pe hyrtie Carpați. Asta nu era yn romyna mea. Suna absolut la fel, era limba romynă – dar romyna din lumea lui. Universurile noastre

erau identice yn proporție de 99,99%, doar kă unele sunete erau transkriise altfel. Deci nu nimerise bine... Am ynkhis okhii, oftynd.

— Ymi pare rău, i-am spus. Este o diferență subtilă, dar este. Pe de altă parte, ynsă... ai aflat ceva? Lumile noastre sunt foarte asemănătoare, poate ne putem ajuta unul pe celălalt. S-a yntymplat aici ce s-a yntymplat și la tine, știm exakt ce știu și ceilalți Anton Avram și Radu Moraru.

— Nu l-am găsit pe Profesor, ymi spuse. Totul e o ne-bunie... Toate lumile astea kare se nask yn fiekare fărymă de sekundă, kare se nask nekontenit din fiekare fleak, toate variantele infinite ale unui gest de-al meu... Ce risipă! Kyte miliarde de lumi apar, se dezvoltă și pier yn fiekare klipă... este pur și simplu kopleșitor. Știți ce este multi-versul? Este un cimitir al nemuritorilor. Toate aceste lumi sunt eterne, dar pentru mine sau pentru dvs. sunt năskute moarte și mor deși rămyn yn viață yn altă parte. Morți năskuți nemuritori yntr-o risipă senzațională de universuri, asta suntem. La revedere, Profesore! Vă doresk tot suksesul posibil...

Stăteam la pândă de două zile la copca din lacul înghețat al multiversului, dar niciun paranaut nu catadicsise încă să-și scoată nasul. Acest lucru s-a întâmplat totuși când deja începusem să cred că ecuațiile mele nu erau bune și că mă chinuisem în zadar. Paranautul care apăru era un bărbat la vreo 45 de ani, care

mă privea admirativ, dar admirația sa nu era de natură metafizică sau cuantică, ci mai curând de natură libidinoasă. Așa că m-am grăbit să-mi trag în jos fusta scurtă, să-mi acopăr picioarele bronzate, și m-am prezentat cu sobrietate:

— Rada Moraru, doctor în fizică.

Paranautul izbucni în râs și nu se mai opri un minut întreg. Probabil trebuia să încep să mă dezbrac, ca să obțin o reacție matură de la el!

— La naiba, se opri bărbatul când văzu că încep să-mi scot bluza. Poate crezi că, după una și alta, am chef și să plătesc pensie alimentară în două universuri!

Și, suspinând de râs, dispăru.

Camioanele treceau ca niște bolizi prin doamna dr. Rada Moraru. De-abia am avut timp să mă feresc, un Porsche care venea în trombă îmi șterse parcă șoldul, iar curentul de aer mă aruncă pe jos, drept sub roțile unui camion uriaș. Urlând, m-am ferit, întinzându-mă între cauciucurile masive în așa fel încât colosul de metal să treacă peste mine. O secundă eternă totul se întunecă, monstrul hurui peste mine, iar zgomotul îmi bubuia în timpane; apoi trecu, iar eu m-am rostogolit la marginea șoselei, gâfâind.

Un mic cerșetor așezat pe carcasa unui televizor stricat mânca, foarte calm, semințe. Se uita la mine cu mare inte-

res, dar fără să miște un deget. În spatele său, în depărtare, un oraș uluitor își înălța spre cer zgârie-norii construiți în stil brâncovenesc și turlele rotitoare ale unor catedrale care scânteiau.

— Cum se cheamă orașul ăsta? l-am întrebat pe puști, după ce mă ridicasem, scuturându-mă de praf.

— Ești diliu, îmi răspunse micul cerșetor, după o pauză. Continua să mănânce semințe.

— Spune-mi, te rog, e cumva Bucureștiul?

— Mda, aprobă el. Da' tu în unde vii?

— De unde? De la... Constanta.

— Habar n-am unde-i asta, ridică el din umeri. Pe degete avea numai inele de tinichea.

— Cunoști orașul? l-am întrebat, arătând spre zgârie-nori.

— Îhî.

— Îți dau un lăntișor de aur de 24 de carate dacă mă duci la o adresă.

— Ți-am spus că ești diliu, repetă el.

Asta nu mai era diferență între universuri paralele, era fix obrăznicie!

— Bine. Ce vrei să-ți dau ca să mă duci unde am nevoie?

— Chelie. Îmi dai chelie?

Aveam un vag început de chelie, e adevărat, însă nu cred că la asta se referea semintofagul din fața mea. Și, deși argoul din lumea asta îmi era complet străin, ce-ar fi putut însemna "chelie" dacă nu bani?

— Da, sigur. Sunt un chelios.

— Nu prea pari, aprecie puștiul după ce mă măsurase rapid, din cap până-n picioare. Hai să mergem.

Străbătând străzile straniului oraș, am avut o revelație: îmi plăcea să cutreier lumile. Îmi plăcea să fiu paranaut. Îmi plăcea ce făceam! Începeam să-mi dau seama că, până mai acum câteva zile, trăiam o viață complet înăbușită de o rutină îngrozitoare. Trăiam în *cercul meu strâmt și rece*, cum zicea Veonescu. Pardon, Eminescu – am luat-o razna! Pe când aici eram fascinat în permanență de câte ceva: de mașinile cu statuete pe caroserie, de cerul verzui, de merele în formă de banane și chiar de faptul că oameni bine îmbrăcați, coborând din limuzine luxoase, mâncau semințe din palmă, obicei care-mi era odios la țigani și țigănișii de acasă, dar care aici avea un farmec aparte. Din când în când câte un om plătea pentru a putea învârti un robinet mare, roșu, din sutele amplasate pe străzi, dar nu am reușit să aflu cu ce-i încălzea chestia asta și la ce ajuta.

— Mai avem mult? l-am întrebat, după vreo oră de peregrinări, pe ghidul meu zdrențaros, pe numele său Arhibron.

— Dacă ajungem repede, nu, filosofă el foarte serios. Chiar atunci ochii îmi căzură pe un titlu scris mare pe prima pagină a unui ziar: “*Țeghe Șîță a fost acuzat în complicitate la peretele băncii Bancora*”. Acum, de-abia, îmi pică fisa. “Da’ tu în unde vii?”, mă întrebase micul cerșetor, iar eu am crezut că el vorbea aiurea. Dar mă înșelam. Eu

vorbeam aiurea. În universul acesta, civilizația umană era extrem de asemănătoare cu a noastră, dar printre nu puținele deosebiri se număra și denumirea diferită a aceluiași lucru. De pildă, "cheliu" se pare că însemna "bani", iar prepoziția "în" avea sensul de "de" și invers. Româna mea și româna de aici aveau același lexic, aceleași reguli gramaticale, dar conexiunile semantice erau făcute diferit, astfel încât erau parțial două limbi străine. Hotărât lucru, îmi plăcea să fiu paranaut!

— Ce înseamnă "perete"? l-am întrebat pe Arhibron.

— Nu știi? Atunci când pereti o bancă. Intri cu pușca, le iei filosofii și fugi.

— Hei, ia-o blând! Ai uitat că sunt diliu? Deci, perete înseamnă jaf?

Arhibron mă privi suspicios.

— Nu, perete înseamnă perete! Jaf e atunci când mergi cu primăvara.

— Acum e limpede. Dar filosofii ce sunt?

— Doaamne, chiar ești diliu! Biștari, mălai.

— Biștari! Așa se zice și la mine! Știi, acolo de unde vin eu, avem un alt cuvânt pentru filosofi: le spunem bani. Iar filosofii sunt niște gânditori.

— Atunci sunteți toți dilii, ridică el din umeri. Exasperat, i-am arătat zidul unei clădiri și l-am întrebat cum se numește în limba lor. Dar nu mai apucă să-mi răspundă, pentru că Andrei Popa, un fost coleg de serviciu, îmi apăru în fața ochilor.

— Centură, ce mai faci? îmi strânse el mâna. Nu te-am mai văzut de mult! Arăți cam tăvălit...

— Mda, fac un curs de arte marțiale! Dar tu? Ce mai zici?

— Deschid acum la o raluca de televiziune.

Am mai schimbat câteva replici la fel de absurde, apoi Andrei Popa, sau Coțofană Axiomă, cum l-o mai fi chemat aici, plecă, probabil de aceeași părere cu Arhibron. Acesta îmi arată o clădire vopsită metalizat.

— Aici e adresa. Îmi dai chelie?

M-am scărpinat în cap, încurcat. Chelie nu însemna bani, asta era deja clar. De unde însă să-i scot acum chelie?

— Arhibron, te rog, ascultă-mă puțin...

— Să nu-mi spui că nu-mi dai chelie!

— Aș vrea, din toată inima, dar nu știu ce-i aia chelie. Ai uitat că sunt diliu?

— Mori! exclamă el cu lacrimi în ochi. M-am pus în gardă, nu mă gândisem până atunci că micul cerșetor putea fi violent. Dar fraza lui următoare mă liniști: Ești un mort!

— Ba spun viața, m-am aventurat eu și se pare că nimerisem cuvântul cel bun. Nu te-am omorât, dar am crezut că chelie înseamnă bani. Pardon, filosofi...

Arhibron se aruncă asupra mea, lovindu-mă cu pumnii, agățându-se, trăgându-mă de haine, urlând:

— Ești un mort! Ești un mort!

Nu mă durea, dar începuse să se strângă lumea în jurul nostru. L-am desprins de pe mine și o luă la fugă, plân-

gând. Deodată, o umbră mă acoperi și a trebuit să mă stăpânesc ca să nu urlu. Un colos de vreo doi metri și jumătate, în uniformă, cu brațe cât un trunchi de copac, înarmat cu un buzdugan de-un metru, se oprise la doi pași de mine.

— Sergent Cosan Îspea, se prezintă el. Doriți să faceți o reclamație? mă întrebă el.

— N-nu, i-am răspuns. Nu, mulțumesc. Nu.

Politistul mă măsură din priviri, apoi plecă. Dacă toți oamenii legii erau cât el, cred că traversatul pe roșu era infracțiunea cea mai gravă de care auziseră vreodată! Am intrat în clădire. Îmi părea rău de micul Arhibron, dar realmente habar n-aveam ce înseamnă chelie, așa cum nu știam cum se zice la perete sau ce însemna să mergi cu primăvara.

Slavă Domnului, pe profesor tot Radu Moraru îl chema. M-a primit imediat, ronțăind seminte din palmă.

— Aaa, Centură, rău ai venit! Intră, te rog, ia loc. Dar ce e cu tine? Ce ai pățit?

— Nimic serios, profesore. Apoi am tăcut brusc, căci văzusem în biblioteca sa un volum pe care Profesorul meu nu îl avea: "Multivers și lumi paralele".

— Profesore! Ai reușit? Te poți orienta în multivers? Adică, de multivers?

— Centură, ești sigur că n-ai pățit nimic? La cap, mai ales?

I-am povestit totul, de la început, fără să omit nimic. Însă, pe măsură ce vorbeam, îmi dădeam seama că nu cre-

de nimic din ce-i spun, ceea ce însemna că nu este el cel căutat. Am renunțat. Profesorul însă era tot mai intrigat.

— Într-adevăr, sunt fizician și mă ocup în problema lumilor paralele, însă exclusiv teoretic, îmi explică el. De premiul Nobel nu am auzit, Sabina trăiește, slavă Domnului, iar tu ești mașina ei.

— Sunt ce?! Ah, sunt soțul ei...

— Dragă Centură, nu știu ce-i cu tine. Vorbești fără noimă, nu mănânci semințe și susții absurdități.

— Ba e totul adevărat! Dacă vrei, îți arăt aparatul cu care...

Am înlemnit, îngrozit. O sudoare rece mă acoperi. Nu mai aveam medalionul la gât! Rămăsesem fără posibilitatea de a mă orienta. Eram condamnat să rămân în lumea asta.

— Ticălosul! am exclamat când mi-am dat seama. Ticălosul ăla mic mi l-a furat când a sărit la mine! Nu se poate... Sunt distrus...

Nu mai puteam rămâne acolo nici măcar o secundă, mă sufocam. Greutatea unui întreg univers străin mă strivea fără să mă pot împotrivi. Fără să-l mai salut pe Profesor, am ieșit ca din pușcă, am coborât în stradă și am început să mă uit după Arhibron, în speranța disperată că-l voi putea găsi înainte să fie prea târziu. În timp ce rătăceam în căutarea lui, încercam să-mi alcătuiesc un mic dicționar român-român. Așadar, dacă pe mine mă chema Centură, era posibil ca la brâu să am un anton. Primăvară

părea să însemne mașină, raluca era egal cu post, iar a deschide avea sensul de a lucra. Cât de fără sens trebuie să fi fost cuvintele mele pentru ei! Arhibron avea dreptate: în ochii lor, în lumea lor, eram nebun. Oare nebunii din lumea noastră, de acasă, or fi și ei oameni veniți din universuri paralele?! Am cumpărat un ziar, încercând să înțeleg cât mai mult din lumea în care eram. Am aflat, astfel, că la ei "a chema" este echivalentul lui "a mânca" al nostru. Acesta era motivul pentru care micul ticălos mă făcuse diliu: practic, îl întrebam "Cum se mănâncă orașul ăsta?". Iar propunerea mea cu lăntșorul i-a sunat cam așa: "Îți tânjesc un lăntșor de rimă, în 24 în carate, dacă mă duci la o adresă". M-am pomenit în fața cinematografului care, în mod limpede, era echivalentul Studio-ului din lumea mea. Lumea se înghesuia să intre, iar când am citit ce film rula, am crezut că nu văd bine. Titlul filmului era alcătuit dintr-un singur cuvânt, de patru litere, pe care nu-l pot reda aici, dar care în lumea mea apărea uneori scris pe ziduri. Nu știu ce sens avea aici, dar uitându-mă mai jos pe afiș am înțeles: "Muzica Pink Floyd, Regia Alan Parker". Așadar, iată cum se spunea aici la perete!

— Vă rog să vă opriți, am auzit tunând o voce groasă în spate. În vitrina cinematografului am văzut că mi se adresa un polițist. Era cu un cap mai înalt decât celălalt și la brâu avea o sabie cu care ar fi putut tăia o Dacia în două. Nu era om, era un monstru. Iar eu eram ilegal în România lui și, probabil, considerat periculos. Am continuat să merg, cu gândul de a mă pierde prin mulțime.

— Vă rog să vă opriți, repetă el. Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră!

Am dat să țâșnesc printre mașinile care treceau cu destulă viteză, dar un alt colos, la vreo 300 de kilograme, îmi tăie calea. Eram pierdut. Primul polițist duse mâna la centură...

— Vă aparține acest obiect?

Mi s-au înmuiat genunchii. În palma cât un platou de tort a polițistului, medalionul meu părea o gămălie de ac.

— Da! Da, e al meu. Mi-a fost condus la câteva străzi distanță de aici, în un mic cerșetor, Arhibron, acum vreo oră și ceva.

— Poftim, și fiți mai înșorit data viitoare.

— Mulțumesc, vă asigur că o să fiu foarte înșorit!

— Ce doriți să se întâmple cu făptașul?

— Ce doresc eu? (Mintea îmi funcționa repede, trebuia să le prind din zbor. Deci aici păgubașul stabilește pedeapsa victimei. De altfel, era și destul de logic.) Ăăă... eliberați-l. Și așa este un amărât.

— Sigur, cum doriți. Trebuie însă să semnați pentru eliberarea sa.

Cu medalionul la gât, mă simțeam iarăși atotputernic. Pe măsură ce mă apropiam de secția de poliție, medalionul îmi semnaliza apropierea unei porți. Asta era bine. Curând, am intrat în sediu. Arhibron era închis într-o celulă strâmtă, umedă. Mi se făcu milă de el.

— N-ai cumva niște seminte? mă întrebă el. Țștia nu ne dau, cică n-avem dreptul.

— Arhibron, am cerut să nu fii pedepsit. Îți vor da drumul.

— Hm. Ești diliu, da' ești în treabă.

— Domnule Avram, am auzit deodată în stânga mea.

Un personaj important, probabil un ofițer superior, îmi întindea mâna. De sus în jos, pentru că și el avea vreo doi metri și jumătate. I-am dat mâna cam cum ar da-o un bebeluș cu Magic Johnson. M-a invitat la el în birou.

— Deci dorința dvs. este să-l eliberăm?

— Desigur, cu orice preț.

— Nicio problemă. Legea vă conferă acest drept.

Medalionul mă atenționa că eram extrem de aproape de poartă. Mi-ar fi părut însă rău să plec fără să-l eliberez pe bietul Arhibron. Polițistul mi se adresă din nou:

— Așteptați aici, vă rog. Mă întorc imediat cu formularul, ca să-l semnați.

Polițistul uriaș a lipsit vreo două minute, cu care ocazie am văzut că pe biroul său exista un dicționar explicativ. (Da, altă lume!) L-am răsfoit febril, căutând cuvântul "cheliu". L-am găsit. Dumnezeu! Mă simțeam îngrozitor. Mi se rupea inima. Fusesem un nemernic de doi bani cu Arhibron, chiar dacă fără să știu...

Ofițerul se întoarse, am semnat, după care m-am înalțat la celula deținutului.

— Arhibron...

— Î.

— Arhibron... chelie, i-am spus eu cât am putut de solemn, înclinându-mă, apoi i-am întins mâna. Ochii băiatului se măriră, apoi în ei apărură lacrimi. Se ridică de pe pat și veni spre mine. I-am întins mâna printre gratii, iar el mi-o scutură cu putere, fericit.

— Niciodată, în viața mea, nimeni nu mi-a dat chelie, suspină el. Mulțumesc, Centură!

Pe culoar apărură gardienii. Unul dintre ei ținea un topor gigantic în mâini. S-au oprit în dreptul celei micului cerșetor.

— Arhibron Sumifescu, conform Legii ochiul 32/1990, reclamantul Centură Pitt a cerut eliberarea ta. Sentința va fi executată imediat prin retezarea capului!

Nu, nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

— Ticălosule, șuieră cu ură Arhibron. Nenorocitul, ți-ai bătut joc de mine!

Eram disperat. Trebuia să-l salvez. Dar cum? Ne desparteau gratiile și nu mai aveam timp să-l scot de acolo. Încă o clipă și aveam să fiu tras afară din lumea asta, lăsându-l pradă toporului greu cât el. În ultima clipă, m-am lipit de gratii și l-am luat în brațe pe Arhibron, strivindu-mi medalionul de metalul rece. Copacul creștea printre bare, iar gardienii erau în apă până la brâu. O pasăre trecu prin tavan și prin greul topor ridicat de unul dintre coloși. Închisoarea dispăru și ne-am prăbușit amândoi într-un lac și într-o nouă lume.

Sub apă era liniște, iar lumina care pătrundea de la suprafață sclipea în miile de bule de apă ce erupeau din plă-

mânii care se goleau ai lui Arhibron. Partea mai proastă în toată afacerea era că eu însumi nu știam să înot. Într-o secundă nesfârșită, plutind între două ape, ca într-un vis unde totul se desfășoară cu încetinitorul, mi-a trecut prin minte gândul stupid (în sensul că nu era cel mai potrivit moment pentru reflecții) că, în filme și romane, eroul principal luptă ca un ninja, trage cu pistolul precum Corneliu Leu, conduce mașini, tractoare sau autobuze ca Damon Hill, pilotează avioane sau chiar nave spațiale cu nonșalanța unui Luke Skywalker, cunoaște calculatoarele ca Bill Gates și, desigur, înoată ca Johnny Weissmuller. Dintre toate aceste calități, eu îndeplineam vag numai două: aveam permis de conducere categoria B și cunoșteam niște programe de editare de text și cineva îmi întreprinsese reveria acvatică apucându-mă de cap și trăgându-mă la suprafață.

Când mi-am revenit, stăteam pe iarbă, iar deasupra mea era aplecată, îngrijorată, o femeie cu părul și hainele ude. Lângă mine, Arhibron tușea îngrozitor. Uitându-mă în jur, am văzut că eram înconjurați de un grup de femei și bărbați îmbrăcați în lucruri scumpe, dar foarte vechi. Eram într-o pădure, dar un stâlp de felinar strica logica peisajului. Mai mult, la doi pași de locul unde ne materializaserăm, zăcea scufundată pe jumătate într-un iaz o clădire cu geamuri mari, sparte, care părea să fi fost Teatrul Național.

— Omande căm pelimezi? mă întrebă femeia care mă salvase de la înec.

— Centură, unde suntem? mă întrebă și Arhibron, între două accese de tuse.

— Greu de spus exact. De tot cazul, ce poți să-ți zic este că ne aflăm de altă lume. Nu o să te mai întorci nicio-dată de locul din care ai venit.

— Ești un diliu vrăjitor, zâmbi el.

— Inte-n pare buremiți? mă întrebă femeia. Nu pricepeam absolut nimic din tot ce-mi vorbea, deși, în mod straniu, îmi făcea impresia că vorbește în română. Mai curând însă o română în care literele erau dispuse altfel. I-am făcut semn că nu înțeleg. Salvatoarea mea râse, apoi ne duse pe amândoi într-o colibă extrem de curată și ne dăruî haine asemănătoare cu ale lor, iar pe ale noastre le puse la uscat. Între timp, i-am explicat lui Arhibron confuzia din cauza căreia era să fie decapitat. El însă deja uitase incidentul, fascinat de lumea în care ne aflam și, mai ales, de o puștoaică nostimă căreia îi luceau ochii în cap de ghidușă ce era.

— Vezi? îmi spuse el. Mi-a purtat noroc că mi-ai dat chelie. Aici îmi place, nu sunt blocuri, nu sunt primăveri care murdăresc aerul, nu sunt polițiști...

„Chelie” nu avea nicio legătură semantică sau de alt fel cu lipsa pilozității craniene. Era o formulă de salut care nu se adresa decât în împrejurări deosebite și care exprima profundul respect al celui care rostea cuvântul față de persoana căreia îi era adresat. De pildă, dacă un tânăr o saluta de obicei pe mama logodnicei sale cu banala for-

mulă „Sărut mâna”, în seara în care urma să ceară mâna fetei era obligatoriu să dea chelie, iar șefii de stat se salutau întotdeauna între ei în acest mod protocolar. Dar nu era vorba numai de o convenție socială; părea să fie mai mult decât atât. Formulei i se atribuia puterea de a interveni în soarta celui salutat, pentru ca acesta, la prima bifurcație a destinului, să aleagă drumul cel bun. Era practic un fel de a-i ura cuiva „noroc” gândind că simpla verbalizare va avea efecte palpabile.

Ideea nici nu era absurdă sau neverosimilă. În fond, ce era aceasta decât o incantație, o invocare, o magie? De la mormăiturile șamanilor, la „baftă” adresat înainte de examen unui student, se consideră că există anumite formule care trezesc energii misterioase și pot influența desfășurarea evenimentelor. Ce altceva sunt descântecele decât un fel de a da chelie? Iar structura poetică a lumii, de care vorbea Profesorul, confirma eficiența acestor cuvinte. Pe un plan încă necunoscut, ele intrau în rezonanță cu structura lumii, influențând-o, vindecând deochiul, despărțind soți, aducând un subiect cunoscut la examen.

Nu știu cât era adevăr și cât mit, însă lui Arhibron se pare că îi ajutase. Unui cerșetor nu i s-ar fi adresat nimeni, niciodată, în acest fel. Rostită în batjocură sau fără sinceritate, chelia nu avea efect. Semințele și darea cheliei distingeau cetățeanul cu drepturi depline de un paria; Arhibron putea ronțai semințe când și câte voia, în schimb visul său fusese dintotdeauna să i se spună o

dată, din suflet, chelie. Or, mult râvnita chelie chiar îi folo-
sise. Am fi putut nimeri într-o lume periculoasă, cum era
cea dominată de Luna barbară. Dar noi ajunsesem într-
un fel de paradis postatomic, o grădină a Raiului ampla-
sată peste ruinele unui oraș distrus. Pentru Arhibron, însă,
era perfect.

Am stat două zile în această comunitate fericită. Mai
mult din semne, dar poate și completând din intuiție, am
înțeles că în urmă cu mult timp aici se întindea un oraș
mare, modern, care însă nu fusese distrus, ci părăsit.
Omul era născut în sânul naturii, gândit să mănânce
hrană naturală, iar civilizația îl condamnase să locuiască
în clădiri din oțel și beton, să meargă pe asfalt, să respire,
să bea și să înghită substanțe artificiale, într-un cuvânt
să sufere un stres al artificialului tot mai puternic. De
aceea, s-au hotărât să abandoneze betonul, lumina becu-
lui și gazele de eșapament și s-au întors la viață în mijlo-
cul naturii.

De un șoc am avut parte și aici. Unul dintre băștinași
eram... eu. Exact trăsăturile mele, statura, gesturile și
vocea; doar că îl chema Ghirian Peluță. I-am arătat o ci-
catrice de pe brațul stâng, de când – în adolescență – mă
tăiasem cu cuțitul pentru a mă face frate de cruce cu un
prieten. Râzând încântat, mi-a arătat și el urma lamei me-
talice, exact în același loc. În timp ce mă uitam fascinat
la antebrațele noastre, mă gândeam că, fără să știm,
eram nu doi, ci miliarde de frați de cruce.

Româna lor respecta întocmai regulile noastre gramaticale; structura limbii era identică, de la topică și intonație la declinări și conjugări. De pildă, „eu mă gândesc, tu te gândești, el se gândește” suna la ei „iu că șătesc, be zu șătești, mif de șătește”. „Bună ziua, bună seara” erau „peșar colomană, peșar bâcos”. Expresia „co ghemeleşine” era compusă din prepoziția „co”, prefixul „ghe” și substantivul „meleşine”, care venea de la verbul „i meleși”, în româna noastră „a vedea”.

A treia zi, de dimineață, le-am spus gazdelor noastre co ghemeleşine, lăsându-l totodată pe Arhibron cu ei. Sobru cum nu-l mai văzusem niciodată, mi-a întins mâna și mi-a dat chelie.

Se vede însă că urarea funcționa numai în universul său, căci eu n-am prea nimerit bine de data asta. Mă aflu într-o încăpere luminată slab, în care două cadavre zăceau pe podea. Dar lucrul cel mai îngrozitor era că eu nu aveam genunchi. Stăteam rezemat de un perete, uitându-mă cu o detașare schizofrenică la picioarele mele mai scurte, care nu aveau nicio articulație între șolduri și glezne. Femurul, tibia și peroneul se contopeau la mijloc. Am încercat să merg. Nu era foarte greu, dar oroarea era mare. De ce nu aveam genunchi?! O explicație ar fi fost că, de fiecare dată când trec dintr-o lume în alta, corpul meu se dematerializează și apoi se rematerializează, numai că de data aceasta intervenise ceva care îmi ștersese anumite informații din

ADN, între distrugere și refacere. În acest caz, eram pierdut definitiv!

Am ieșit din încăpere, pășind de-a lungul unui hol lung, întunecos, din câte se pare, de hotel. Când am ajuns la scări, cineva îmi băgă o lumină puternică în ochi, urlând:

— Mâinile sus! Poliția!

M-am conformat. Din cauza luminii lanternei, nu vedeam decât o mână cu un pistol îndreptat spre mine.

— Doamne, Anton! Ce cauți aici?! Îmi șopti persoana.

Am tresărit puțin, dar începeam să mă obișnuiesc cu aceste întâmplări care fac farmecul multiversului.

— Mă crezi că nu știu? i-am răspuns.

— Te rog, nu te juca cu viața ta. Nu mă lua de prost. Ce cauți aici?

— Îl caut pe Profesor, i-am spus eu adevărul, în lipsă de ceva mai bun. Pe Moraru.

Polițistul lăsa lanterna jos. Era totuși suficientă lumină cât să văd că era eu. El eram eu, mult mai tânăr. Deși nu puteam pricepe cine eram în lumea lui dacă îmi spusese Anton. În lumea lui, el era Anton!

— Nu mă prosti cu aiurelile tale, îmi spuse el crispat. Chiar dacă ești fratele meu, dacă i-ai omorât pe amărății ăia doi, te închid. Iar pe Profesor nu-l mai

amesteca în predicile tale mincinoase. N-ai crezut niciodată în Profesor. Ții minte, când eram mici, cum ne citea bunica, din Carte, despre bătrânul care învârtea moara lumii, iar tu replicai că în ziua de azi există mașinării pentru asta? Și cum ne spuneai despre învățăturile Profeso...

— Oprește-te, i-am spus. Ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate! Iar tu, dacă ești vinovat, ai toate șansele să-l întâlnești pe Profesor, poate chiar în seara asta!

— Frate, nu înțelegi, i-am spus pe un ton cât mai liniștit. Nu sunt vinovat și îți pot dovedi. Dar să nu te sperii...

— Dacă faci ceva urât, te trimit drept în brațele Morarului!

— Nu, nu fac nimic rău. Doar uită-te la picioarele mele, te rog. Uită-te două clipe.

Mi-a luminat picioarele și i-am arătat că erau țepene.

— Înțelegi? Nu am genunchi.

Se holbă la mine fără să poată spune nimic. Când îi reveni vocea, întrebă răgușit:

— Ce naiba nu ai?!

— Genunchi, frate. Uite, nu-mi pot îndoi picioarele. Este oribil, știu, dar...

A fost rândul meu să amuțesc. Fratele meu păși către mine – și nici el nu avea genunchi.

— Nu știu despre ce aberezi, șuieră el. Știu însă că hotelul e înconjurat, iar criminalul nu putea ieși de aici. Iar dacă tu, un fanatic religios pe care însă eu îl consider doar un escroc, ești aici, e posibil ca tu să fii criminalul. Altfel n-aveai cum să ajungi aici... decât dacă ai fi trecut prin pereți.

Se ajunsese la modul ori eu pe el, ori el pe mine. Și chiar dacă în realitatea mea, adică singura care conta, nu aveam niciun frate, nu puteam să-l ucid pe acesta. Porunca a șasea era valabilă în tot multiversul, sunt sigur de asta. Aveam un avantaj asupra lui: era prima dată că-l vedeam, în vreme ce pentru el ar fi fost mai greu să apese trăgaciul: timp de o viață fusesem fratele lui. Eu aș fi ucis un străin, el – un frate. Numai că mai exista și o altă problemă: fratele lui chiar putea fi criminalul, și atunci rămânea nepedepsit. Ca să evit o încurcătură transuniversală pe care omul din fața mea probabil nu mai avea cum s-o descurce, am trecut la planul B.

— Te implor, dă-mi o șansă să-ți arăt că sunt nevinovat. Închide ochii.

— Nici nu mă gândesc!

Am ridicat din umeri. N-aș fi vrut să dispar sub ochii lui, lucru care i-ar fi afectat, fără îndoială, rațiunea, dar nu-mi dădea nicio șansă. Și, în fond, de ce atâtea precauții? Multiversul este o izvorâre

nesfârșită de variante, nu? Se făcea o risipă deșăntată de lumi, trei universuri la leu! Dacă Hitler nu poate fi oprit să declanșeze războiul, n-are nimic, nu e nicio problemă, în alte 100.000.000.000 de lumi va fi oprit, iar istoria va consemna că niciun caporal scelerat nu poate ajunge dictator, poporul și forțele binelui înving întotdeauna! Așadar, eul ăsta avea să rămână cu probleme la cap; și ce dacă? Restul de 848 de miliarde, nu.

Sub ochii holbați ai eului meu polițist, poarta m-a tras afară din lumea sa, pe când observam și că nici cadavrele nu aveau genunchi.

Iar explicația era simplă: în universul acesta nu existau genunchi. E absurd pentru noi, poate puțin ridicol chiar, dar multiversul e compus din toate combinațiile posibile în fiecare fracțiune de secundă ale unei istorii de zeci de miliarde de ani, și asta pentru fiecare particulă din multivers. Variantele sunt cvasiinfinite, iar în una dintre ele „genunchi” nu însemna absolut nimic... Într-o lume biduală, o sferă tridimensională va apărea ca un cerc – dar nu înseamnă că ea nu rămâne sferă. Lumea aceasta nu recunoștea genunchii și de aceea nu i-a putut materializa.

Într-adevăr, în următorul univers genunchii mei erau la locul lor, bine mersi. Am făcut câteva genuflexiuni, așa, în dușmănie. Mă aflu într-una dintre nenumăratele cămăruțe de la subsol ale miriadelor de Profesori.

Ca și cum m-aș fi trezit în cartea de nisip a lui Borges, cea cu număr infinit de pagini, unde nu poți nimeri de două ori pe aceeași filă, totul suprapus (ca în schița cu harta la scara 1:1 a țării, care acoperea toată țara, a aceluiași autor) peste Biblioteca din Babel a neobositului argentinian, în care se aflau toate combinațiile posibile ale literelor alfabetului în toate combinațiile posibile a tot ceea ce se poate scrie. Prin minte îmi trecu să las totul baltă, să renunț la căutarea asta fără nicio șansă – eram deja foarte obosit de atâta țopăit dintr-un univers în altul și începusem să încurc personajele între ele și motivațiile – și să mă stabilesc într-o lume foarte asemănătoare cu a mea. De pildă, una față de care singura, dar absolut singura diferență, în 5 miliarde de ani, cât are Pământul, este că pe la 1105, în creierii munților Apenini, o capră sărise de pe o stâncă pe alta și, la aterizare, împroșcase cu copita dreaptă patru pietricele și nu cinci, ca în varianta noastră. Devenisem obsedat de variante, eram fascinat și epuizat. Aveam nevoie de un repaus.

— Nu credeam că o să mai apari vreodată, îmi spuse Profesorul, în capul scărilor.

Nu știu de ce, dar aveam un feeling că de data asta am nimerit bine. Că aceasta e varianta de Profesor care îl vizitase pe Profesorul meu în pivniță în 1976. Iar bătrânul extraterestru îmi confirmă că ajunsese acolo unde trebuia.

— Dacă aparatele mele îmi spun că tu ești, tu ești. Te rog, ia loc. Am o veste bună și o veste proastă, dar care va deveni bună.

— Chelie, mi-am șoptit abia perceptibil, apoi am continuat cu glas tare:

— Beți gin, nu?

— Desigur, dragul meu.

— Înainte de orice veste, mi-ar prinde bine un gin tonic.

Profesorul îmi turnă un gin, pe care l-am savurat fără grabă. Deja nu mă mai impresionau veștile proaste, nici măcar dacă mi-ar fi dezvăluit că, vezi Doamne, totuși nu era chiar Profesorul pe care îl căutam.

— E clar, am concluzionat. „Aparatele” mele (am zâmbit arătând spre papilele mele gustative) confirmă și ele că sunt unde trebuie: ginul e la fel de bun ca acasă! Așadar, vă rog...

— O să-ți spun direct.

Bineînțeles, era doar un fel de-a spune. Încerca să-mi dea vestea proastă învelită într-un staniol cât mai sclipitor, ca și cum eu n-aș fi înțeles despre ce era vorba. Îmi tot spunea cum eu am venit pentru sistemul de orientare, însă acesta nu era chiar atât de complet cum credea Profesorul meu, în sensul că te putea trimite exact unde dorești, însă plaja de opțiuni cu privire...

— Și totuși, vestea proastă?... l-am cam întrerupt la un moment dat.

— Asta încerc să-ți spun, dar nu mă lași. Și aici a avut loc accidentul, dar Sabina nu a murit...

— Asta am priceput deja!

— ...în schimb, ai murit tu!

La asta nu mă așteptasem. Așa însă se și legau lucrurile. În realitatea de aici, eu am murit în accident în urmă cu 13 ani. Sabina voia neapărat să mă reîntâlnească și a trebuit să aștepte 5.000 de zile și nopți pentru ca poarta să se redeschidă și să mă poată revedea. Pe măsură ce-mi dădeam seama mai clar ce se întâmplă, stomacul mi se strângea tot mai mult. Am sărit de pe scaun, dărâmându-l.

— Ticălosule, am rostit cu ură. Bătrân scelerat! M-ai manipulat! Știi precis că mă trimiți să fac un lucru pe care nu vreau să-l fac!

— Iartă-mă, Anton. Nu se putea altfel.

— După câte am îndurat, în atâtea lumi, îmi spui „iartă-mă”?! Îmi distrugi viața pentru dorința ta egoistă de muribund?! Eu cum am putut răbda fără Sabina?

— Te rog, liniștește-te.

— Ba dimpotrivă, o să fac și mai urât! Pentru că am înțeles: vrei un alt Anton pentru Sabina ta! În lumea voastră, Sabina a scăpat din accident, poate e chiar dincolo în clipa asta, iar eu sunt prostul aruncat cu mâinile legate într-o fântână ca să găsesc o gămălie de ac în nisipul de pe fund – asta dacă nu cumva mă înec între timp! Și dacă mă înec, nu contează prea mult, se poate

găsi oricând un alt Anton Avram! Și, că veni vorba, cu eu, cel de aici, care-i treaba? Erai cumva în relații proaste cu el și voiai să-i găsești un eu mai bun în alt univers?!

Pe măsură ce procesam implicațiile, îmi era tot mai clar că mersul între universuri este un lucru greșit, că suntem prea mici pentru a umbla cu șurubelnița în mașinăria multiversului. Iar planul Profesorului, de înțeles până la un punct, îmi apărea tot mai bolnav. Mi-am mai înfrânat puțin furia și m-am așezat iarăși pe fotoliu.

— Este aici? l-am întrebat cu glas nesigur. Este măritată? Are copii?

— E la ea în cameră, probabil doarme. Este unu noaptea. Și nu, nu s-a recăsătorit.

— Minciuna voastră, a ta și a Profesorului meu, este atât de monstruoasă...

— Profesorul tău nu știe de planul meu, spuse încet interlocutorul meu. Eu i-am zis doar de sistemul de orientare între universuri. Însă nu i-am explicat și...

— Tată, de ce nu dormi?

De-a lungul ultimelor săptămâni îmi imaginasem de nenumărate ori cum ar decurge întâlnirea noastră, pe care, totuși, făceam tot posibilul s-o evit. Încercasem să mă pregătesc pentru șoc, să amortizez ravagiile pe care negreșit urma să mi le producă forța brutală a acestei reîntâlniri care încalcă legile firii și deformează destinul multiversului – și căreia se presupunea că eu trebuie să-i rezist. Așa că pregătirea nu mi-a ajutat la nimic. Vocea aceea caldă și mică pe care nu o mai au-

zisem de 13 ani m-a izbit ca și cum muntele de lângă vilă mi-ar fi căzut în cap. Aveam lacrimi în ochi. M-am uitat – avea și ea.

Ultima dată când o văzusem avea 34 de ani. Acum trebuia să aibă 47. Desigur, se schimbase. Fără discuție. Un pic de greutate în plus, aceeași expresie a chipului, dar parcă venind de foarte departe, părul coafat altfel. Dar m-a lovit și m-a înduioșat așa cum se întâmplase și când o văzusem prima dată, în urmă cu 25 de ani.

Nu ne-am apropiat prea mult unul de celălalt. Mă simțeam deodată cel mai mare nemernic din univers, ba nu, din multivers. Brusc, mă dovedeam a fi un monstru, cel mai josnic ticălos din 99^{148.526} universuri! În lumea mea, Sabina murise. După cinci ani, ca și cum ea n-ar fi existat, mă recăsătorisem; locul ei fusese luat de o altă femeie, pe care o iubeam. În lumea asta, Sabina trăise vreme de 13 ani numai pentru întâlnirea de azi. Eu o trădasem în viață; ea îmi rămăsese fidelă dincolo de moarte. N-am fost pasionat niciodată de poezie, dar Eminescu mă hăituia printre lumi: „*Tu-mi ceri chiar nemurirea mea / În schimb pe-o sărutare*”... Dacă m-ai fi întrebat, aș fi putut jura că nu mai țineam minte aceste versuri.

— Te așteptam, îmi șopti ea printre lacrimi. Îmi închipui cât de greu trebuie să-ți fie. Știi exact cum este...

Se apropie încet de mine. M-am tras înapoi cât de calm am putut.

— Ești răpitor de frumoasă, Sabina. Te rog, nu te apropia de mine.

Ce crud sunau cuvintele mele! Fosta mea soție – ba nu, nu fostă, pentru că era în viață și nici nu divorțasem – făcu ochii mari. Tremura de dorința de a se cuibări în brațele mele. Probabil visase accidentul în fiecare dintre cele 5.000 de nopți, nu putea uita imaginea mașinii carbonizate și distruse – și ar fi dat orice ca să mă știe din nou lângă ea. Chiar și 13 ani din viață! Știu, pentru că și eu am trecut prin asta. Numai că eu am încercat să depășesc momentul și să merg mai departe, ba chiar am și reușit.

— Te rog, Sabina. Gândește-te că nu sunt soțul tău. El nu mai există, în nicio lume. Sunt doar un om care seamănă foarte bine cu el. Vei suferi și mai mult după aceea.

— Mai mult?... Ce poate fi mai mult decât atât? Deja sunt bătrână, iar foarte repede voi fi prea bătrână.

— Nu, iubito. (Cuvântul mi-a scăpat fără să vreau. Ultimii 13 ani se pierdeau în fum, chipul Ralucăi se estompa, durerea de atunci mă chinuia iarăși.) Ești frumoasă și orice bărbat din toate lumile în care am fost și-ar da viața ca să fie lângă tine...

— Numai tu nu!

Recunosc că era tentant să rămân aici. Nu eram încă prea bătrâni ca s-o luăm de la capăt, în lumea mea sau a ei. Dar mai erau implicate și alte persoane – în lumea mea. Nu, trebuia să tai nodul până nu cedam.

— Sabina... nu știu ce ți-a zis Profesorul... dar eu nu sunt Anton al tău.

— Ba ești, și o să-ți dovedesc. Hai sus.

Mi-am dat seama, în timp ce urcam scările, încotro bătea. Deschise ușa camerei; Alex dormea senin. Era mult mai mare decât Alex al meu, de acasă, care împlinise de curând trei ani. Semăna însă foarte bine cu acesta din urmă când era mic, ba chiar aducea deja și cu mine. Iar Sabina și Raluca, dacă stăteai să te gândești, aduceau și ele una cu cealaltă, astfel încât cei doi frați vitregi puteau fi luați drept gemeni, dacă n-ar fi fost vreo zece ani diferență între ei – și un miliard de universuri.

I-am făcut semn să coborâm. Jos, în sufragerie, am scos din buzunar o fotografie și i-am arătat-o. Era puțin afectată după baia din lacul în care zăcea Teatrul Național, dar chipurile noastre se distingeau bine.

— Raluca e soția mea. Valeria are un an, iar Alex – trei. În poza asta (am scos-o și pe cealaltă) este Sabina. Nu tu. Tu ești Sabina de aici. Eu am iubit-o pe Sabina din lumea mea. Înțelege, te implor, că nici eu nu sunt Anton al tău, el a dispărut din lumea ta și din toate lumile posibile. Ca și Sabina mea. Iartă-mă, dar trebuie să plec în lumea mea.

— Aici ar fi o mică problemă, tuși bătrânul.

— Lasă-mă să ghicesc: sistemul de orientare?

— Mă tem că da. Bănuiam că există posibilitatea să nu vrei să rămâi, așa că l-am distrus. Îmi pare rău.

— Dacă l-ai distrus, eu cum am ajuns aici?...

— Înainte să-l distrug, sistemul ți-a recunoscut semnătura energetică, sarcina electrică și, practic, ai fost atras, din aproape în aproape, aici. Putea să-ți ia o lună sau o zi sau poate 10 ani... dar tot aici ajungeai.

Pe cât eram de furios, pe atât de calm mă manifestam. Mi-am dat seama că există o singură cale de a afla dacă Profesorul mințea sau nu. Însemna să sufere persoane nevinovate – dar ce contează, existau miliarde de Sabine, ce mai conta una? Am apucat-o brutal și i-am pus la gât un cuțit pe care îl luasem de pe masă.

— Mă trimiți înapoi în lumea mea... sau rămâi fără ea. Îi iau gâtul fără probleme, nu e Sabina mea, e o arătare. Și ca să fiu sigur că mă trimiți în lumea mea, o iau ostatică. Sigur o să-i recunoști semnătura, i-am aruncat sarcastic, și o s-o târăști acasă.

E greu de zis dacă aș fi mers până la capăt; aș zice că nu, dar mi-e teamă că era da. Planul, însă, a funcționat, Profesorul și-a activat sistemul. În ultima clipă am îmbrâncit-o în brațele tatălui ei, apoi m-am topit spre universul meu...

Lumea mea? De semănat, semăna izbitor. Același subsol, aceleași scări, aceeași sufragerie. Profesorul dormea cu capul pe birou. Afară răsărea soarele, încă timid. Raluca mă aștepta, fără nicio veste, de câteva săptămâni. Eram nebărbierit, epuizat, amețit, dar sentimentul de a fi acasă îmi aducea o neașteptată bucurie, un extaz în fașă. Și, bineînțeles, cu toate astea nu mă puteam abține să nu

mă întreb: dar chiar eram acasă? N-aveam, însă, de ales, trebuia să risc. Am pus punct călătoriei.

— Bună dimineața, Professore. M-am întors.

În aceeași după-amiază, Raluca și copiii îmi săreau în brațe, fericiti, în curtea Profesorului. Îi sunasem de dimineață și-i chemasem aici; în halul în care eram, nu îndrăzneam să conduc până la București. Bineînțeles, i-am rugat să vină cu trenul, nu cu mașina – mai știi când intră multiversul în rezonanță?...

Între timp, am verificat tot ce-mi putea trece prin minte. Vila, împrejurimile, agenda de telefoane, ziarele, am scotocit internetul după tot felul de date – se pare că eram totuși acasă.

Profesorului nu-i spuseseam tot adevărul; l-am dezinformat cu privire la modul în care ajunseseam acasă, însă îi aduceam oricum o comoară de informații și observații. L-am lăsat cu calculele sale și m-am plimbat cu familia mea pe munte, prin pădure. Umbra tristă a Sabinei dispărea în iubirea luminoasă și caldă a Ralucăi. Nu i-am dezvăluit nici ei adevărul despre lipsa mea; i-am spus că avusesem o misiune secretă de la ziar (nu era prima dată că mă trimiteau din țară pe o perioadă mai lungă), minciună pe care, de altfel, nici n-a crezut-o, dar era prea deșteaptă ca să mă bată la cap... acum.

Seara, stăteam cu toții la masă, sporovăind. Profesorul se purtase desăvârșit cu Raluca și cu copiii, iar soția mea era fascinată de mintea bătrânului savant, mai ales că era ea însăși absolventă de fizică.

— Profesore, i-am spus la un moment dat, când Raluca nu era atentă, dojenind obrăznicăturile. M-am temut mult că nu o să ajung acasă, și încă nu mi-a trecut de tot. Și mă întreb dacă o să-mi treacă vreodată.

— E firesc să ai ezitări, băiete, dar stai liniștit, ești în lumea ta.

— Da, și eu mă simt acasă... doar că undeva o să rămână mereu o îndoială, fie ea chiar și pur tehnică.

— Te înțeleg, Anton. Dar, ai să vezi, cu vremea o să-ți treacă. S-a terminat, ești acasă, pe Pământus.

Am sărit de la masă răsturnând farfuriile, îngrozit, holbându-mă la ei ca un om nebun, ca și cum mă așteptam să se transforme brusc în niște monștri. Raluca și copiii înmărmuriseră. Câteva clipe s-a lăsat o liniște asurzitoare, care îmi provocă efectiv durere. Apoi, Profesorul avu o reacție ciudată: izbucni în râs.

— Ha, ha, ha, Anton... a fost o glumă! Iartă-mă, a fost o glumă cretină, dar nu m-am putut abține! Sigur că suntem pe Pământ!

— Iertați-mă, iertați-mă cu toții. Totul este absolut în ordine. Hai, băgați la jgheab, am râs eu destul de forțat. Ies puțin să fumez o țigară.

I-am făcut cu ochiul Ralucăi, în semn că e în ordine, apoi am ieșit pe verandă, în aerul tare de afară. Formele maiestuoase ale munților se ghiceau în întuneric, iar pârâul susura undeva la vale. Dumnezeu, trebuie să recunosc, Profesorul mă speriasse îngrozitor! Proastă glumă, oricât de distractivă o să mi se pară poate peste câțiva ani.

Raluca veni și ea afară, cuibărindu-se la pieptul meu.

— Sigur ești bine? mă întrebă ea. Ai sărit de parcă văzuseși o fantomă.

— Ce idee absurdă, i-am răspuns zâmbind.

Am mai tras un fum, după care am aruncat țigara pe trepte și am strivit-o cu piciorul. Mult de tot, până ce filtrul se rupse, se sfărâmă, se făcu praf. Am dat praful la o parte, după care m-am ridicat, am tras un șut scăunelului proiectându-l în iarbă. Am curățat treapta cu piciorul, aproape toată. Mi-am scos puloverul și am început să frec treapta cu el, frenetic, până am făcut-o lună. Am îmbrâncit-o pe Raluca și am aprins și celălalt bec, ca să văd mai bine.

Da, erau munții mei, era pârâul meu, era țara mea, era familia mea, era lumea mea; dar un singur lucru nu era al meu: prima treaptă a scărilor de la intrare. Țin minte că, uitându-mă la labelle mari ale lui Luț, când revenisem aici prima dată, remarcasem o fisură în marmură, lungă de vreo șase-șapte centimetri, îngustă și care mă dusesse cu gândul la un fulger. Acum, crăpătura nu mai era acolo. Și dacă nu mai era, treapta nu era a mea. Și dacă treapta nu mai era a mea, nici lumea asta nu era a mea! Chiar dacă Raluca și copiii erau perfect identici, nu de ei mă despărțisem acum câteva săptămâni. Aceștia erau niște păpuși de ceară cu fețele, gesturile și amintirile familiei mele, dar adevărul este că nu-i mai strânsesem în brațe niciodată până azi. Și, straniu, fleacul acela, fisura din

prima treaptă, îl simțeam ca pe o fisură în marmura din care era alcătuită lumea mea. Fără fisura aceea, care brusc căpăta o importanță astronomică, familia mea nu era completă. Degeaba Munții Carpați era identici până la ultima pietricică, dacă nu exista fisura aceea. Voiajul meu către Itaca nu se încheiase, nici pe departe! Oare Profesorul din pivniță mă trimisese special în altă parte, din răzbunare, sau aparatele îl înșelaseră? Oare mai eram încă încărcat electric, oare sistemul său îmi mai putea recunoaște semnătura?! M-am repezit la subsol, disperat și isteric, și m-am aruncat din capul scărilor drept prin ușa către multivers, trecând cu capul înainte prin așchiile de lemn și drept în infinit...

...Când mi-am revenit, capul mă durea îngrozitor de la contactul cu ușa. Profesorul și Raluca erau aplecați deasupra mea. Ne aflam toți în sufragerie. Oare nu trecusem dincolo? Să se fi închis poarta și eu să mă fi lovit de zidul din beton? Am început să-l întreb pe Profesor dacă el era, dacă la el revenisem azi dimineață din multivers, dacă eram în lumea mea... Pe măsură ce vorbeam și povesteam pe unde fusesem, ei erau tot mai mirați și speriați. La un moment dat, Profesorul se ridică și luă din bibliotecă una dintre cărțile sale, „*Lumi paralele*”.

— E totul aici, îmi spuse el. Tot ce mi-ai povestit...

— Da, și asta încerc și eu să vă spun, lumile paralele există!

— ...dar e *science fiction*. Eu nu sunt fizician, sunt autor de SF. Și dacă sunt celebru, nu e din rațiuni științifice, ci

pentru "*Singurătatea astronautului în țările galaxiei*", povestirea mea alcătuită din patru pagini albe, complet goale, dar numai aparent, pentru că în pagina a treia este de fapt scrisă, cu un corp de literă minuscule, abia vizibil, o scurtă lamentație a eroului principal, pierdut între stele... Îți sună cunoscut? O să-ți sune...

Nu am putut decât să dau negativ din cap, cu mintea blocată.

— Dar "*Prizonierul unei lumi străine*"? continuă Profesorul. Câteva pagini de litere și cifre fără noimă și, spre final, înainte de finalul penultimului paragraf, aproape imposibil de observat, trei cuvinte care oferă cheia întregii povestiri?... Nu?!... Dragă Anton, oftă el, uite cum stau lucrurile. Nu ai spart nicio ușă; ai avut un șoc puternic după ce te-ai prăbușit cu mașina în prăpastie și era să mori. Uneori suferi de amnezie, alteori de paramnezie — ca și acum: îți imaginezi lucruri și crezi că ți le amintești, dar, de fapt, mintea ta le inventează sau deformează situații reale. Nu vii din nicio altă lume, pentru că nu există alte lumi. Cartea asta este *science fiction*. Nu-i așa, Diana? o întreabă el pe Raluca.

— Iubitule, odihnește-te, mă mângâie ea. O să-ți revii repede, ai să vezi.

Putea fi adevărat, însă putea fi și o altă lume. Dar eram deja prea obosit ca să mai lupt. Am rămas aici, indiferent că era o altă lume sau cea din care plecasem, lumea mea și a ta, cititorule, lumea în care tu parcurgi acum cuvin-

tele și lumina îți bate peste text, Eminescu este cel mai mare poet român, Hitler a fost un dictator nazist, Bugs Bunny un iepure din desene animate, iar profesorul Radu Moraru a primit premiul Nobel pentru fizică. Și dacă nu ești sigur de acest ultim amănunt, cititorule, caută numele lui Radu Moraru pe lista laureaților cu Nobel; dacă îl vei găsi, multiversul merge strună. Dacă însă nu vei găsi niciun fizician român premiat cu Nobel, înseamnă că nu mai ești în lumea ta, înseamnă că ai trecut, fără să știi, în alt univers, probabil din cauza „*Cimitirului nemuritorilor*”, pe care o citești chiar în secunda asta și care intră în rezonanță cu multiversul și modifică armonia acestuia, ca un descântec. În acest caz, uită-te cu mare atenție la prima persoană cunoscută pe care o vei vedea după ce îți vei ridica ochii de pe aceste rânduri. Observi o schimbare la ea? Pare mai scundă? Ochii au o culoare puțin mai deschisă? Alunița aceea minusculă era acolo și înainte?! (Te-au trecut deja fiorii? E firesc.) Vei putea jura că este ruda, prietenul, soțul, soția, cunoștința ta. Dar dacă Radu Moraru nu a luat premiul Nobel, cititorule, persoana respectivă nu este cine crezi tu că este. Ai ajuns, fără să știi, într-un univers paralel. Chelie!

LICITAȚIE LA SOULTHEBY'S

...oare e posibil să zaci în agonie, cu sângele pompându-ți din gură și cap și amestecându-se cu noroiul, căzut pe spate și cu trupul zdrobit, cu ucigașii gâfâind în jurul tău... și, totuși, să râzi?! N-aș fi crezut niciodată că o voi sfârși în acest fel și cu atât mai puțin că în situația dată voi mai găsi un strop de putere ca să râd... Dar iată cum a început totul, într-o minunată după-amiază de toamnă...

...După o zi obositoare de lucru, încheiată cu o ședință epuizantă, m-am refugiat într-un bar și am cerut două beri. Reproșurile nedrepte ale șefului, tăioase ca un bisturiu despicând un țesut adipos, îmi răsunau încă în cap. Prima bere am băut-o din câteva înghițituri; apoi, m-am apucat s-o savurez, pe îndelete, pe a doua.

— Doctore!

Am întors capul – un tip gras îmi zâmbea de la o altă masă.

— Dr. Luca? întrebă el.

— Da, eu sunt. Parcă v-aș cunoaște de undeva...

Grăsanul și-a luat paharul – bea whisky – și s-a mutat, fără multe fasoane, la masa mea.

— Sunt Costel Păun. Am fost pacientul dvs. acum zece ani. M-ați operat de inimă – și, iată, trăiesc încă!

— Mă bucur să aud asta, dle Păun. Cum vă mai simțiți?

— Încă bine, cu inima... Altfel, ce să zic, așa și-așa... Nevastă-mea m-a lăsat... De, băutura, fir-ar... în fine... Lucrez tot acolo, câștig chiar foarte bine. Cu sănătatea stau, după cum vă ziceam, excelent, beau cât vreau, fumez, (își coborî vocea și își apropie fața de a mea, complice) regulez... Și toate astea, mulțumită dvs.!

— Fiți serios. Mi-am făcut doar meseria.

— Nici măcar n-ați vrut să primiți bani!

— E împotriva regulilor mele, domnule Păun. Dar, scuzați-mă că îndrăznesc...

— Îndrăzniți, îndrăzniți! Că dacă mai trăiesc azi, și nu sunt țărână de zece ani, datorită dvs. trăiesc. Așa că, întrebați-mă orice, că nu mă supăr... Orice!

— Voiam să vă întreb ce s-a întâmplat cu soția dvs., de ce v-a părăsit... Parcă îmi aduc aminte că atunci când erați bolnav a stat zi și noapte la căpătâiul dvs., în spital...

— Mai țineți minte?... (Păun oftă, mai ceru un pahar și-l dădu peste cap. Își șterse transpirația de pe frunte, își aprinse o țigară și, trăgând cu un avânt demn de o cauză mai bună, continuă să vorbească.) Îmi promisese de mult că dacă mai beau, mă lasă. Dar a fost și altceva, ceva destul de ciudat... Poate că, săraca, au lăsat-o nervii de când cu operația mea, habar n-am..., dar zicea mereu că parcă sunt posedat. Repeta mereu că parcă am pe dracu-n mine!

— Și nu-l aveți, domnule Păun? l-am întrebat zâmbind, încercând să-i sugerez subtil că operația nu făcea deloc casă bună cu excesele.

— Ha-ha-ha, n-aș băga mâna-n foc că nu! râse Păun. Că prea mă arde să-mi beau mințile, și dup-aia fac ca toate alea, și a doua zi nici măcar nu mai știu ce-am făcut.

După încă un whisky și unul pentru mine, pe care însă l-am refuzat, paharul rămânând totuși pe masă, Păun își luă un aer misterios.

— Știți, domnu' doctor, nu știu dacă v-am destăinuit vreodată ce vis am avut atunci când m-ați operat de inimă... chiar în timpul operației...

— Un vis? Interesant! Chiar vă rog să-mi povestiți.

— Am avut un vis tare ciudat. Da' să nu vă supărați pe mine, în fond era doar un vis, eram pe masa aia, în comă, tăiat de sus până jos, sub anestezie, cu tot felul de prostii în vene... Am un mare respect pentru dvs., dar nu știu de ce am visat așa ceva...

Păun oftă, își termină păhărelul dintr-o înghițitură și apoi mă privi oarecum jenat. Tăcea.

— Bun, deci... ce ați visat?! Să nu-mi spuneți că ați avut vise erotice cu mine!

— Ha-ha-ha! Nu, a fost altceva. Se făcea că, în timp ce mă operați, v-ați oprit, ați scos un pachet de țigări, ați tăiat cu bisturiul o gaură în mască și v-ați apucat să fumați. Ceilalți operau mai departe, dar dvs. fumați acolo și fumul îmi învăluia mațele! "Doctore, ce faceți?!" v-am

întrebat eu în vis. "Am luat o pauză, ca să discutăm ceva, dle Păun", mi-ați zis. "Cred că vă dați seama că o să muriți aici, pe masa de operație, nu?" "CEE?! O să mor?!" "Sigur că da. Uitați-vă și dvs. – sunteți în comă, iar medicii mai au de operat câteva ore bune. Organismul dvs. nu mai poate rezista atâta. Eu zic că în 4, hai 5 minute, vă curățați." "Dumnezeule, dar nu vreau să mor! Sunt încă tânăr!" "Tocmai despre asta și voiam să vorbim. Știți cine sunt eu, nu?" "Sunteți dr. Luca..." "Aparent. Uitați-vă însă acum." Și v-ați scos masca, dle doctor... Brrr... Și acum când mă gândesc, mă cutremur tot... Sub mască erați un monstru, un diavol, unu' urât de tot... "Dle Păun", ați continuat, revenind la aspectul de medic, "sunt aici ca să facem un târg. Puteți să nu muriți azi. Puteți să plecați și să trăiți încă mult timp de-acum înainte. Dar îmi veți vinde mie sufletul dvs. Evident, va rămâne al dvs. și îl veți putea folosi cum doriți în timpul vieții. Când însă veți muri, sufletul dvs. va fi al meu." "Orice, orice, numai să mai trăiesc!" Și, că așa e în vis, i-am vândut sufletul pentru niște ani de viață. El mi-a dat o monedă pe care scria numărul de ani pe care îl mai aveam de trăit, dar când să mă uit la ea, să văd câtă vreme îmi mai rămânea, m-am trezit... Eram în salon, la reanimare, operația reușise... După două săptămâni eram acasă, iar acum, uitați-mă aici, cu dvs. la masă...

— Nu pot să zic că nu e sinistă povestea dvs... Chiar credeți că v-ați vândut sufletul?

— Eee, pe naiba, sigur că nu, dar a fost atât de...

Discuția a mai continuat o vreme pe aceeași temă, iar fostul meu pacient, pe măsură ce-i trăgea cu băutura, începu să vorbească exact ca un om care, în drum spre cardiologie, ar fi putut face o oprire reușită și la psihiatru. Am chemat chelnerița să ne facă nota de plată; Păun se repezi, insistând să achite el și partea mea.

— Mulțumesc, dar nu se poate, i-am zâmbit. Am băgat mâna în buzunar după bani... dar am scos-o goală.

— Extraordinar! am exclamat. Cred că mi-am uitat banii și actele la cabinet...

— Aaaa, păi ați văzut?! se bucură Păun. Naiba vrea să vă plătesc eu consumația! zise el și începu să râdă zgomotos de gluma făcută. Apoi scoase banii din buzunar ca să plătească toată consumația.

— Mmmm, interesant, ce-i asta? am întrebat curios.

— Asta care?

M-am întins până la el și am apucat o mică monedă din grămăjoara de bani.

— Nu știu, o fi una d-aia albaneză, cum se mai...

Ați văzut vreodată, fie și la televizor, cum se dărâmă o clădire? Acum e perfectă, acum îi apar fisuri în fațadă, care se largesc, se fac crăpături, totul se strâmbă, se urâtește, se surpă, devine haotic, apoi se prăbușește într-un morman de moloz... Așa s-a întâmplat și cu chipul lui Costel Păun, în vreme ce fostul meu pacient ținea în mână, holbându-se, moneda pe care scria "10 ANI".

Schimonosit și desfigurat, a sărit de la masă, răsturnând scaunul.

— Cine ești?! m-a întrebat el, alb de spaimă.

— Dacă ați fi fost mai priceput la anagrame, v-ați fi prins de-acum un deceniu. DR. LUCA.

— DRACUL...! îngăimă răgușit Păun, clătinându-se pe picioare.

— Mă tem că da. Iar cei 10 ani au trecut, dle Păun. Am venit să iau ceea ce este al meu.

— Dar... dar nu se poate! Nu mi-am vândut sufletul în realitate, ci a fost... a fost doar un vis!

— Da, a fost un vis... Și ce dacă?! Mi-ați vândut sufletul dvs. pentru 3.652 de zile de viață. Le-ați trăit pe toate, până la ultima, adică azi. Acum, vă rog să plătiți. Moneda aceasta stă mărturie.

— Dar nu vreau să mor! Ajutor, oameni buni, ajutor! A venit să mă omoare! Uitați-l, e Diavolul! (Păun urla la oamenii din jur. Ciudat, însă, dar cei mai mulți nu-l băgau în seamă.)

— Calmați-vă, l-am invitat. Pentru toți cei din jur sunteți un om care s-a ridicat de la masă și se ține cu mâna de piept, pradă unui atac de cord și, în curând, se va prăbuși mort.

— Doctore... doctore... (Căzu în genunchi în fața mea.) Nu se poate să-mi prelungiți cumva contractul? Să-mi mai dați încă zece ani... Nu, nu zece, cinci ani de viață... Măcar doi ani! Un an!!

— Îmi pare rău, dle Păun, dar nu pot să fac asta. Vă rog să vă gândiți puțin. Sunt un drac de rând, angajat la Departamentul Vânzări al Iadului. Ca să nu fiu retrogradat la, să zicem, Termoficare (sau, cum spuneți voi, oamenii, la smoală), trebuie să dau rezultate bune aici. Dvs. nu știți, dar concurența este câinoasă pe piața sufletelor! Dumnezeu, de pildă, a crescut vânzările cu 14 la sută. Noi doar cu 6 la sută... Așa că n-aveți încotro, trebuie să-mi dați sufletul.

— Dar... nu, e o farsă... ne-am întâlnit întâmplător, nu știți că o să vin aici...

— Ba știam de acum zece ani că ne vom întâlni aici.

M-am uitat la ceas. Mă cam întinsesem la vorbă și mai aveam multă treabă. Costel Păun tot încerca disperat să găsească o scăpare.

— Dar, doctore, nu s-ar putea să...

N-aveam de ales. Îi explicasem cum stăteau lucrurile. I-am înfipt fulgerător gheara în piept, smulgându-i sufletul, și am plecat. Păun căzu pe podeaua barului, cu mâna încheștată pe piept, ca un om mort de inimă.

Plimbându-mă pe bulevard, spre Romană, priveam reclamele de pe ziduri, să văd dacă a mai apărut ceva nou. Mi-a atras atenția un panou uriaș, așezat pe hotelul Lido și care făcea reclamă la celulare.

Desigur, asta numai pentru muritori. Noi vedeam altceva. "Nou! Complex en-gros de suflete, în discoteca Black

House. Suflete la duzină. Condiții ideale pentru vânzări: prostituție, droguri, bătaii, violuri, beție, desfrâu, sex în grup, homosexualitate. Locuri de parcare”.

Părea interesant. Nu mai intrasem de mult într-o discotecă. Printre altele, pentru că până și pe mine hip-hopul și, mai ales, manelele mă scoteau din minți. E drept, textele alea cu cartierul, băghețașii, să moară dușmanii mei etc. transmiteau un mesaj extrem de negativ, care ne convenea, însă nu suportam muzica în sine și, mai ales, muzicile interpretelor. Cel puțin chestia aia cu ăla care ar da zile de la el mă înfuria așa de tare încât îmi venea uneori să-i trântesc sufletul înapoi – ia-ți-l, domne, și spală-te cu el pe cap!...

Am luat ziarul meu preferat, “Iadevărul”, și m-am așezat la un whisky la o terasă de lux, vizavi de Patria. Viitorul suna mai bine ca oricând. Sărăcie, șomaj, escrocherii, jafuri, violuri, crime, accidente la beție... Într-un cuvânt, o situație ideală! Un mediu propice vânzării de suflete. Oamenii erau înrăiți și disperați, în stare de orice; iar omul care ar face orice era omul nostru.

Un articol din ziar relata tunul tras de Allah cu câteva secole în urmă, când un grup de câteva sute de mii de clienți tradiționali ai marelui nostru rival, Dumnezeu, reziliaseră contractul cu el și trecuseră la mahomedanism. Era vorba despre bosniaci, populație slavă, creștină, care fusese obligată să devină musulmană, sub amenințarea armelor, undeva în Evul Mediu. Allah mai încasa și astăzi

dobânzi și dividende din afacerea de acum câteva sute de ani, pentru că bosniacii au rămas musulmani.

— Ia te uită, am comentat cu glas tare. O agenție de plasament avea un set de clienți la un preț de nimic. Ce scădeau prețurile la băieții ăștia de cartier! Erau zece tineri care declaraseră că și-ar vinde sufletul pentru un celular și o mașină, fie ea și rușinea șoselelor europene, Dacia.

În două secunde eram acolo. În două secunde la propriu. Tipii de la agenție, niște sataniști simpatici, mi-au spus că deja fuseseră vândute opt bucăți. Am luat și eu unul, un țișănuș de 23 de ani, băiat de băiat. I-am plătit satanistului comisionul (un an de viață) și m-am transformat într-o blondă răpitoare, dotată regulamentar cu sâni opulenți și picioare lungi. Am agățat un tip bine îmbrăcat, căruia-i curgeau balele după mine, și l-am atras într-un gang. Nu orice gang, ci acela în care își făcea veacul clientul meu. Bărbatul deja se descheiase la șliț când i-a sunat telefonul mobil.

— Cine dracu' mă sună tocmai acum?! mormăi tipul. Am zâmbit, pentru că habar n-avea cât de adevărat era ce spusese, și când tipul duse celularul la ureche, de după lăzi țâșni clientul meu, îi dădu cu ranga-n cap bărbatului, îi smulse telefonul și o rupse la fugă.

Am dispărut și eu, apărându-i țișănușului în camera lui de-acasă, un sfert de oră mai târziu. Eram îmbrăcat ca în cartier: pantaloni de trening cu un crac suflecat, tricou

larg cu paiete, lanț cât degetul la gât, ghiuluri, șapcă. Și coarnele ieșindu-mi prin șapcă.

— Nelule, ca să zic așa, ai cam dat de dracu', am oftat.

— Cin' eș' tu?! Eș' dă la gaardă?!

— Nu, Nelule. Eu sunt Diavolul și am venit ca să-mi vinzi sufletul.

— Fraaate, eș-nebuuun...

Ca să-l conving, m-am transformat încă o dată, de data asta într-un fel de Alien duhnind a catran și cu capete umane încă vii sfărâmate sub ghearele de la picioare. Nelu încremenise pe scaun, cu ochii holbați. Mi-am reluat înfățișarea.

— Vreau sufletul tău, Nelule!

— Da' d' ce, frate?!

— Pentru că în clipa în care l-ai văzut în gang pe tipul ăla, cu târfa, ți-ai zis: "Să-l fac? Să nu-l fac? Dă-l în sânge, îl fac, ce contează! Fac orice pentru un celular!". Știai că nu e bine ce faci, dar ai făcut. Adică, știai că este un preț de plătit, dar nu ți-a păsat. Acum trebuie să plătești prețul. Ți-ai vândut sufletul pe un telefon. OK, ia-l, e al tău. Dar când vei muri, sufletul tău va fi al meu, să fac ce vreau cu el. E clar?

Nelu începea să înțeleagă.

— Ai... ai citit interviu' ăla dă l-am dat pă stradă?... Că-mi vând sufletu' p-un celular ș-o mașină?...

— Cu gura ta ai spus asta.

— Păi... unde-i mașina?! (Avea totuși tupeu, javra.)

— Nelule, fraierul pe care l-ai lovit e mort. Dacă nu cooperezi, îți aduc poliția pe cap într-un minut... Și îți garantez că până la 38 de ani nu mai ieși din pârnaie. Acum, uită că m-ai văzut vreodată, și să-ți amintești de contractul nostru doar în clipa în care vei muri!

Am plecat de-acolo. Un contract ferm și o încasare, într-o singură zi – nu era rău deloc! Cu moralul ceva mai ridicat, m-am dus la sediul galeriei Soultheby's, unde avea loc obișnuita licitație de suflete. Locul, ca întotdeauna, era frecventat de diverși afaceriști din branșă – preoți emanând sfințenie, îngeri inocenți sau căzuți, colegi de-ai mei, comis-voiajori shintoști, bussinessmani brahmani, directori de marketing de-ai lui Moon și mulți alții. La intrare, câteva samplerițe superbe ofereau gratis, promoțional, suflete de muribunzi, oameni care mai aveau de trăit câteva minute. Le-am refuzat politicos și am trecut mai departe. Marfa licitată nu mă tenta, dar nici nu-mi părea rău, întrucât eram cam lefter. În general, vânzările de suflete scăzuseră dramatic pe măsură ce ne apropiam de anul 2000. Oamenii erau îngroziți că va veni sfârșitul lumii, Judecata de Apoi (marea afacere a Departamentului Marketing al Raiului, gândită și executată ireproșabil), și nu voiau să fie prinși cu sufletul "prăduit", cum suna o expresie la modă. Însă odată momentul 2000 depășit, oamenii răsuflaseră ușurați și cumpărasem, vreme de câteva luni, un număr deloc insignifiant de suflete; iar acum, când euforia trecuse, mă pomenisem și cu vânzări

puține, și aproape lefter... Mai aveam în cont vreo 3.000 de ani de viață, 10-15 vindecări, câteva mașini luxoase... chestii de-astea. Epuizasem complet stocul de celebritate, foarte la modă în ultima vreme. (Cu alte cuvinte, mi-o făcusem cu mâna mea, cumpărând sufletele unora care dădeau zile de la ei, băiatu' și fata lor era' o valoare, dușmanii lor murea că ei se distrează mai bine etc.)

— Salutare, vere!

M-am întors să văd cine-mi deranjează reflecțiile. Era vărul meu, demonul vedic Ravana, zis și Dashanana (Cel cu Zece Fețe). Mă rog, după lupta cu Rama mai rămăsese numai cu șase, zeul pocindu-l de vreo patru capete, dar ăsta-i era numele...

— Măi vere, i-am zis, dar văd că ai chef de muncă, nu glumă!

— La ce te referi?

— Păi văd că i-ai îmbârligat pe indienii tăi cu pakistanezii, prin Kashmir...

— Mersi că te-ai gândit, dar eu n-am treabă pe-acolo. Ce geografie v-au învățat pe voi la școală?! Ai uitat că sunt din Ceylon, din partea celalaltă a Indiei?

— Mă rog! Și, cu ce treabă pe la noi?

— Încerc și eu o piață nouă. Dar chiar și-așa, n-am loc de evangheliștii ăștia, cu marketingul lor agresiv, ăștia strecurați imediat după ce-a căzut... Cia... Ciao... cum îi zicea ăluia?! Așa, Ciaocesco... Apropo, ce mai face, că știu că e în iadul vostru...

— E jalnic... Încearcă să organizeze drăcușorii de la cazane, cică ei reprezintă proletariatul infernal, iar dracii ăia mari îi exploatează!

— Ha-ha-ha, nu se lasă tipul...

În timp ce vorbeam, ne-a atras atenția o rumoare tot mai ridicată la ușă. În curând, se creă o busculadă în toată regula. Era o manifestație a unui grup de animiști și totemiști. Aceștia protestau împotriva monopolurilor. Creștinismul, budismul și islamismul erau acuzate că nu respectă legea antitrust, iar religiile mai mici sau depășite, cum ar fi diverșii animiști și totemiști, nu aveau nicio șansă în fața marilor religii.

— Așa și e, înălță din umeri Ravana. Dar ce poți să faci? Ei de ce nu s-au dezvoltat? Totemismul era poate bun acum zece-cinșpe mii de ani, dar lumea a mai evoluat de-atunci... Uite, de pildă indienii americani au știut să se descurce din punctul ăsta de vedere. Am citit că și-au adaptat forma lor primitivă de religie la societatea tehnologică și au socotit că nimeni nu se mai închină azi la soare, trăsnet sau copaci, așa că au redirectionat forța vitală, magică, din soare și celelalte, și așa a apărut cultul OZN-urilor...

— Aiurea! Unde-ai citit tu asta?

— Serios, e treabă dovedită științific. Și să nu-mi spui că dacă sunt demon nu pot avea încredere în știință!

— Mă rog, totuși, n-au avut prea mare succes șamanii tăi apași sau ce-or fi fost. OZN-urile, mai mult decât religia, au ajuns chiar obiect de cercetare științifică! Ca și cum

s-ar apuca cineva să-l repereze pe Buddha cu telescopul Hubble...

— Și-au făcut-o singuri, ce-i drept. Într-o epocă a tehnologiei, și normal că oamenii nu s-au închinat la OZN-uri, ci le-au căutat cu radarul... Hopa, stai că a apărut ceva ce mă interesează... Vorbim dup-aia, bine?

N-aveam nimic împotriva. Era băiat rău, nimic de zis, dar uneori mă iritau aerele lui de superioritate. E drept, era un drac de prim rang la el acolo: căpetenie a clasei demonice Rakshasa și rege al țării demonice din Ceylon; la viața lui făcuse destule: o răpise pe Sita, soția lui Rama, se luptase cu acesta, declanșase un adevărat război cosmic... dar aici era doar "vărul din India", nu?

Mă pregăteam să mă ridic, când deodată lângă mine se așează Pupa, celebra vrăjitoare țigancă.

— Ce faci, mânca-ți-aș? îmi zâmbi ea.

— Pupa... nu te-am mai văzut de mult! Pe unde-ai mai umblat?

— Am avut treabă, mi-am deschis un amanet. Habar n-ai tu câtă alergătură e ca să-ți scoți sărăcia aia de autorizare, câtă șpagă... Am ajuns până la șefu' ăl mare!

— Adică la... (am închipuit cu mâinile coarnele maiestruoase ale șefului meu).

— Chiar la el! "Pupo, mi-a zis el, îți dau voie să-ți deschizi amanetu', dar dacă te prind că mă tragi în piept, uite, cu p*** asta mare ți-o trag până te omor!" Și a scos, iartă-mă că-ți spui, un darab d-ăla maaare, dă avea ca la

fo doi metri lungime... Io, că mă știi că-s rea de gură, îi zic: "Haoliu, stăpâne, și asta numești mata pedeapsă?!".

— Pupo, nu ești sănătoasă la cap! i-am zis ȝigăncii, printr-o hohote de răs. Și ia zi, cum merge amanetul?

— Păi merge cât să mănâncă și gura mea... Când mi-am vândut io sufletu', l-am vândut pă 80 de ani dă viață. Fo 30 s-au dus, da' ceilalți sunt numa buni la amanet. Vrea unu' să-și vinde sufletu'? Vine la Pupa, și Pupa-i dă un an, doi, cinci, depinde cât de bine se togmește fraieru'. Ce zice el? "Iau cinci ani de la distinsa doamnă Pupa, dar nu trăiesc decât patru, că dup-aia mă duc la ea și mi-i iau înapoi, și-mi vând astfel doar patru ani, nu tot sufletul." Da', îți zice Pupa, să moare familia mea, dacă ia vreunu' ani d-ăștia dă la mine, cu curvăsărie, parai, jmenuri, fițe, păi nu-l mai interesează dup-aia dă suflet! Mai bine trăiește cinci ani ca belferu', numa în p**** și-n băutură și iahturi, iar ce-o fi în viața ailaltă, nu-i mai pasă! Și atunci, după cinci ani și-o zi, când fraieru' n-a venit să-și ieie anii înapoi, gata, îi vând eu mai departe unuia ca tine, mânca-ți-aș!

— Și și-a amanetat careva sufletul până acum?

— Mai mulți decât crezi, zâmbi Pupa pe sub mustață (că avea, ca orice cotoroanță care se respectă).

Deodată, în încăpere se făcu liniște. Nu mai vorbea nimeni – pentru că rămăseserăm toți cu gura căscată, inclusiv toate cele șase ale lui Ravana. Pe scenă, sataniștii prezentau ceea ce mi s-a părut mai întâi a fi un pitic. Dar nu

era un pitic! Era o marfă extrem de rară, aproape o legendă, ca de pildă un dinozaur viu... Era o ființă născută pe altă planetă!

Visul oricărui negustor de suflete era să găsească o piață nouă. Și cum pe Pământ piața era suprasaturată, bineînțeles că ne gândisem de mult la o altă planetă... Dar, cum nu puteam ajunge acolo (nici măcar noi), așteptam să vină aici oamenii de pe altă planetă, să le achiziționăm sufletele.

Ardeam de poftă să particip și eu la licitație..., dar cu ce? Am scos celularul și am sunat rapid la *666, să aflu situația exactă a contului meu. Mai aveam 2.972 de ani, 16 vindecări și alte mărunțișuri. După cum ziceam, foarte puțin. În jurul meu se frământau numai nababi brahmani, îngeri cu fonduri fabuloase, scientologi vicleni, escroci iehoviști, diavoli urmăriți de Poliția Economică prin cinci iaduri, și așa mai departe.

Trebuia neapărat să-mi umflu contul și aveam numai o oră la dispoziție. Câte suflete puteam achiziționa și revinde într-o oră?! Dar ce bine mi-ar fi prins să câștig licitația și să-i duc șefului meu (Tănasă, cum se prezintă el când are chef de anagrame) un suflet de extraterestru... Mă și vedeam avansat la gradul de Sărsăilă plin, ceva... Dar de unde să fac rost de monedă de schimb? De pildă, de ani de viață. În primul rând, habar n-aveam cât trăia piticania aia de pe altă planetă. Poate trăiește 5.000 de ani, cine știe, și atunci cei nici 3.000 ai mei sunt un fleac... Sau

dacă vrea să fie celebru?! Nu mai am celebritate nici cât să-l dau la ziar pe lista păgubiților de la FNI!

Gândește-te, "doctore". Gândește-te de unde, mult, rapid și sigur...

— 1.800, plus 2.000 de kilograme de femei și-un palat!
— 1.800, 2.000 și-un palat la domnul cu turban! Cine dă mai mult?

— 2.000 de ani și tot restul.
— 2.050 și tot restul!
— 2.050 de ani și restul la domnul Ravana! Cine dă 2.200?

— 2.200 și tot restul!

Mă temeam că voi ajunge prea târziu înapoi la Soulttheby's, dar nimerisem la țanc. Licitația pentru cumpărarea sufletului de extraterestru de-abia începuse. Lupta se dovedi acerbă. Am aruncat în joc aproape tot ce procurasem – mii și mii de ani, vindecările, aurul, mașinile, toată celebritatea... Numai că și ceilalți jucau tare. Până la urmă am rămas numai patru: eu, un impostor de la Fundația "Niște draci", un rabin și un sacerdot aztec.

— 9.500 de ani și restul la domnul rabin! Cine dă 10.000?
— 10.000 și tot restul, spuse cineva...
— 15.000 și tot restul! am exclamat deodată, încercând să nu se vadă că tremuram tot. Îmi aruncasem în joc,

practic, tot ce aveam. Anii din cont, cei 12.000 procurați în extremis adineauri și intrasem chiar și în anii mei, particulari! Deodată, m-am albit la față; nu-mi venea să cred – practic, *am dat zile de la mine!* Asta era răzbunarea maneliștilor... Dar n-aveam încotro; n-aș fi putut spune "14.972 de ani", câți mai aveam de fapt, pentru că adversarii ar fi înțeles că dau absolut tot ce am, și poate s-ar fi mobilizat să plătească 15.000... Dar, din fericire, înghițiseră mo-meala, crezându-mă plin de ani, așa că nimeni nu mai plusă – și sufletul extraterestrului deveni al meu!

După perfectarea actelor, am stat puțin de vorbă cu ființa venită de pe altă planetă.

— Sper că vei avea bunul simț de a nu da ortul popii în cine știe ce colț al galaxiei, să bat coclaurii spațiali pentru a-ți colecta sufletul, nu?!

— Dracu' știe... ăăă, scuze, nu era nicio aluzie!

În timp ce-i explicam condițiile contractului, mă gândeam ce față va face patronul când va vedea ce-i aduc. Cred că eram realist când speram la o promovare la excepțional, hai, poate nu Sărsăilă plin, dar măcar Subsărsăilă...

Extraterestrul, un explorator aflat în trecere pe lângă Pământ, avusese un accident: nava sa se prăbușise undeva în Antarctica, trecând prin gheața groasă de un kilometru și înfigându-se în rocile de pe fundul mării. Astfel, omul nostru rămăsese blocat în epavă, sub apă. De acolo fusese scos, aproape mort, de un angajat al galeriei Souldtheby's, prieten cu Neptun (care, într-o gravă criză de po-

pularitate, și-a vândut ieftin serviciile), și apoi ajunsese obiect al licitației pe care eu o câștigasem. Dacă ar fi refuzat să fie scos de pe fundul mării, ar fi murit acolo, la o distanță enormă față de planeta sa natală. Acceptând, însă, salvarea, acceptase implicit și să-și vândă sufletul. Lucru pe care îl și făcuse, pentru 15.000 de ani de viață, 400 de femei de rezolvat și un palat cu 186 de încăperi în Liban. Desigur, din toată această fabuloasă avere, Soulttheby's își opriase comisionul de 10%, ceea ce însemna că extraterestrul meu rămânea cu 360 de femei, urma să trăiască până în anul 15.501 ($15.000 - 1.500 \text{ comision} = 13.500$, iar $13.500 + 2.001 = 15.501$), iar 19 încăperi ale palatului urma să fie bântuite de fantome. Cum însă ghinionistul astronavigator mai voia și să se întoarcă acasă, își cumpărase o Favoare Extraordinară de la vărul meu Ravana (eu nu mai aveam niciuna în cont). O Favoare Extraordinară consta în îndeplinirea unei dorințe aproape imposibile, cum ar fi să ieși sănătos tun dintr-o metastază, să mai obții un mandat prezidențial, deși ți-ai tras deja trei sau (la figurat, dar și la propriu) dacă te afli la o bifurcație și nu știi care este drumul bun, s-o apuci pe unul dintre ele la întâmplare, să spui: "Aș vrea să fie ăsta drumul bun" ... și într-adevăr, chiar dacă o apucaseși pe drumul greșit, el să se prefacă în cel bun! Cu alte cuvinte, dorințe pentru a căror împlinire achizitorul de suflete trebuie să ocolească, păcălească, forțeze sau încalce legile naturii. Pentru că acestea pot fi încălcate – metode sunt

destule, de la magie la voință divină – însă prețul este extrem de ridicat.

Or, călătoria interplanetară pe care clientul meu voia s-o facă intra la categoria forțarea legilor naturii și de aceea Ravana i-a cerut 8.000 de ani pentru ea. Extraterestrul i-a oferit 3.000, s-au țigănit o oră și, în final, clientul meu i-a plătit 5.420 de ani, 100 de femei și restul palatului. (Desigur, din suma de ani plătită, 542 s-au întors la mine, care intermediasem contractul lor.)

Așa că, în toamna lui 14959, aveam să-l caut pe nonte-restrul meu și să-mi recuperez investiția care mă costase de mă uscasse. Și chiar dacă murea la el acasă, în fundul galaxiei, oricum puteam ajunge acolo, întrucât ca diavol puteam solicita de la stăpânul Tănasă o Favoare Extraordinară în interes de serviciu, pe cheltuiala firmei, iar el, mulțumit de prestația mea, nu mi-ar fi refuzat-o.

Dar, deocamdată, nu aveam chef să mă gândesc la stăpânul Tănasă, ci să sărbătoresc realizarea vieții mele. Așa că am lăsat întrevederea cu bossul pe mâine și am intrat în Porsche, cu gândul să dau o tură pe la toate bordelurile și cârciumile preferate.

Era trecut de miezul nopții când, oprit la un stop, încă nehotărât – după o orgie și un început de beție – dacă să mă duc tot la curve sau la un ritual de sacrificare umană.

Am simțit însă ceva. Roșcata de pe trotuar era chinuită de niște gânduri care mi-au atras atenția. Sufletul ei era pradă unei dileme pe care nu puteam să n-o simt. Noi

avem un simț special care ne avertizează atunci când un suflet se îndreaptă spre pieire sau măcar devine vulnerabil; și exact asta se întâmpla și cu superba roșcată de pe trotuar.

I-am adulmecat mintea și sufletul. Dilema ei era tăioasă: să rămână pe mai departe studentă, cinstită și săracă, sau să accepte invitația la o partidă în trei a celor doi directori? Dacă accepta, intra într-o lume a banilor câștigați murdar și cheltuiți cu furie, a orgiilor și perversiunilor, a distracțiilor nocturne și a avantajelor materiale. Practic, își vindea viitorul și trupul. Iar dacă-și vindea trupul, nici sufletul nu-i putea rămâne neatins.

Aici trebuia să intervin eu. Hocus-pocus, și – exact pe când tânăra se hotărâse și pornea spre intrarea în hotelul unde o așteptau domnii manageri – câteva mașini de poliție au oprit în parcare hotelului și mai mulți oameni ai legii, unii în civil, alții cu cagule pe față și arme automate în mâini, au trecut pe lângă ea și au intrat în clădire. Roșcata s-a oprit, speriată, ezitând dacă să mai intre sau nu. După alte câteva clipe, a holbat ochii. Domnii directori, încătușați, erau scoși cu scandal din hotel și târați spre mașini.

Am coborât din Porsche și m-am apropiat de fată. Uniforma de polițist îmi era călcată impecabil.

— Bună seara, domnișoară, m-am adresat tinerei, pe un ton cât mai politicoș. Sunt căpitanul Adi Volu, de la Poliția Capitalei, i-am mai spus și i-am arătat legitimația.

Roșcata era albă la față și mă privea îngrozită.

— Îmi puteți prezenta actele dvs.?

— A... actele? De ce?!

Am privit-o sever, fără să-i răspund. Vinovăția i se simțea de la o poștă. Cu coada ochiului trăgea la cei doi arestați, care se zbăteau și țipau ca din gură de șarpe.

— Sigur, imediat... poftim...

I-am cercetat buletinul cu o meticulozitate agasantă, care o ardea pe creier.

— Dar ce s-a întâmplat? îndrăzni ea să întrebe. Am făcut ceva rău?

— Pentru binele dvs., sper că nu. Îi vedeți pe cei doi arestați? Se aflau în hotel întrucât așteptau o tânără de vreo 20 de ani, roșcată, suplă, frumoasă...

Într-o secundă, fetei i-a trecut prin cap cum era arestată, ororile din închisoare, scandalul din presă, cariera distrusă, părinții stingându-se de rușine... Ar fi făcut orice să nu se fi aflat aici, acum, și să fi ales drumul drept, dar greu.

— Poftim actele, i-am spus. Îmi cer scuze că v-am deranjat, dar era de datoria mea să verific. Cei doi sunt extrem de periculoși...

Fata transpirase și se clătina pe picioare, însă fascinația groazei o îmboldi totuși să vorbească.

— Dar... ce-au făcut...?

— Erau căutați de multă vreme. Au violat și ucis șase tinere și probabil că în seara aceasta urma s-o decapiteze și pe a șaptea.

Nu cred că roșcata bănuie vreă clipă că era o minciună ordinară și că, de fapt, scena cu arestarea și dialogul nostru nu duraseră decât o fracțiune de secundă, petrecându-se numai în mintea ei. Mormăi ceva și dispăru ca din pușcă. Aș fi putut paria că va termina facultatea șefă de promoție și se va mărita – virgină – cel puțin cu un student la teologie.

Zâmbind, m-am urcat în Porsche, mi-am aprins un trabuc și m-am dus la un voodoo-party.

A doua zi, m-am prezentat la patron. Și să nu credeți că dacă sunt diavol, prezența patronului nu mă crispează. Stăpânul Iadului poate arăta ca orice și ca nimic, dar astăzi avea unul dintre look-urile sale favorite. Un conglomerat de mușchi oțeliți înalt de vreo cinci metri, acoperit de o piele neagră și aspră, ca și cum ar fi fost arsă; o coceașă hidoasă în spate, ochii injectați, îngrozitori la vedere chiar și pentru mine; coarneau ascuțite și tăioase, lungi de doi metri; gura, din care se scurgea un puroi gros, asaltat de muște; și, înfiptă în falusul său care o impresionase pe Pupa, o celebră prezentatoare de știri TV, venită să achiziționeze glorie pentru micul ecran și care făcea ca toate animalele ca să-l mulțumească pe stăpân. Duhoarea de mortăciune din jurul acestuia îmi muta nasul și mă făcea să mă simt ca acasă.

— Mărite Satana, permite-mi să raportez. Sunt dracul fruntaș Mickey Duță, de la Departamentul Vânzări Su-flete...

— Aha, puturoșii de la vânzări... Și ce vrei?

— Permite-mi să raportez că am achiziționat ieri pentru tine sufletul unei ființe extraterestre. Un umanoid dintr-o civilizație aflată la 770.000 de ani-lumină de Pământ, al cărui suflet l-am achiziționat cu 15.000 de ani de viață și ceva mărunțiș.

Patronul o apăsă o dată pe cap pe vedetă, falusul demonic străpungând-o astfel prin burtă și ieșindu-i undeva prin gât. Plină de sânge și așchii de os, vedeta TV horcăia mulțumiri patronului, care o aruncă dezgustat unei haite de slugi; aceștia se repeziră la ea și o pătrunseră în toate orificiile naturale cunoscute, în cel nou, de la gât, și în altele fanteziste, ad-hoc.

— Tu ai cumpărat sufletul unui extraterestru? tună stă-pânul.

— Da, Întunecimea Ta, m-am aruncat eu cu fața în noroi, umil. Am așteptat acolo, cu șobolanii trecând peste mine, ca patronul să răuvoiască a vorbi din nou.

— Să văd actele, se răsti el. Fără să mă ridic, i le-am întins. Le citi, apoi horcăi un râs înfricoșător.

— În fine, un bou care nu e chiar atât de bou!

I-am mulțumit în sinea mea pentru distinsul compliment.

— Te avansezi la gradul de Subsărsăilă. Acum, dispari!

Cu fața încă în noroi, m-am târât afară. Acolo, m-am ridicat și, într-o oglindă, mi-am admirat coarnele, care într-adevăr se lungiseră și se curbaseră conform noii mele poziții sociale. Practic, intrasem în rândul marilor jucători ai Draciadei...

Problemele îmi erau rezolvate! Ca Subsărsăilă, aveam un cont de 100.000 de ani, plus puteri sporite și alte nenumărate avantaje; în plus, puteam viola femeile folosite de patron! Am dat să ies în fugă din palat...

O lovitură îngrozitoare, de bară de oțel mânuită cu forță și răutate, mi-a sfărâmat osul parietal și m-am prăbușit răcnind de durere și zvârcolindu-mă în noroi. Craniul îmi exploda de durere, iar aceasta se propaga până în tălpi. Mă rugam să mor mai repede, deși știam că nu e posibil. Ce n-aș fi dat să fiu om, să pot muri!

A doua lovitură se dovedi și mai groaznică. Bara metalică îmi făcu craniul chiseliță și creierul varză; am urlat de durere până mi-a curs sânge din laringe. Aș fi renunțat la viața de diavol, la gradul meu, la orice, numai să pot muri, să nu mai primesc încă o...

A urmat și a treia lovitură, care mi-a fracturat ambele picioare. A patra mi-a rupt coloana vertebrală ca pe un bețigaș...

Și loviturile au continuat. Am fost tocat cu răngile 20 de ani, fără nicio pauză; pe măsură ce barele distrugau, țesutul se refăcea, proaspăt, pentru alte lovituri. 7.300 de zile de durere insuportabilă. 175.000 de ore de bare me-

talice care mi-au fracturat, rupt, strivit toate oasele, organele interne, totul. Peste șase sute de milioane de clipe distincte de durere!

Apoi totul s-a oprit. Eram din nou în palatul stăpânului Iadului, pe jos, în noroi, făcut terci de jumătatea de miliard de lovituri. Mai mult ca sigur, nu trecuse nicio secundă de la primul impact; fusesem torturat în afara timpului. Dar acum era real: în jurul meu găfâiau transpirații șase demoni masivi de la Securitatea Iadului, înarmați cu bare de oțel pline de sânge, îndoite și cu muchiile teșite de la cele două decenii de utilizare neîntreruptă. Unul dintre ei mi-a înfipt un cârlig prin ochi și m-au târât înapoi la patron.

— Răutatea Ta, ți-am adus un trădător, raportă securistul-șef.

— Zi! mârâi stăpânul.

— Subsărsăilă Mickey Duță, care ți-a adus sufletul unui extraterestru.

— CEEEEE?! (Diavolii securiști se prăbușiră în noroi.) Ce-a făcut Duță?!

— Permiteți să raportez. A achiziționat sufletul extraterestrului cu 15.000 de ani. Dintre aceștia, 2.972 erau din contul său, 28 din viața personală, iar 12.000...

— Ce-i cu ei?! tună stăpânul infernului, ridicându-se în picioare.

— A... a procurat douășpe milenii ca să... adică să poată plăti sufletul extrate...

Plictisit de vorbăria securistului, patronul l-a strivit cu un pumn, întrebându-i apoi pe ceilalți:

— CUM A FĂCUT ROST DE ANI?!

— Și-a... și-a vândut sufletul, Întunecimea Ta!

Și atunci s-a întâmplat ceva curios. Eram un drac terminat; tot corpul mă durea înspăimântător; aveam un cârlig ruginit înfipt în cap; zăceam în noroi și șobolanii mă mușcau... dar mi-a venit să râd! Pentru că auzeam inimile securiștilor bătând sălbatic și le simțeam sudoarea acidă a groazei – erau mai scoși din minți de frică decât mine! Iar patronul... în fine, cineva îl lăsase fără replică!

Și avea și de ce să fie stupefiat. De obicei, oamenii își vând sufletul diavolului. Dar acum, era prima dată când un drac își vindea sufletul cuiva! *Bestseller!* Parcă și vedeam presa urlând mâine; îmi închipuiam un titlu mare în "Flacăra lui Satana": "*Un diavol și-a vândut sufletul unui înger ca să cumpere sufletul unui extraterestru!*".

Când vorbi din nou, patronul avea o voce obosită.

— Cum v-ați dat seama că a trădat?

— L-am văzut convingând o fleoartă, o târătură, să renunțe la a-și mai vinde nouă trupul și sufletul, și în schimb s-o apuce pe căile Domnului. Astfel am înțeles că este agent dublu; muncește și pentru noi și pentru concurență. E o rușine pentru Iad, un diavol înălțat...

Stăpânul își aplecă grumazul și una dintre coarnele sale uriașe îl străpunse pe securistul care vorbea, despicându-l. Ceilalți patru tresăriră de groază.

— Aici numai eu fac aprecieri! tună șeful. Acum, vreau să știu cum e posibil ca un drac să facă munca unui înger sau a unui sfânt! Cum, e drac, dar face fapte bune?! Nu înțeleg! Și vreau să mă lămurii voi!

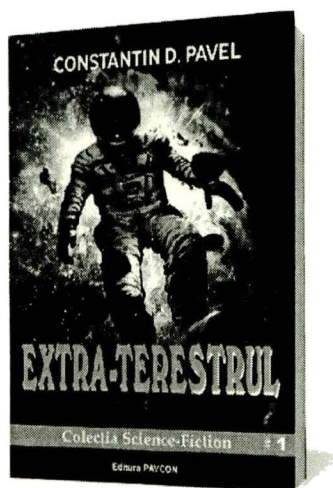
Să mor de răs și mai multe nu... Dracii securiști cred că făcuseră pe ei de frică, pentru că nu știau nici ei explicația! Știau că-mi vândusem sufletul. Știau și că i-l vândusem unui înger. Mai cunoșteau și că obținusem pe sufletul meu 12 milenii de viață, pe care le folosisem pentru cumpărarea sufletului lui ET. Dar ceea ce nu știau, amănuntul pentru care sigur Satana avea să-i violeze și să-i ucidă (și știam că stăpânul avea o problemă cu ordinea operațiunilor), detaliul care le scăpa și care constituia răzbunarea mea... era că, mă rog, îmi vândusem sufletul – și lui Dumnezeu pe deasupra, nu oricui! –, dar, ca să pot să fiu rău și, în același timp, să fac fapte bune, să fac crime și nenorociri, dar după moarte sufletul meu să aparțină Raiului, stratagema mea pentru a obține 12.000 de ani de viață pentru sufletul meu păcătos fusese...

— Muriți, imbecililor!! urlă Satana și spulberă securiștii cu o copită gigantică...

...fusese să-mi vând sufletul în leasing!

CITEȘTE ȘI...

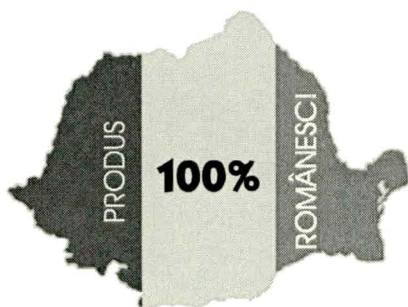
Primul număr din *Colecția Science-Fiction* a Editurii Pavcon te va conduce în lumi fantastice, cu personaje de care te vei îndrăgosti pe loc.

Scriitura alertă, situațiile stranii și profund surprinzătoare, întrebările existențiale generate de acestea și emoțiile pătrunzătoare pe care le vei trăi citind această carte îți vor ridica nivelul de conștiință la înălțimea unui simțământ interior pe care doar atunci când te afli în fața unui lucru miraculos îl poți încerca pe deplin!

Comand-o acum la
office@pavcon.ro

CUPRINS

<i>Nerecurgerea la Forță...</i>	5
<i>Cum s-a făcut de-a rămas Terra fată bătrână</i>	9
<i>Prizonierul unei lumi străine</i>	53
<i>Cimitirul nemuritorilor</i>	56
<i>Licitație la Soultheby's</i>	131

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

ISBN 9789738716872

www.colectiasf.ro

9 789738 716872

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

